

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Temmuz | Ağustos | Eylül 2026

1. ve 2. Korintliler

Justinian

1	• Pavlus'un Korint'teki Hizmeti — 27 Haziran-3 Temmuz	4
2	• Çarmıhla İlgili Bildiri — 4-10 Temmuz	12
3	• Mesih'te Birlik — 11-17 Temmuz	20
4	• Kilisede Günah — 18-24 Temmuz	28
5	• Her Şey Tanrı'nın Yüceliği İçin — 25-31 Temmuz	36
6	• Ruhsal Armağanlar — 1-7 Ağustos	44
7	• Bir Sevgi Tablosu — 8-14 Ağustos	52
8	• Mesih'in Dirilişinin Gücü — 15-21 Ağustos	60
9	• Sevginin Yönettiği Hizmet — 22-28 Ağustos	68
10	• Sahici Hristiyan Hizmeti — 29 Ağustos-4 Eylül	76
11	• Vekilharçlık ve Görev — 5-11 Eylül	84
12	• Sahte Öğretmenlerle Mücadele — 12-18 Eylül	92
13	• Lütuf, Sevgi ve Kardeşlik — 19-25 Eylül	100

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
Adenilton T. de Aguiar

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Editör Sekreteri
Soraya Scheidweiler

Yayın Müdürü
Lea Alexander Greve

Asistan Editör
Sharon Thomas-Crews

Pacific Press® Koordinatörü
Miguel Valdivia

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarımı
Joanna Touma

Trans Medya Grubu Genel Müdürü:
Jean Jack Kareh

Yayın Kaynakları Yöneticisi:
Ashraf Fawzy

Çevirmen:
Suha Önder

Düzeltilen: Dilara Oliveira

© 2026 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon) un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı nın tercüme ettilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferans ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM) un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2026 Yılı Üçüncü Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütuf Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil in Yunanca Anlından Çağdaş Türkçe ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Hristiyan Yaşamının ve Tanıklığının Özü

Mektup yazmak, geçerliliğini yitirmemiş köklü bir uğraştır. Biz sadece mektupların yazılma biçimini değiştirdik. Evet, artık kağıdın yerini sosyal medya aldı. Ancak, e-postalar ve diğer elektronik yazışma biçimleri özünde aynı işlevi görüyor: insanları bilgi, duygu ve düşünce alışverişi yoluyla birbirlerine bağlıyorlar.

İnsanlar neden mektup yazıyor? Bu sorunun muhtemel yanıtı söyleyecek bir şeyleri olduğu içindir. Elçi Pavlus için de durum böyleydi. Söyleyecek çok şeyi olmasına rağmen, konuşmak istediği kişilerle her zaman yüz yüze görüşme şansı olmuyordu.

Bu yüzden, Kutsal Yazı'nın en yüce gerçeklerinden bazılarını içeren Korintliler'e yazdığı mektuplar gibi mektuplar yazdı. Bu gerçeklerden bazıları şunlardır: "Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım" (1Ko. 2:2) ve "Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunu bilirsiniz. O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğrunuzla yoksul oldu" (2Ko. 8:9). Peki ya 1. Korintliler 13. bölümdeki muhteşem sevgi ilahisine ne demeli?

Öte yandan, Pavlus'un Korintliler'e yazdığı mektupları okuyan her kişinin, sadece kilise içindeki –örneğin cinsel ahlâksızlık gibi– bazı önemli sorunlar nedeniyle değil, aynı zamanda üyeler arasındaki ucuz hizipçilikten kaynaklanan kusur arama davranışları nedeniyle de şaşkınlığa uğrayacağı kesindir. Eğer kilisenizin çetin sorunlarla karşı karşıya olduğunu düşünüyorsanız, Pavlus'un Korint'te uğraşmak zorunda kaldığı çığ gibi büyüyen sorunları görmeye hazır olun. Belki de sizin kilisenizin sorunları düşündüğünüz kadar önemli değildir? Büyük olasılıkla, Korint'te işlerin çok daha kötü olduğunu göreceksiniz.

Korint'teki sorunlar ne kadar rahatsızlık verici olursa olsun, Korintliler'e yazılan mektuplar sorunlardan dolayı değil, Pavlus'un bu sorunlarla yüzleşme biçiminden dolayı dikkatimizi çekmektedir. Pavlus kilise üyelerine kendilerini, davranışlarını ve çevrelerindeki ortamı İsa Mesih'in müjdesi ışığında değer-

lendirmelerini öğütleyerek, Çarmıh'ın mesajını yüceltmıştır. Pavlus'un kendi sözlerini bir başka yerde kullanmak gerekirse, müjde mesajından daha düşük herhangi bir kriter " lanet" olarak değerlendirilmelidir (Gal. 1:8, 9).

Pavlus'un zamanında Korint, limanı, mimarisi, tersaneleri ve seramikleri sayesinde zenginliğiyle ve sağlam ticaretiyle ünlüydü. Kent önemli bir ekonomik merkezdi. Bununla birlikte, cinsel ahlâksızlığı, dinsel keşmekeşi ve çeşitli tanrılara adanmış tapınaklarıyla da tanınıyordu. Gerçekten de, putperestlik Korint'teki günlük yaşama açıkça damgasını vuruyordu. Bu tarihsel-toplumsal bağlam, Pavlus'un o kentteki Hristiyanlarla ilgili başlıca endişelerini ve dolayısıyla onlara verdiği öğütleri anlamamıza yardımcı oluyor.

Bu çeyrekte Pavlus'un Korintliler'e yazdığı mektupları inceleyeceğiz. Yeni Ahit'in bu iki olağanüstü kitabında elçi, müjde mesajını Hristiyan yaşamının ve tanıklığının özü, diğer her şeyin değerlendirilmesinde kullanılacak mercek olarak sunuyor. Bireysel olarak her birimizin ya da genel olarak kilisenin göğe olan yolculuğumuzda karşılaştığı zorluklar ne olursa olsun, Mesih için yürüttüğümüz hizmetteki en çok kafa karıştıran meselelerin çözümü

Korintliler için de aynıydı: İsa Mesih ve O'nun çarmıha gerilişi! (1Ko. 2:2).

İsa yakında geliyor. Bu, Mesih'te daha fazla birleşme, Kutsal Ruh'a daha önce hiç olmadığı kadar açık olma, ruhsal armağanları daha gayretli bir şekilde kullanma ve dirilmiş olan Rabbimizle daha yoğun bir deneyim edinme zamanıdır. Gerçek bir Hristiyan hizmetinin, vekilharçlığa ve müjdeciliğe katılmanın, sahte öğretilere karşı ruhsal bir mücadele vermenin ve lütf, sevgi ve paydaşlıkta büyümenin zamanıdır. Çarmıh'ın mesajına sınıksız sarılma ve ona sadakat gösterme zamanıdır ve Pavlus'un Korintliler'e yazdığı mektuplar bize tam da bunu yapmayı öğretmektedir.

Adenilton Távares de Aguiar, PhD derecesine sahip olup Brezilya'daki Adventist São Paulo Üniversite Merkezi'nin (UNASP) İlahiyat Semineri'nde Kutsal Kitap Yorumlama profesörüdür.

Pavlus'un Korint'teki Hizmeti

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1Ko. 1:1, Gal. 1:1, Elç. 17:16–34, 1Ko. 5:9–11, Elç. 18:4–10, 2Ko. 2:4.

HATIRLAMA METNİ: “Bir gece Rab bir görümde Pavlus’a, ‘Korkma’ dedi, ‘Konuş, susma! Ben seninle birlikteyim; hiç kimse sana dokunmayacak, kötülük yapmayacak. Çünkü bu kentte benim halkım çoktur’ ” (Elçilerin İşleri 18:9, 10).

Büyük İngiliz müjdecisi William Carey, harcamalarını karşılamak için ayak-kabı tamir ettiğini, ama asıl işinin canlar kazanmak olduğunu söylerdi. Aynı şekilde Pavlus da geçimini sağlamak için çadırılık yapıyordu (Elç.18:1-3), ama onun asıl işi elbette insanları Mesih’e kazandırmaktı.

Bu hafta Pavlus’un Korint kentindeki kiliseye yönelik hizmetine bir göz atacağız. Göreceğimiz üzere kilise, neredeyse iki bin yıl sonra bugün bizim kiliselerimizin karşılaştığı sorunlardan çok da farklı olmayan sorunlarla doluydu. Gerçekten de, uzun süredir Hristiyanlığın içinde olan ya da kilise çalışmalarında yer almış olan herkes şu soruyu sorabilir: Hiç sorunu olmayan bir Hristiyan topluluğu gördünüz mü? Cevap elbette çok açıktır.

Pavlus Korint’te zorluklarla mücadele ediyor ama bunu Çarmih’in mesajıyla yapıyor (1Ko. 2:2). Bugün karşı karşıya olduğumuz zorluklarla başa çıkmanın yolu da bu mesaja sadık kalmaktır. Bu hafta ve bu çeyrek boyunca göreceğimiz gibi, 1. ve 2. Korintliler mektuplarının mesajı bizim yaşamlarımız için de geçerlidir.

*4 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Pavlus, İsa'nın Tanrı Tarafından Çağrılmış Elçisi

Pavlus Korintliler'e yazdığı mektuba, kendisini "Tanrı'nın isteğiyle" çağrılmış İsa'nın bir elçisi diye tanımlayarak başlıyor (*1Ko. 1:1; 2Ko. 1:1 ile karşılaştırın*). İsa'ya ilişkin olarak kim olduğuna dair inancı o kadar sağlam ki, birkaç istisna dışında, tüm mektuplarını bu şekilde açıyor.

1. Korintliler 1:1 ve Romahlılar 1:1 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde Pavlus'un hizmetinin hangi iki unsuru vurgulanmaktadır? (Gal. 1:1 ayetine de bakın).

Pavlus çağrısından ve elçiliğinden Tanrı'nın isteğini yerine getirmesi olarak söz ediyor. O, çağrısının insanlardan değil, Tanrı'dan geldiğine ikna olmuştu (*Gal. 1:1*). Yeremya gibi, Pavlus da annesinin rahminden itibaren Tanrı tarafından çağrılmıştı (*Yer. 1:5*); bu, Tanrı'nın lütfunun bir eseri idi (*Gal. 1:15*) ve bu, Mesih'in müjdesini uluslar arasında duyurması için gerçekleşmişti.

1. Korintliler 15:8 ayetinde Pavlus, Mesih'in dirilişten sonra görüldüğü kişiler arasına kendisini de dahil ediyor (*1Ko. 15:5-7*). Birkaç ayet sonra, elçi olarak çağrılmasının İsa'yla bu karşılaşmadan kaynaklandığını ifade ediyor (*1Ko. 15:9-11*).

"İsa'nın elçisi" unvanı bir takım anlamları içinde barındırmaktadır. Öncelikle, onun İsa'nın gönderdiği bir kişi olduğu düşüncesini ifade etmektedir. Bununla birlikte, Pavlus bu ifadeyi kendisini Mesih'in bir hizmetkârı (*Rom. 1:1, Titus 1:1, Gal. 1:10*), bir vaiz ve bir öğretmen (*1Tî. 2:7, 2Tî. 1:11*) olarak tanımlamak için de kullanıyor. Vaaz verirken ya da öğretirken, her zaman öne çıkan Mesih'tir. Kısacası, Pavlus İsa'nın bir elçisidir.

İsa sadece Pavlus'un elçiliğinin merkezinde değildir. O, Pavlus'un yaşamının da merkezindedir. Pavlus'un düşünceleri ve duyguları İsa'nın varlığıyla doluydu. 1. Korintliler mektubunun açılışında ve şükran bölümünde İsa'dan tekrar tekrar (dokuz ayette dokuz defa) söz etmesi bu gerçeğin kanıtıdır. Pavlus İsa'yı o kadar çok seviyordu ki, O'nun hakkında düşünmekten ve konuşmaktan kendini alamıyordu. İsa'yı himayesi altındaki insanlarla paylaşmak istiyordu, böylece onların yaşamlarının merkezinde de Mesih olacaktı. Kendisi elçi olmaya çağrılmıştı, onlar da Rab'bin onları çağırdığı her görevde İsa'nın imanlı izleyicileri olmaya çağrılmışlardı.

Pavlus elçi olmak üzere çağrılmıştı. Sizin çağrınız nedir ve sizin çağrınızın bu olduğunu nereden biliyorsunuz? Eğer bir çağrınız olmadığını düşünüyorsanız, neden hemen şimdi Tanrı'ya gidip O'ndan, yapmanız için seçtiği işi size göstermesini istemeyesiniz?

Atina'dan Korint'e

Elçilerin İşleri 17:16-34 ayetlerini okuyun. Pavlus Korint'e gitmeden önce neredeydi ve orada ne yaptı?

Elçilerin İşleri 17:16-34 ayetleri Pavlus'un Korint'e gitmeden önce Atinalılara verdiği vaazı anlatıyor. Görünüşe göre, o sırada Atina'yı ziyaret etmeyi planlamamıştı, ancak Veriya'da karşılaştığı muhalefet nedeniyle bazı arkadaşlarının yardımıyla oraya gitmişti (*Elç.17:13-15*).

Pavlus'la birlikte Atina'ya gidenler, Timoteos ve Silas'ın bir an önce ona yetişmeleri buyruğuyla birlikte Veriya'ya döndüler (*Elç.17:15*). Elçilerin İşleri 17:16-34 ayetleri Pavlus'un onları beklerken neler yaptığını anlatıyor. Havrada, pazar yerinde ve Ares Tepesi'nde İsa hakkında konuşuyor. Gerçekten de İsa hakkında konuşmadan duramıyordu ve bunu yapmak için her fırsattan yararlanıyordu.

Elçilerin İşleri 18:1-11 ayetlerini okuyun. Pavlus Korint'e vardığında ve bu kentte kaldığı süre boyunca neler yapıyor?

Pavlus Korint'e ikinci müjdeleme yolculuğu sırasında gitti. Luka bize Pavlus'un orada bir buçuk yıl kaldığını bildiriyor.

Pavlus her zamanki gibi müjdeleme faaliyetine havrada başlıyor (*Elç.18:4-6*). Elçilerin İşleri 17:1, 2 ayetleri bunun onun bir adeti olduğundan bahsediyor. Tıpkı İsa'nın elçilerine buyurduğu gibi (*bkz. Elç.1:8*), o da önce Yahudilere gitme stratejisini uyguluyordu (*Rom.1:16, Elç.13:46*).

Sonunda Silas ve Timoteos Korint'te ona katıldıklarında, "Yahudiler'e, İsa'nın Mesih olduğuna dair tanıklık ediyordu" (*Elç. 18:5*). Korint'te kaldığı süre boyunca "halka sürekli Tanrı'nın sözünü öğretti" (*Elç.18:11*). Meşhur "Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım" (*1Ko. 2:2*) sözünü de bu bağlamda söylemişti.

Pavlus'un Atina ve Korint'teki müjdecilik faaliyetlerinden ne öğrenebiliriz? Müjdeyi bugün kentlerimizde ve topluluklarımızda paylaşmayı bu kadar zorlaştıran nedir? Müjdeyi bu zor yerlerde başarıyla nasıl paylaşabiliriz? Pavlus'un müjdecilik faaliyetinden, bunu en iyi şekilde nasıl yapabileceğimiz konusunda hangi stratejileri öğrenebiliriz?

Korint Kenti

Elçilerin İşleri 18:1-3, 1. Korintliler 5:9-II ve 1. Korintliler 8:4 ayetlerini okuyun. Korint'in ekonomisi, ahlâkı ve dini yaşamı hakkında ne çıkarımlarda bulunabiliriz?

Korint antik dünyanın önemli bir merkeziydi ve zengin ticaretiyle ünlüydü. Kent M.Ö. 146 yılında Roma tarafından yıkılmış ve M.Ö. 44 yılında Jül Sezar tarafından bir Roma kolonisi olarak yeniden inşa edilmişti. Yeni Ahit'te karşımıza çıkan Korint, işte bu Roma Korintidir. Pavlus'un zamanında Korint Atina'nın rakiplerinden biriydi ve hatta çeşitli açılardan onu geride bırakmıştı. Korint'in mal alışverişini ve ticaretin gelişmesini kolaylaştıran iki önemli limanı vardı.

Gerçekten de Pavlus Korint'i önemi ve elverişli coğrafi konumu nedeniyle seçmişti. "Böylece Müjde'nin yayılması için bir fırsat ortaya çıkmıştı. Korint'te bir kez yerleştikten sonra, dünyanın bütün bölgelerine kolayca iletilebilecekti."—Ellen G. White, *Pavlus'un Yaşamından Hikâyeler*, s. 99.

Ayrıca, Korint'in gelişmiş ticareti, Pavlus'un bu kentte müjdeyi duyururken çadır yapıp satarak geçimini sağlamasını kolaylaştıracaktı (*Elç. 18:2, 3*). Elbette büyük ve müreffeh bir kentteki müjdecilik çalışmaları zorluklardan muaf değildi. Korint'te Apollon, Athena ve Afrodit gibi tanrılara ve hatta Serapis ve İsis gibi Mısır tanrılarına tapınmak için inşa edilmiş çok sayıdaki mabetten de anlaşılacağı üzere, açıkça dini bir çeşitlilik söz konusuydu (*1Ko. 8:5*).

Bu inanç karmaşasının yanı sıra Korint ayrıca cinsel ahlâksızlığıyla da tanınıyordu. Grek coğrafyacı ve tarihçi Strabon, Korint'teki tapınakta Afrodit'e ibadete adanmış 1.000 tapınak fuhuşuna ayrılmış kadın olduğundan bahsetmektedir. Her ne kadar pek çok araştırmacı bu iddiaya şüpheyle yaklaşırsa ve bu iddiayı Atina'nın Korint'e karşı yürüttüğü propagandaya bağlasa da, antik dünyada ritüel fuhuş yaygındı. Cinsel ahlâksızlık, başka yerlerde olduğu gibi Korint'te de bir sorundu. Putperestlik ve ahlaksızlık günlük yaşamın bir parçasıydı ve bu üzücü gerçeklik Birinci ve İkinci Korintliler mektuplarının içeriğini büyük ölçüde açıklamaktadır.

Pavlus Korint'teki müjdecilik faaliyetinde, putperest ve ahlaksız bir toplumun getirdiği zorluklarla mücadele etmek zorunda kalmıştı. Günümüz kültüründe hangi zorluklar müjdeyi duyurmayı zorlaştırabilir? Bunların üstesinden nasıl gelebiliriz? Korint ile bugünkü şehirlerimiz arasında varsa ne kadar fark bulunmaktadır?

“Bu Kentte Benim Halkım Çoktur”

Elçilerin İşleri 18:4-8 ayetlerini okuyun. Pavlus’un verdiği vaazların ne gibi sonuçları oldu?

Pavlus’un Korint’teki Yahudiler arasındaki çalışmaları istediği kadar verimli olmamıştı. Bazı düşmanlıklarla ve nefretle karşı karşıya kalmıştı. Kutsal Kitap Yahudilerin “karşı gelip ona sövmeye” başladıklarını söylüyor (*Elç. 18:6*). Grekçe *blasphēmō* (“sövmek”) fiilinin hedefi bir insan olduğunda, ‘küfretmek’ ya da “karalamak” anlamına gelir. Başka bir deyişle, Pavlus’un itibarını lekelemeyi ve müjdecilik çalışmalarında başarılı olmasını engellemeyi amaçlıyorlardı.

Neyse ki Pavlus’un Korint havrasında yaptığı çalışmalar boşa gitmemişti. Ne de olsa, görevinden Tanrı sorumluydu. Şu vaatte bulunmuştu: Ağzımdan çıkan söz “Bana boş dönmeyecek” (*Yşa 55:11*). Bazı Yahudiler havranın yöneticisi Krispus’un ve onun ailesinin İsa’yı Mesih olarak kabul edip vaftiz olmalarını beklemiyorlardı (*Elç. 18:8*). Sadece onlar değil, büyük olasılıkla da Krispus’un etkisiyle “Korintliler”den birçoğu da inanıp vaftiz oldu” (*Elç. 18:8*).

Elçilerin İşleri 18:9, 10 ayetlerini okuyun. Pavlus’un Korint’te karşılaştığı zorluklar karşısındaki duyguları konusunda ne söyleyebiliriz? Tanrı hizmet-kârını nasıl cesaretlendirdi?

Pavlus havradan ayrıldıktan hemen sonra ona cesaret veren bir tecrübe yaşadı. Mesih’in Kendisi, Yeşaya 41:10 ayetini hatırlatan sözlerle gece bir görümde ona göründü: “Korkma, çünkü ben seninleyim.” Gerçekten de Pavlus Korint’te “zayıflık ve korku içinde” (1Ko. 2:3) olduğunu itiraf ediyor. Karşısındaki yoğun tepki nedeniyle Veriya’dan Atina’ya gitmek zorunda kalmıştı. Korint’ten de aynı nedenle, yani şiddetli muhalefet yüzünden ayrılmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Ama bu kez böyle bir şey olmayacaktı. İsa ona şöyle dedi: “Bu kentte benim halkım çoktur” (*Elç. 18:10*). Ve Pavlus da onlara kurtuluş haberini götürecek olan O’nun aracıydı.

Yeşaya 41:10 ayetini okuyun. Bu ayette bize ne gibi harika vaatler verilmektedir? Bunlar şu anda yaşamınızda size ne umut veriyor?

Pavlus'un Korintliler'e Mektupları

1. Korintliler 1:11-13; 1. Korintliler 4:14; 1. Korintliler 5:11; 1. Korintliler 7:1; ve 1. Korintliler 14:37, 40 ayetlerini okuyun. Ayrıca 2. Korintliler 1:12, 2. Korintliler 2:9, 2. Korintliler 11:3 ve 2. Korintliler 13:10 ayetlerini de okuyun. Bu ayetler Pavlus'un Korintliler'e neden mektup yazdığını anlamamıza nasıl yardımcı oluyor?

Pavlus 1. Korintliler mektubunu yazdığında Efes'teydi (*1Ko. 16:5-9*). Kloî'nin ailesi Korint'te işlerin pek de iyi gitmediğini bildirmek üzere ona gelmişti (*1Ko.1:11*). Pavlus 1. Korintliler mektubunda 1.-6. bölümlerde Kloî'nin ilettiği sorunları değerlendiriyor. Bu sorunlar arasında hizipçilik, cinsel ahlaksızlık, davalar ve fuhuş bulunuyordu. Pavlus ayrıca bazı sorular yönelten bir mektup da almıştı (*1Ko. 7:1*). Pavlus'un yanıtı 7. bölümden sonrasını kapsamaktadır. Sorular evlilik, boşanma, bekârlık, putlara kurban edilen yiyecekler, ibadetlerdeki tutum, ruhsal armağanların nasıl kullanılacağı ve dirilişin yanlış anlaşılması ile ilgiliydi. Korint kilisesi çok sorunluymuş ve olgunlaşmamıştı. Belki sizin yerel kilisenizin de birçok sorunu vardır. Ancak Korint'teki kilise muhtemelen daha kötüydü.

Pavlus'un Korintlilere yazdığı ilk mektup bizim zamanımızla da oldukça bağlantılıdır. Sonuçta, bugün kiliselerimizin pek çoğunda bir dereceye kadar aynı sorunlarla karşılaşmıyor muyuz? Bu mektubun bize söyleyeceği çok şey bulunmaktadır. Bu, "en zengin, en eğitici, en güçlü mektuplarından biridir."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 276.

Pavlus Korintliler'e üç ya da dört mektup yazmış olabilir (*2Ko. 10:9 ayetiyle karşılaştırm*). 1. Korintliler'den önce bir ilk mektup yazmıştır (*1Ko. 5:9*), ancak bu mektup kayıptır. 2. Korintliler'den önce, araştırmacılar tarafından "sert mektup" diye adlandırılan bir mektup daha yazmıştır (*2Ko. 2:3, 4, 9; 2Ko. 7:8*), fakat bu mektup da kayıptır. Bazı kişiler onun 1. Korintliler mektubuna gönderme yaptığını ya da bu mektubun kısmen 2. Korintliler mektubunda korunmuş olduğunu düşünmektedir.

2. Korintliler mektubundan, Korint'teki üyelerin çevrelerindeki kültürden etkilendiklerini anlıyoruz. Rekabet, güç ve servet gibi şeylere değer veriyorlardı ki bunlar bugün de kilisemizi zorlayabilecek şeylerdir. Buna karşılık Pavlus, odağında Mesih'in bulunduğu bir kültür yaratmaya, dünyayı müjdenin merceğinden görmeye çalışıyordu. Bizim de içinde bulunduğumuz dünyayı müjdenin merceğinden görmemiz ne kadar önemlidir.

2. Korintliler 2:4 ayetini yeniden okuyun. Bu ayet , Pavlus'un bu insanlara ne kadar değer verdiği konusunda bize ne anlatıyor? Peki, bizim yüreklerimizde diğer insanlara karşı ne kadar sevgi var?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* kitabından 221-231 sayfaları arasındaki “Korint” bölümünü okuyun.

“Elçi, müjdeyi Korint’te duyururken, Atina’daki çalışmalarını nitelendirenden daha farklı bir yol izledi . . . Ayrıntılı tezlerden ve tartışmalardan kaçınmaya ve Korintliler arasında ‘İsa Mesih’ten ve O’nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye’ karar verdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 222.

“Pavlus’un bir başarı ölçütü vardı” ama “orada bulunan malzemeyle bir kilise kurmanın akıllıca olacağından kuşkuluydu. Korint’in çok tartışmaya açık bir çalışma bölgesi olduğunu düşünüyordu ve oradan ayrılmaya karar verdi . . .

“Daha umut verici bir çalışma alanı bulmak üzere kentten ayrılmayı düşünürken, Rab gece bir görünümde ona görünerek, ‘Korkma’ dedi, ‘Konuş, susma!... Çünkü bu kentte benim halkım çoktur.’ Pavlus bunun Korint’te kalması için bir emir ve Rab’in ekilmiş tohumları arttıracığına dair bir güvence olduğunu anladı . . . Mesih’in bayrağı altında büyük bir kilise oluştu.”—Ellen G. White, *Pavlus’un Yaşamından Hikâyeler*, s. 106, 107.

“Pavlus’un Korint’te bir buçuk yıl çalıştığı kaydedilmiştir. Ancak çalışmaları sadece bu kentle sınırlı kalmamıştır . . . Pavlus Korint’i karargâhı yapmıştı . . . Bu sayede birçok kilise kuruldu . . . Pavlus’un sorumlu olduğu kiliselerden uzak kalması, yoğun ve güçlü mesajlarla kısmen telafi edildi. Bunlar genel olarak Tanrı’nın Sözü olarak kabul edilmektedir . . . Bu mektuplar kiliselerde okunuyordu.”—Ellen G. White, *Pavlus’un Yaşamından Hikâyeler*, s. 109.

Tartışma Soruları:

1. Pavlus kendisinin İsa’nın bir elçisi olduğuna ve bu çağrının Tanrı’dan geldiğine ikna olmuştu. Kim olduğumuzu ve çağrımızın ne olduğunu bilmek neden son derece önemlidir?
2. Pavlus bir an için Korint’teki müjdeleme işini bırakmayı ve kenti terk etmeyi düşündü. Fikrini değiştirmesine ne sebep oldu? Bir müjdeleme çalışmasından vazgeçmeyi düşündüğümüzde bu bize nasıl yardımcı olabilir? Peki ya vazgeçmemiz gereken bir zaman olabilir mi?
3. Korint’teki kilise üyeleri çevrelerindeki kültürden önemli ölçüde etkileniyorlardı. Bu aynı zamanda bugün de yaşadığımız çarpıcı bir gerçekliktir. Hem dünyada olup (Yu. 17:11, 15) hem de dünyaya ait olan şeylerden –“benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın verdiği gurur” (Yu. 2:16)– nasıl etkilenemeyebiliriz? Kilisemiz başka hangi yollarla çevresindeki kültürden olumsuz etkilenmektedir?

Öncünün Dönüşü

Yazan: Rick Kajiura

Bir Küresel Müjde öncüsünü ziyaret etmenin heyecanı gibisi yoktur. Daha da heyecan verici olanı, onların küçük ve yeni imanlı gruplarıyla buluşmalarını izlemektir. Bunu Endonezya'da bir dağ köyünde, tozlu bir yolun yukarısındaki bir ev kilisesinde yaptığımı ve Doğu Avrupa ülkelerinden birinde beton bloklu bir binanın küçük bir dairesine gizlice girdiğimi hatırlıyorum. Güneydoğu Asya'da ayaklarımızın altında ve başımızın üzerinde mavi bir brandanın hışırtısını ve kırsal Afrika'da ağaçların altında bir öncünün Sebt Okulu dersini verdiğini hatırlıyorum.

Ancak yakın zamanda ziyaret ettiğim kilise bambaşkaydı. Öncüler yıllar önce ayrılmıştı. Bu sefer yanında bir okul olan bir kilise binası gördüm. Kilisenin 125 üyesi var ve okul şehrin en iyilerinden biri olarak kabul ediliyor.

Öncüler geldiğinde bu şehirde Adventist yoktu. Kapı kapı dolaşıp kitap satmaya başladılar. Toplantılar düzenlemek için bir yer kiralamaya çalıştılar, ancak insanlar onlara yer kiralamayı reddetti. Mesajı aldılar; bu şehirde hoş karşılanmıyorlardı.

Bunun yerine, yakındaki bir kasabaya gitmeleri için bir davet aldılar. Orada bir salon kiralayıp işe başlayabildiler. Çok geçmeden vaftiz edilmiş beş üyeden oluşan küçük bir grup kuruldu. Sonra başka bir kasabaya davet edildiler ve kısa sürede 37 üyeli bir grup oluştu.

Nihayet ana şehirde kabul görmeleri ve bir buluşma yeri bulmaları yıllar aldı. Küçük bir grup kurdular ve kısa sürede 30 üyeye ulaştılar. O zamandan beri bu kilise dört "yavru kilise" doğurdu. Yakındaki kasabalardaki küçük gruplar da büyüyerek tam teşekküllü kiliselere dönüştü ve her biri "yavru kiliseler" kurdu. Bu kiliselerin kurulmasına yardımcı olan ilk öncülerden biri, benimle birlikte bölgeyi ziyaret etmek için geri döndü. Şu anda bölgenin Adventist Hizmet direktörü ve bana Tanrı'nın yıllar boyunca çabalarını nasıl kutsadığını gösterdi.

Öncüler bugün hâlâ ulaşılmamış bölgelere gidiyor. Taguhi ve Aghvan gibi öncüler, çok az Adventist'in olduğu bir bölgede çalışıyorlar. Lütfen müjdeciler ve Küresel Müjde öncüleri için 10/40 Penceresi'nde, dünyanın büyük şehirlerinde ve geçmişte Hristiyan olan insanlar arasında yeni çalışmalara başlarken dua edin. Tanrı, müjdeyi paylaşırken ve yeni ibadet grupları kurarken çalışmalarını bereketlesin.

Küresel Müjde Öncüleri, ulaşılmamış bölgelerde veya ulaşılmamış insan grupları arasında yeni inanan grupları kurmak üzere gönderilen sıradan kilise üyesi kişilerdir. Küçük bir maaş alırlar ve genellikle kendi kültürleri içinde çalışırlar. Küresel Müjde Öncüleri hakkında daha fazla bilgi edin: bit.ly/GMPioneers.

Çarmıhla ilgili Bildiri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *1Ko. 1:17–31, Kol. 1:20, 1Pe. 2:24, Elç. 13:16–47, 1Ko. 2:1–5.*

HATIRLAMA METNİ: “Çarmıhla ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, biz kurtulmakta olanlar içinse Tanrı gücüdür” (*1. Korintliler 1:18*).

Putperest bir Romalı yazar ve hatip olan Cicero, bir ölüm aracı olarak çarmıh o kadar iğrenç görüldüğü için, Roma halkına çarmıhı akıllarına bile getirmemelerini söylemişti. Cicero, İsa'nın doğumundan yaklaşık yarım yüzyıl önce ölmüş olsa da, bu sözü Romalıların çarmıha ne denli küçümsemeye baktıklarını göstermektedir. Öte yandan, Pavlus şöyle yazacaktı, “Çarmıhla ilgili bildiri... Tanrı gücüdür” (*1Ko. 1:18*). Pavlus için Çarmıh, Tanrı ile insan arasındaki barışmanın bir aracı (*Ef. 2:16, Kol. 1:20*), İsa'nın alçakgönüllülüğünün en yüce simgesi (*Flp. 2:8*) ve muazzam borcumuzun ödendiği yerdir (*Kol. 2:14*).

Pavlus'un Korint'teki sorunlara verdiği yanıt Çarmıh'tır. Pavlus'un önemli bir konu hakkında çok endişeli olduğunu fark etmek için 1. Korintliler'de çok ilerlemenize gerek yok: kilisedeki bölünmeler. Pavlus o kadar şaşkın ki, selamlama (*1Ko. 1:1-3*) ve şükran (*1Ko. 1:4-9*) bölümlerinden hemen sonra ele aldığı ilk konu bu oluyor (*1Ko. 1:10-17*). Bu hafta, bu soruna ve Korint'teki diğer sorunlara yanıt olarak Çarmıh'ın güçlü mesajına bakacağız.

**11 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Çarmıh'ın Müjdesi

Pavlus, Çarmıh'ın mesajının bizler için Tanrı'nın gücü olduğunu söylüyor. Vaazının merkezinde “İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey” (1Ko. 2:2) bulunmaması şarttır.

1. Korintliler 1:17-31 ayetlerini okuyun. Pavlus burada hangi önemli noktaya değiniyor?

1. Korintliler 1:18-31 ayetlerinde Pavlus insanların saçmalıkları ile tanrısal bilgelik arasındaki karşıtlığı ele alıyor. Çarmıh, insanın en kötüsünü ve Tanrı'nın en iyisini gösterme gücüne sahiptir. 1. Korintliler mektubunun bu kısmı 1. Korintliler 1:17 ayetindeki ifadeyle başlıyor. Mesih'in Çarmıh'ının gücünün boşa gitmemesi gerektiğinden (1Ko. 1:17), Çarmıh'ın mesajı vaazımızın merkezinde yer almalıdır (ayrıca bkz. 1Ko. 2:2).

Pavlus kendisinin vaftiz etmek için değil, Çarmıh müjdesini yaymak için gönderildiğini söylüyor. Bu ifade iki önemli tespit gerektiriyor. Birincisi, “gönderdi” diye tercüme edilen Grekçe fiil, elçi kelimesiyle aynı kökten gelen *apostel-lō*'dur. Dolayısıyla, Pavlus'un asli elçilik görevi müjdenin duyurulmasıydı. İkinci olarak, Pavlus'un vaftiz hakkındaki sözleri vaftizin önemli olmadığı ya da en azından vaaz etme kadar önemli olmadığı anlamına gelmiyordu. Aksine, vaftiz edildikleri Kişi olan İsa yerine, vaftiz edenlerin kim olduğunu büyük bir mesele haline getirenleri azarlıyordu.

Pavlus, “bilgece sözlere” (1Ko. 1:17) derken, etkileyici konuşmanın özünde kötü olduğunu ima etmiyor. Burada söz konusu olan, insan bilgeliğinin Çarmıh'ın mesajını gölgelememesi gerektiğidir. Bu ifade Greko-Romen hitabetinden bahsediyor. Pavlus Atina'da mantığı, bilimi ve felsefeyi kullanmıştı, ancak bunların pek bir sonucu olmamıştı. Bu yüzden “Korint'te ilgisizlerin ve aldırışsızların dikkatini çekebilmek için farklı bir çalışma planı izlemeyi kararlaştırdı. Ayrıntılı tezlerden ve tartışmalardan kaçınmaya ve Korintliler arasında ‘İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye’ karar verdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 222.

Ayrıntılı konuşmalar Çarmıh'ın mesajını ne şekilde gölgeleyebilir? Korint'te İsa Mesih'in ve O'nun çarmıha gerilmiş olduğunun duyurulması neden mantık, bilim ve felsefenin Atina'da verdiğinden daha iyi sonuç vermiştir? Bununla birlikte, mantığın, felsefenin ve bilimin müjdenin duyurulmasında yardımcı olabileceği zamanlar olabilir mi?

Mahvolmakta Olanlar İçin Saçmalık

Pavlus insanların saçmalıklarıyla ilahi bilgeliği karşılaştırırken, Çarmıhla ilgili bildirisinin “mahva gidenler için saçmalık” (1Ko. 1:18) olduğunu belirtiyor. Bu, 1. Korintliler 1:18-31 ayetlerinde saçmalığa yapılan altı göndermeden ilkidir.

1. Korintliler 1:20, 21, 23, 25 ve 27 ayetlerini okuyun. Saçmalıkla ilgili bu ifadeler Pavlus’un Çarmıh mesajının mahvolmakta olanlar için saçmalık olduğunu söylerken ne demek istediğini anlamamıza nasıl yardımcı oluyor?

Saçmalık için 1. Korintliler 1:18 ayetinde kullanılan Grekçe sözcük *mōria*’dır. Bu sözcük Yeni Ahit’te sadece beş kez geçmektedir ve hepsi de 1. Korintliler mektubunda yer almaktadır (1Ko. 1:18, 21, 23; 1Ko. 2:14; 1Ko. 3:19). *Mōria* dışında aileye mensup diğer sözcükler Yeni Ahit’te sayısız kez geçmektedir. Bu sözcük ailesinin Yeni Ahit’teki örneklerinin çoğu 1. Korintliler mektubunda yer almaktadır.

Pavlus’un 1. Korintliler 1:18, 23 ayetlerinde bahsettiği saçmalık Korintliler’in zihinsel kapasitesini küçümsemek için değil, onların müjdenin gerçeğini dikkate almaya yanaşmamalarına dikkat çekmek içindir. Sonuç olarak Pavlus ahlâksız davranış ve düşüncelerle, ayırt etme eksikliğiyle ve hatta Tanrı’ya isyanla da yüzleşmek zorunda kaldı. Bu da 1. Korintliler boyunca neden bu konu hakkında bu kadar çok konuştuğunu açıklar..

Pavlus’un bu kentteki durumunu düşünün. Sözde bilgisi, bilgeliği ve kültürel gelişmişliğiyle övünen bir yere geliyor. Ve bu ortamda Celileli bir Yahudi olan Nasıralı İsa’nın sadece onların değil, tüm dünyanın günahlarının bedelini ödemek üzere Romalılar tarafından çarmıha gerildiğinden ve sonra ölümden diriltildiğinden bahsediyor. *Bu adam ciddi olabilir mi? Kiminle dalga geçtiğini sanıyor?* Bu, felsefi yöntemlerle çözümlenip incelenebilecek yeni ve derin bir felsefe kavramı da değildi; akıllı ve eğitilmiş herhangi bir Korintlilin ciddiye almayacağı bir çılgınlık, bir saçmalık gibi görünüyordu.

Ve Pavlus’un mesajı putperestlere ne kadar saçma geldiyse, Yahudilerin çoğu için de Çarmıh’ın mesajı o kadar kötüydü. Hangi Yahudi Mesih’in Romalılar tarafından idam edilmesini bekliyordu ki? Mesih’in Romalıları yenmesi gerekiyordu, onlar tarafından çarmıha gerilmesi değil.

Bu nedenle, en başından beri Korint’te Pavlus’un aleyhine pek çok şey vardı. Yine de, tüm bunlara rağmen, Yahudi ve diğer uluslardan insanlar müjdeye kazandı.

Buradaki mesaj nedir?

Karşımıza nasıl bir muhalefet çıkarsa çıksın, Tanrı’nın gerçeğini duymaya hazır insanları vardır. Nerede olurlarsa olsunlar, hatta bugün Korint’in olduğu kadar ya da ondan daha kötü durumda olan yerlerde bile, bu insanlara ulaşmak için O’nun tarafından kullanılmaya hazır olmalıyız.

Kurtulmakta Olanlara Güç

1. Korintliler 1:18 ayetinin mesajı yanlış anlaşılacak kadar açıktır. Çarmih'in ne anlama geldiği, kişinin ona nasıl baktığına bağlıdır. Tanrı'ya isyan edenler için saçmalaktır, ama O'nun kurtarışını arzulayanlar için güçtür.

Koloseliler 1:20 ve 1. Petrus 2:24 ayetlerini okuyun. İsa çarmıhta bizim için neyi gerçekleştirdi?

Daha önce de gördüğümüz gibi, müjdeyi duyururken, “Mesih'in çarmıhtaki ölümü boşa gitmesin diye” (*1Ko. 1:17*), bilgece sözlere başvurmaktan kaçınmak gerekmektedir. 1. Korintliler 1:17 ayetinin ışığında, saçmalığın karşınının neden insanların bilgeliği değil de Tanrı'nın gücü olduğunu anlamak daha kolay hale gelmektedir (*1Ko. 1:18*). İnsan bilgeliğine bu kadar zıt olan Çarmih, insan bilgeliğinin gerçekte ne kadar saçma olduğunu ortaya koymaktadır.

1. Korintliler 1:18 ayetinin Grekçe metninde, “mahva gidenlerin” kendi eylemlerinin sonucunu aldıkları belirtilmektedir. Ayet şu şekilde okunabilir: “Çünkü çarmihın mesajı, kendilerini yok etmekte olanlar için saçmalaktır.” Grekçedeki *apollymi* (“mahvolmak”) fiili aynı zamanda “yok etmek” anlamına da gelebilir (*Yu. 10:10*). Ashında *apollymi* 1. Korintliler 1:19 ayetinde “yok etmek” diye tercüme edilmiştir.

Burada ne oluyor? Pavlus 18. ayette yer alan, insanların mahvolmasıyla ilgili bu ifadeye Kutsal Kitap'tan bir temel sağlayarak, 19. ayette Tanrı'nın Yeşaya 29:14 ayetindeki sözlerinden alıntı yapıyor. 19. ayette yıkımın ardındaki Tanrı'dır, bu da az önce sözü edilen kendini yok eden gururla çelişiyor gibi görünüyor. Ancak ortada bir çelişki söz konusu değil. Buradaki düşünce, Tanrı'nın zaten kendi kendini yok etmekte olan şeyi yok edeceğidir.

Yok edilenlerin aksine, “biz kurtulmakta olanlar” (*1Ko. 1:18*) ifadesi kurtuluşun sadece Tanrı'dan geldiğini işaret ediyor. Pavlus bizim kurtarılmakta olduğumuzu, yani kendimizi kurtarmadığımızı söylüyor. Elbette bunu yapamayız. Kurtuluşumuzun dışsal bir kaynağı bulunmaktadır. Yıkıma kendimiz sebep olsak da, kurtuluş sadece günahkârlara bahşedilen bir lütuf armağanı olabilir. 1. Korintliler 1:21 ayetinde açıkça belirtildiği gibi, iman edenleri kurtaran Tanrı'dır. Bu anlamda saçmalık, Tanrı'nın Mesih'in çarmihı aracılığıyla insanlığa sunduğunu reddetmek (*1Ko. 1:30*) ve böylece kendi üzerine yıkım getirmektir.

“Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır” (*Rom. 6:23*). Bu ayet Pavlus'un 1. Korintliler 1:18, 19 ayetlerinde söylediklerini ne şekilde yeniden ifade ediyor?

Çarmıha Gerilmiş Mesih

Pavlus “Yahudiler doğaüstü belirtiler ister, Grekler’se bilgelik arar” (1Ko. 1:22) diye yazmıştı. Çarmıh –Tanrı’nın, Mesih’in çarmıha gerildiği düşüncesi–Yahudilerin beklediği belirtilerden biri değildi. Greklerin aradığı türden bir bilgelik de değildi. Herkesin beklentilerine ters düşüyordu.

Aslında, bu kavramın özellikle Yahudiler için ne kadar tuhaf ve itici olduğunu anlamak için öğrencilerin İsa’nın çarmıha gerilmesi düşüncesine nasıl tepki verdiklerini okumak yeterlidir (bkz. Mar.8:31, 32; Mar.9:30-32; ve Mar.10:32-34). Daha önce de belirttiğimiz gibi, Yahudiler Mesih’in Romalıları yenilgiye uğratacağını bekliyorlardı; en azından dünyadaki askeri anlamda “yenilgiye uğratma” böyle olmadı.

Çarmıh yüzyıllar boyunca Hristiyanlar için inancın bir simgesi olmuştur. Yirmi birinci yüzyıl Hristiyanları için çarmıha gerilmiş bir Tanrı düşüncesinin birinci yüzyılın zihniyeti açısından ne kadar çığınca olduğunu anlamak çok zor.

Ancak, tam da bu mesajın böylesine sarsıcı olması, onu en derin düşüncelerimize konu yapmaya değer kılmaktadır. Çarmıha gerilmiş bir Mesih tasavvuru, Tanrı’nın kurtuluş tasarısını tamamlamak için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğunu tüm evrene açıkça göstermiştir. Çarmıhın kendisi ve Rab’bin çarmıhta ölmesi düşüncesi, biz yeryüzündeki günahkârlar için yeterince hayret vericidir. (Ancak, bunun gökte Rab İsa’yı tanıyan ve O’na ibadet eden günahsız varlıklar için ne anlama geldiğini bir düşünün!)

Elçilerin İşleri 13:16-47 ayetlerini okuyun (özellikle 26, 38 ve 47. ayetler). Bu ayetler bize Çarmıh’ın ne anlama geldiği konusunda ne öğretiyor?

Pavlus, Mesih’in kendisini müjdeyi duyurması için gönderdiğini söylüyor. Dolayısıyla Pavlus çarmıha gerilmiş Mesih’in mesajını vaaz ediyor (1Ko. 1:23). 1. Korintliler 2:1-5 ayetlerinde bu fikirlere devam ediyor. Elçi Mesih’in görevlendirilmesine sadık kalıyordu. Müjde’yi duyururken “söz ustalığıyla ya da üstün bilgelikle” (1Ko. 2:1) hareket etmiyor; bunun yerine sadece İsa Mesih’e ve O’nun çarmıha gerilişine odaklanıyordu (1Ko. 2:2). Sözleri ve bildirisi “insan bilgelığının ikna edici sözlerine değil, Ruh’un kanıtlayıcı gücüne dayanıyordu” (1Ko. 2:4), çünkü aslında “insan bilgeligi” ile “Tanrı’nın gücü” belirgin bir karşıtlık içindeydi (1Ko. 2:5).

Çarmıha gerilmiş bir Mesih, Yahudiler ve Grekler tarafından hiç beklenmedik bir şeydi. Bu, Tanrı’nın her zaman bizim beklediğimiz şekilde davranmadığı gerçeği konusunda bize ne söylüyor? Özellikle de işler beklediğimiz gibi gelişmediğinde, bu kavramın anlaşılması neden çok önemlidir?

Mesih, Tanrı'nın Gücü ve Bilgeliği

1. Korintliler 1:19, 20, 30 ve 31 ayetlerinde Pavlus, Tanrı'nın bilgeliği ile insanların bilgeliğinin inanılmaz derecede farklı olduğundan ve dolayısıyla birbirlerini nasıl dışladıklarından bahsediyor. Dikkat ederseniz Pavlus bilgeliği reddetmiyor, fakat Tanrı'yla rekabet etmeye çalışan insan bilgeliğini reddediyor. İnsandaki bilgelik insanı günahattan kurtarmaya muktedir değildir. Bu işi sadece Mesih, Tanrı'nın bilgeliği gerçekleştirebilir. Aşağıdaki tabloya bakın.

biz kurtulmakta olanlar içinse	[Çarmıhla ilgili bildiri] Tanrı gücüdür.	1Ko. 1:18.
Oysa, çağrılmış olanlar için	Mesih Tanrı'nın gücüdür	1Ko. 1:24.

Hem 1. Korintliler 1:18 hem de 1. Korintliler 1:24 ayetleri Mesih'in, insanları günahlarından kurtarma gücüne sahip olması anlamında Tanrı'nın gücü olduğunu göstermektedir. Aslında, "Tanrı iman edenleri saçma sayılan bildiriyle kurtarmaya razı oldu" (1Ko. 1:21). "Biz kurtulmakta olanlar" (1Ko. 1:18), "iman edenler" (1Ko. 1:21) ve "çağrılmış olanlar" (1Ko. 1:24) ifadeleri aynı topluluğa, yani iman yoluyla kurtuluş tecrübesini yaşayan insanlara işaret etmektedir. " Müjde iman eden herkesin... kurtuluşu için Tanrı gücüdür" (Rom. 1:16).

Mesih Tanrı'nın sadece gücü değil, aynı zamanda bilgeliğidir. Bu, Tanrı'nın O'nun aracılığıyla, insan bilgeliğinin çözmeye gücünün yetmediği günah sorunuyla yüzleşip bu sorunu çözdüğü anlamına gelmektedir. Bu dünyanın bilgeliği insanların Tanrı'yı tanınmasını sağlayamamaktadır (1Ko. 1:21). Tersine, Mesih'e iman aracılığıyla bilge kılınp kurtuluşa kavuşmaktayız (2Tî. 3:15).

1. Korintliler 1:24-29 ayetlerini okuyun. Buradaki "saçmalık", "zayıflık", 'güç' ve "bilgelik" gibi sözcüklere dikkat edin. Pavlus burada ne demek istiyor?

1. Korintliler 1:24-29 ayetlerini okurken, saçma (veya saçmalık) ve zayıf (veya zayıflık) ifadelerine de dikkat etmelisiniz. Burada anlatılmak istenen, insan bilgeliğinin Çarmıh mesajını saçmalık ve zayıflık olarak değerlendirebileceğidir. "Çünkü Tanrı'nın 'saçmalığı' insan bilgeliğinden daha üstün, Tanrı'nın 'zayıflığı' insan gücünden daha güçlüdür" (1Ko. 1:25). Bu Tanrı'nın zayıf ya da saçma olduğu anlamına gelmez, sadece Tanrı'nın gücünün ve bilgeliğinin beşeri olan her şeyi nasıl aştığını gösteren bir ifadedir.

"Kardeşlerim, aldığımız çağırımı düşünün. Birçoğunuz insan ölçülerine göre bilge, güçlü ya da soylu kişiler değildiniz" (1Ko. 1:26). Burada bizler için nasıl bir mesaj bulunmaktadır?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından 733-748 sayfaları arasındaki “Golgota” bölümünü okuyun.

“Günümüzde yaşayan pek çok kişinin zihninde Golgota’daki haç kutsal hatıralarla kuşatılmıştır. Çarmıha gerilme sahneleri kutsal çağrışımlar yapmaktadır. Fakat Pavlus’un zamanında çarmıh, nefret ve dehşet hisleriyle anılıyordu. Çarmıh üzerinde ölen birisini insanlığın Kurtarıcısı olarak yüceltmenin, alaylar ve karşıtlık getirmesi doğal olurdu.

“Pavlus mesajının Korint’in hem Grekleri hem de Yahudileri tarafından nasıl karşılanacağını çok iyi biliyordu . . . Yahudi dinleyicileri arasında ilan etmek üzere olduğu mesaj yüzünden öfkelenen pek çok kişi vardı. Sözleri Greklerin gözünde saçmalık ve delilik olarak görülecekti. Çarmıhın insan neslinin yüceltilmesiyle ya da insanlığın kurtuluşuyla nasıl bir bağlantısı olduğunu göstermeye çalıştığı için, kendisine aklı kıt olarak bakılacaktı.

“Fakat Pavlus için çarmıh, en büyük ilginin gösterilmesi gereken tek nesneydi. Çarmıha gerilmiş Nasıralı’nın izleyicilerine karşı yürüttüğü zulüm kariyerinde yakalanıp durdurulduğu günden beri, çarmıhla övünmekten hiçbir zaman geri durmamıştı. O zaman kendisine Mesih’in ölümünde açıklanmış olan Allah’ın sınırsız sevgisinin bir bildirisi verilmiş; ve hayatında muhteşem bir dönüşüm gerçekleşerek, tüm tasarılarını ve amaçlarını gökle uyumlu hale getirmişti . . . Bir günahkârın Baba’nın sevgisini O’nun Oğlu’nun kurbanlığında gördüğü gibi gördüğünde ve ilahî etkiye boyun eğdiğinde, kalpte bir değişimin meydana geleceğini ve bundan böyle Mesih’in her şey ve her şeyde olacağını kişisel tecrübesiyle biliyordu.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 245, 246.

Tartışma Soruları:

1. Getsemani bahçesinde İsa, “Baba” dedi, “Mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın” (*Mat. 26:39*). Bu dua İsa’nın çarmıhta ödediği muazzam bedel hakkında ne söylüyor?
2. Pavlus, “Tanrı’nın ‘saçmalığı’ insan bilgeliğinden daha üstün” diyor (*1Ko. 1:25*). Tanrı’nın bilgeliği hangi yönlerden insan bilgeliğinden çok farklıdır?
3. Çarmıha gerilmiş Mesih’in mesajı Yahudiler için bir tökezleme taşı, Grekler için ise saçmalıktı. Bugün vaaz ettiğimiz hangi Kutsal Kitap konuları günümüz dinleyicileri üzerinde aynı etkiyi yaratabilir ve neden?
4. Pavlus, “Doğal kişi, Tanrı’nın Ruhu’yla ilgili gerçekleri kabul etmez” diyor (*1Ko. 2:14*). Peki, bu insanlara İsa hakkında onların yüreklerine dokunabilecek şekilde nasıl konuşabiliriz? Ya da belki sadece davranışlarımız onlara dokunacaktır?

Dönüştüren Bir Dokunuş

Yazan: Vyacheslav Demyan

Fabiola, Brezilya'nın Belo Horizonte kentinin huzurlu ortamında yaşıyordu, ancak hissettiği son şey huzurdu. Meme kanseri teşhisi dünyasını sarsmıştı ve COVID-19'un ülke genelinde yayılma korkusuyla birlikte ölüm her zamankinden daha yakın geliyordu.

Bu arada, Salvador şehrinde, Luisa'nın dünyası yıkılıyordu. 23 yıllık evliliğini bir ihanet sarsmış ve kocasından frengi kaptığını keşfetmesine neden olmuştu. Ayrıca annesine Alzheimer teşhisi konmuş ve bir komşusunun intiharına tanık olmuştu. Bu düşünce onu rahatsız ediyordu; belki de kendisi de aynı şeyi yapmalıydı.

Her iki kadın da acıların içinde boğuluyordu. Markos 5. Bölümde bulunan İncil öyküsündeki 12 yıl boyunca kanaması olan kadın gibi, Fabiola ve Luisa da fiziksel, duygusal ve ruhsal şifaya muhtaçtılar.

Bir parça umuda ihtiyaçları vardı.

İki ayrı akşamda, Tanrı şaşırtıcı derecede benzer bir şekilde müdahale etti. Fabiola televizyon izleyerek kaygısından kurtulmaya çalışırken, küçük köpeği kucağına atladı ve yanlışlıkla kumandaya basıp kanalı Brezilya'daki Novo Tempo, Hope Channel'a (Kanal Umut) çevirdi.

Yaklaşık 1300 kilometre uzakta, Luisa'nın köpeği de aynı şeyi yaptı. Fabiola ve Luisa'nın en karanlık anlarında, kumandaya ilahi bir şekilde konan bir pençe, hayat değiştiren bir Kurtarıcı'nın sevgisini ortaya çıkardı.

Her iki kadın da bir umut dalgasının üzerlerine yayıldığını hissetti.

Fabiola bugün, etrafındakileri aldığı aynı teselli mesajıyla cesaretlendirerek yeni bir amaç buldu. Novo Tempo'dan gelen mesajlar, hastalığına bakış açısını yeniden şekillendirdi. Artık kanseri bir ceza olarak değil, Tanrı'nın onu dönüştürme planının bir parçası olarak görüyordu. Şimdi, tıbbi randevularını beklerken Hristiyan kitapları paylaşıyor, İsa'dan bahsediyor ve bulduğu umutla etrafındakileri cesaretlendiriyor.

Luisa için, izlediği programlar depresyonla mücadele ettiğini fark etmesine yardımcı oldu. Tedavi alabildi; bu onun dönüm noktası oldu ve karanlıktan Tanrı'nın sevgisinin ışığına çıkmasına yardımcı oldu.

"Ben o kayıp, kirli, boş kızdım," diye düşünüyor. "Ama [O'nun dokunuşundan sonra], O'nun huzurundan asla ayrılmak istemiyorum."

Hope Channel (Kanal Umut), Fabiola ve Luisa gibi insanlar için var; umut, şifa ve İsa arayan insanlar için. Şu anda binlercesi ulaşılmayı bekliyor.

Dünya çapında 84 Hope Channel (Kanal Umut), hayat değiştiren içerikler aracılığıyla insanlara ulaşıyor, Kutsal Kitap dersleri sunuyor ve arayanları Mesih'le buluşturuyor.

Bu hizmete katıldığımız için teşekkür ederiz. Ortaklığımız, daha birçok insanın hayatlarında İsa'nın şifalı dokunuşunu deneyimlemesini sağlıyor.

Sabat Okulu sırasında hizmet başışına başış yaptığımızda veya ondalık zarfınızda hizmeti seçtiğinizde, bu başışın bir kısmı Hope Channel'ın dünya çapındaki önemli hizmetini finanse etmeye yardımcı olur. Cömert desteğiniz için teşekkür ederiz.

Mesih'te Birlik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1Ko. 1:12-17, Rom. 1:29, 1Ko. 1:10, 1Ko. 3:1-4, Flp. 2:5-8, 2Ko. 11:23-28, Kol. 1:24.

HATIRLAMA METNİ: “Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih’in adıyla yalvarıyorum: Hepiniz uyum içinde olun, aranızda bölünmeler olmadan aynı düşünce ve görüşte birleşin” (1. Korintliler 1:10).

Yaban hayatını yakından gözlemleyenler, bazı canlıların sürüler ve çeşitli büyüklükteki topluluklar halinde yaşadıklarını bileceklerdir. Kurtlardan (elbette), yunuslara ve hatta asker karıncalara kadar bu canlılar birbirlerine kenetlenmişlerdir. Şempanzeler özellikle birbirlerine sıkı sıkıya bağlı sosyal bağlarıyla bilinir; bazen 15 ila 150 şempanzeden oluşan topluluklar halinde yaşarlar. Ancak bu birliktelikler her zaman tam bir uyum içinde değildir ve bazen şempanzeler kendi aralarında kavga ederler.

İnsanlar da biraz böyledir; yani sadece topluluklar halinde var olma eğiliminde olmakla kalmazlar, bazen bu topluluklar içinde kendi aralarında kavga ederler. Ve bu gerçek kiliselerimizde bile geçerlidir! Genellikle bir tür etkileyici önderin etrafında gruplaşmalar oluşur. Ve daha da kötüsü, bazen bir grup diğerleriyle anlaşamaz.

Kilisenizde hiç böyle bir şey gördünüz mü?

Eğer gördüyseniz, Pavlus’un Korint’ta karşılaştığı sorun hakkında bir fikriniz var demektir. Bu hafta elçi Pavlus’un kilisedeki çekişmeler sorununu ve bunların üstesinden nasıl gelineceğini, başka bir deyişle Mesih’ta birlik sayesinde nasıl üstesinden gelineceğini ele aldığı 1. Korintliler 1.-4. bölümlere göz atacağız.

*18 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kilisedeki Gruplaşmalar Meselesi

Pavlus'un "aranızda bölünmeler olmadan aynı düşünce ve görüşte birleşin" (*1Ko. 1:10*) çağrısı 1. Korintliler mektubunun ilk dört bölümüne hâkimdir. Aslında çoğu araştırmacı mektubun tüm bölümlerini birbirine bağlayan kapsayıcı konunun birlik olduğu konusunda hemfikirdir.

1. Korintliler 1:12-17 ayetlerini okuyun. Bu ayetler yerel önderlerin etrafında gruplaşmalar oluşturmanın ne kadar saçma olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı oluyor? Pavlus'un önerdiği çözüm nedir?

Pavlus Korint'teki kilise üyeleri arasındaki birlik eksikliğini anlatmak için oldukça sert sözcükler kullanıyor. Grekçedeki *schisma* ("bölünme", *1Ko. 1:10*) ve *eris* ("çekişme", *1Ko. 1:10*) sözcüklerini kullanıyor. *Schisma* sözcüğü (aynı zamanda *schizō*, "bölmek" fiili) Yeni Ahit'te başka yerlerde hiziplerle sonuçlanan fikir ayrılıklarını tanımlamak için kullanılmıştır. Buna karşılık, *eris* ("çekişme") sözcüğü Hristiyanlar tarafından yapılmaması gereken kötü davranışlar listesinde sık sık yer almıştır.

Romahlılar 1:29, Romahlılar 13:13, 1 Korintliler 3:3, 2 Korintliler 12:20 ve Galatyalılar 5:20 ayetlerini okuyun. Eris ("çekişme," "tartışma") ile birlikte başka hangi günahlar sıralanmaktadır? Bu, çekişmenin ne kadar kötü olduğu konusunda bize ne anlatıyor?

Korint kilisesindeki anlaşmazlıklar gün yüzüne çıkmış, hatta birbirlerine karşı davalar açmışlardı (*1Ko. 6:1-3*). Pavlus kilise üyeleri arasındaki bu davalar hakkında onlara, "Sizi utandırmak için söylüyorum bunu" (*1Ko. 6:5*) demişti. Aslında, Rab'bin Sofrası'nı kutlarken bile anlaşmazlıklarını bir kenara bırakmamışlardı (*1Ko. 11:17-22*).

Kilise üyeleri arasındaki birlik eksikliği sorunu o kadar korkunçtu ve Pavlus bu konuda o kadar endişeliydi ki, Korintliler'e yazdığı bu mektupta ele aldığı ilk konu bu oldu.

1. Korintliler 1:12-27 ayetlerini yeniden okuyun. Daha sonra bu ayetlerin kilisenin birliği için gruplaşmaların neden bu kadar tehlikeli olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olduğunu düşünün. Yerel kiliseniz bu sorundan kaçınmak için ne yapabilir?

İsa Merkezli

1. Korintliler 1:10 ayetini okuyun. Pavlus “aynı düşünce ve görüşte birleşin” derken ne demek istiyordu?

Burada gruplaşmaların oluşması, kişinin Mesih’e olan bağlılığının inkârı anlamına gelmektedir (*1Ko. 1:10*). Tanrı bizi “Oğlu Rabbimiz İsa Mesih’le paydaşlığa” (*1Ko. 1:9*) çağırmıştır. Rabbimiz Mesih’tir ve biz O’nu merkez almalıyız. Dolayısıyla, “Mesih bölündü mü? Sizin için çarmıha gerilen Pavlus muydu? Pavlus’un adıyla mı vaftiz edildiniz?” (*1Ko. 1:13*) sorularının cevabı kocaman bir “Hayır!”dır. Mesih bölünmüş değildir. Bizim için çarmıha gerilmiş olan Mesih’tir. Bizler “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un adıyla” vaftiz edildik (*Mat. 28:19*).

Pavlus, “Sizler Mesih’in bedenisiniz, bu beden *ayrı ayrı* üyelerisiniz” diyor (*1Ko. 12:27; vurgu eklenmiştir*). Bedenin birçok parçası olsa da –her birinin bir işlevi vardır– yine de tek bir bedendir. Bedenin düzgün işleyebilmesi için her bir uzvun kendi yetenekleri doğrultusunda işini yapması gerekir. Bu benzetme Pavlus’un tek tiplik değil, birlik arayışında olduğunu göstermektedir. O çeşitlilik içinde birlik arıyordu. Daha da ötesi, çeşitliliğe rağmen birlik arıyordu.

Ancak, tüm düşünceler ve görüşler Rabbimiz Mesih’e boyun eğdirilmelidir. Mesih’in Rabbimiz olduğu gerçeği Pavlus için o kadar önemli bir olgudur ki, 1. Korintliler mektubunun girişinde defalarca buna değinmiştir (*1Ko. 1:2, 7, 8, 9, 10*). Bu nedenle, Pavlus gruplaşmalar ve beşeri önderler konusunu ele almadan önce, hepimizin Rabbimiz olarak İsa’ya sahip olduğumuzu vurguluyor. Kilise beşeri önderleri merkez almamaktadır. Hristiyanlar İsa’yı merkez alırlar.

1. Korintliler mektubunun ilk ayetlerinde İsa’nın Rabliğine yapılan vurgu, Pavlus’un, “aynı düşünce ve görüşte birleşin” (*1Ko. 1:10*) sözleriyle ne demek istediğini anlamamıza yardımcı oluyor. “Birleşmek” diye tercüme edilen Grekçe sözcük, *katartizō* fiilinden gelmektedir ve bir şeyin olması gereken haline getirilmesini ifade etmektedir. Beşeri önderler etrafında gruplaşmalar oluştuğunda, kilise içindeki ilişkiler olması gereken duruma geri döndürülmelidir ve bu da Mesih’te birlik olmakla ve bunun gerektirdiği benliğe ölümlerle gerçekleşebilir.

Geçtiğimiz birkaç on yıl boyunca, Yedinci Gün Adventist Kilisesi’nin bazı bölümleri küçük topluluklar halinde Kutsal Kitap çalışmalarına ağırlık vermiştir. Gruplaşmalar ve küçük topluluklar arasındaki fark nedir? Küçük toplulukların gruplaşmalara dönüşmemesi için nasıl dikkatli olabiliriz?

Bilgelik ve Olgunluk

Genel olarak gruplaşmalar beşeri önderlere gereğinden fazla değer verilmesinden kaynaklanmaktadır. Bu kilisenin birliği ve üyelerin ruhsal sağlığı için çok tehdit edicidir, çünkü çarpık bir Hristiyan hizmeti anlayışı, bir kilisenin bazı önderlere diğerlerinin zararına olacak şekilde aşırı önem vermesine yol açabilir. Bu tür davranışların sonucu, kiliseyi bölebilecek bir rekabet ortamının oluşmasıdır. Bunun da ötesinde, beşeri önderleri Hristiyan kimliğimizin merkezi olarak görürsek, Mesih'i yaşamlarımızdaki doğru konumundan uzaklaştırma tehlikesiyle karşı karşıya kalırız.

1. Korintliler 3:1-4 ayetlerini okuyun. Pavlus burada Korintliler'in ruhsal açıdan olgunlaşmamış olduklarını nasıl tarif ediyor?

Pavlus ruhsal olgunluğun imanlıyı, Ruh aracılığıyla bize iletilen (1Ko. 2:13) ve bu çağın bilgeliğine (1Ko. 2:6), insan bilgeliğine (1Ko. 2:13) karşıt olan Tanrı'nın bilgeliğini anlamaya yönelttiğini açıkça belirtiyor (1Ko. 2:6, 7). Tanrı'nın bilgeliği Mesih'in Çarmıh'ında gözler önüne serilmiştir (1Ko. 2:1-4). Daha doğrusu, Tanrı'nın bilgeliği Mesih'in çektiği acılarda, ölümünde ve dirilişinde ortaya konmuştur. Bu nedenle, birlik çağrısına devam etmeden önce (1Ko. 3:1-17), Pavlus okuyucularının hakiki bilgiye ve Mesih'te olgunluğa duydukları ihtiyacı kabul etmelerini istiyor.

Bilge ve olgun Hristiyanlar ruhsal insanlardır, benliğe göre yaşamazlar bebeklik çağında olanlar gibi değildirler (1Ko. 3:1). Ruhsal şeyleri ruhsal şeylerle karşılaştırırlar, çünkü "Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken... Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz" (1Ko. 2:13, 14). Bilge ve olgun Hristiyanlar sütle değil, katı yiyeceklerle beslenirler (1Ko. 3:2; İbr. 5:12 ile karşılaştırm). Sütle beslenen imanlı "bebektir ve doğruluk sözünde deneyimsizdir. Katı yiyecek, yetişkinler içindir; onlar duyularını iyi ile kötüyü ayırt etmek üzere alıştırmayla eğitmiş kişilerdir" (İbr. 5:13, 14). Bilge ve olgun Hristiyanlar başka kişileri kastederek, "Ben Pavlus yanlısım" ya da "Ben Apollos yanlısım" (1Ko. 3:4) demezler.

Sonuçta bu kişiler de onlar gibi Tanrı'nın emektaşlarıdır (1Ko. 3:9). Biz kilise olarak Tanrı'nın tarlası, binası ve tapınağıyız (1Ko. 3:9, 16, 17). Hepimiz Mesih aracılığıyla Tanrı'ya aidiz (1Ko. 3:11).

Büyük hayranlık duyduğunuz biri tarafından ciddi şekilde hayal kırıklığına uğratılmakla ilgili deneyimleriniz nelerdir? Eğer böyle bir şey yaşadysanız, bundan ne gibi dersler çıkardınız?

Mesih'inki Gibi Hizmetkârlık

1. Korintliler 4:1, 2 ayetlerini okuyun. Bu ayetler beşeri önderlerle ilgili sahip olunması gereken doğru yaklaşım hakkında ne öğretiyor?

1. Korintliler 3:1-4 ayetlerinde Pavlus, gruplaşmaların ruhsal olgunluk eksikliğinden kaynaklandığını ima ediyor. Ancak bu konuya değinmeden önce, “biz Mesih’in düşüncesine sahibiz” (1Ko. 2:16) diyor. Bu ifade büyük olasılıkla Mesih’in düşünme ve davranış biçimine atıfta bulunmaktadır. Başka bir deyişle, imanlı kişi, Mesih gibi düşündüğünde ve Mesih gibi davrandığında “Mesih’in düşüncesine” sahip demektir. Ancak bu düşünceyi yaşamın her alanında uygulamaya koymak o kadar da kolay değildir, öyle değil mi? Greko-Romen dünyasında siyasi şahsiyetler, filozoflar, düşünürler ve dini önderler arasında büyük bir rekabet söz konusuydu. Anlaşılan o ki, toplumsal onay alma arzusu Korint kilisesini dünyevi standartları benimsemeye yöneltmişti. Bu, günümüz kilisesi için de bir tehlike olabilir.

Filipililer 2:5-8 ayetlerini okuyun. Bu ayetler “Mesih’in düşüncesi” (1Ko. 2:16) ifadesini anlamamıza nasıl yardımcı oluyor?

Korint'te olduğu gibi, Filipi kilisesinde de, belki daha küçük ölçüde de olsa, bölünmeler yaşanıyordu (Flp. 2:1-4). Filipililer 2:1-8 ayetleri bize Mesih'inkine benzer bir hizmetkârlığın benliği ve bencil hırsları terk etmeyi ve bunun yerine İsa'nın yaptığı gibi başkalarını kendimizden üstün tutmayı gerektirdiğini öğretmektedir.

Pavlus'un “Mesih'in hizmetkârları” (1Ko. 4:1) ifadesiyle kastettiği şey Mesih'inkine benzer bir hizmetkârlıktır. Bu ifade, Mesih'e bir yardımcı ya da bir ast olarak hizmet ettikleri düşüncesini taşıyabilir. Beşeri önderlere ilişkin doğru bir görüşün Mesih'in önderlik örneğine dayandığı çok açıktır. Hizmetkârlar ayrıca “kâhyalar” diye de tanımlanmıştır (1Ko. 4:1, 2). Kâhya, bir başkasının mülkünü yönetmekle görevlendirilmiş kişidir. Sahip olduğumuz her şey aslında Mesih'e aittir.

Filipililer 2:5-8 ayetlerinin mesajı üzerinde dua ederek düşünün. Bu ayetlerin Tanrı'nın bize olan özverili sevgisi hakkında bize ne söylediğini nasıl anlıyoruz? Bizler de kendi çevremizde bu sevgiyi yansıtabilme için bir şekilde benliğimize ölmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Çarmıhı Yansıtan Bir Yaşam Tarzı

Özellikle beşeri önderlerin etrafında gruplaşmaya gitmememiz gerektiği gerçeği, önderlerimizi desteklemememiz gerektiği anlamına gelmiyor. Kilise çalışmalarında önderlik edenleri desteklemeli ve onlara yardımcı olmalıyız. Tanrı insanları yeryüzünde O'nun hizmetini yerine getirmeleri için görevlendirmektedir. Çarmıh'ın temsil ettiği teslimiyeti yansıtan bir yaşam tarzı sergileyen kilise önderleri dikkate alınmaya ve takip edilmeye değerdir.

Bunun nedeni, yalnızca Çarmıh'ın her türlü çıkarıcı denetim yöntemini Tanrı'nın Sözü'ne teslimiyet lehine değiştirme gücüne sahip olmasıdır. Mesih gibi olan önderler hizmetlerinin başarısını yalnızca Tanrı'ya bağlarlar. Dünyadaki hizmetinde, bir insan olarak İsa bile yüceliği Tanrı'ya atfetmiştir (Yu. 17:4).

Pavlus'a göre, sadık Hristiyan hizmeti Çarmıh ilahiyatı olarak adlandırabileceğimiz bir temele dayanmalıdır. Çarmıh, Tanrı'nın bilgeliğini ve kurtarma gücünü ifşa etmesidir. Aynı zamanda insan bilgeliğinin saçmalık olduğunu da göstermektedir. Pavlus 1. Korintliler 4:1-13 ayetlerinde böyle bir Çarmıh ilahiyatının neye benzediğini açıkça ortaya koyuyor. Pavlus ilk olarak, Hristiyan önderliği için standardı belirleyen Tanrı olduğunu belirtiyor (1Ko. 4:1-5). İkinci olarak, acı çekmenin gerçek Hristiyan hizmetinin işareti olduğuna vurgu yapıyor (1Ko. 4:9, 11-13). Bu ikinci nokta daha da geliştirilmeye değerdir.

2. Korintliler 11:23-28 ve Koloseliler 1:24 ayetlerini okuyun. Bu, Mesih uğruna acı çekmenin ne anlama geldiği konusunda bize ne öğretiyor?

Hristiyan önderler, kardeşleri için acı çekmeye ve hatta gerekirse hizmetleri uğruna ölmeye istekli olarak İsa'nın ayak izlerini takip ederler. Pavlus kendisinden ve Apollos'tan "ölüm hükümlülere" (1Ko. 4:9) diye söz ediyor. Aç ve susuz olmanın yanı sıra, "çıplamız. Dövülüyoruz, barınacak yerimiz yok" (1Ko. 4:11) sözleriyle tasvir ediliyorlar. Ayrıca, hakarete uğramış, zulüm görmüş, aşağılanmış ve "adeta dünyanın süprütüsü, her şeyin döküntüsü" (1 Kor. 4:12, 13) olmuşlardır. Dahası, Pavlus alaycı bir şekilde Korintliler'den zengin, kral, bilge ve saygıdeğer kişiler diye söz ederek (1Ko. 4:8, 10), gerçek Hristiyan önderliğinde gurura yer olmaması gerektiğini, çünkü gururun kilisedeki bölünmenin kaynağı olduğunu ortaya koyuyor (1Ko. 4:6).

Kilisedeki göreviniz ne olursa olsun, Mesih uğruna ne kadar acı çektiniz? Cevabınızdan ne gibi dersler çıkarılabilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* kitabından 16-22 sayfaları arasındaki “Onikilerin Eğitimi” bölümünü okuyun.

“Tanrı’nın gerçeğe iman etmiş olan bakiye halkının birliği ve bütünlüğü, dünyaya onların gerçeğe sahip olduklarına ve Tanrı’nın özel, seçilmiş halkı olduklarına dair güçlü bir kanaat iletmektedir. Bu birlik ve bütünlük düşmanın cesaretini kırmaktadır ve düşman bu birliğin var olmaması gerektiği konusunda karardır. Mevcut gerçek, yürekte iman edildiğinde ve yaşamda sergilendiğinde, Tanrı’nın halkını birleştirir ve onlara güçlü bir etki kazandırır.”—Ellen G. White, *Kilise İçin Tanıklıklar*, 1. cilt, s. 327.

“Tanrı, ebedi gerçeğin zemini üzerinde kusursuz bir birlik içinde duracak bir halka önderlik ediyor. Mesih, ‘bizi her suçtan kurtarmak, arıtp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere’ Kendisini dünyaya feda etti. Bu arındırma süreci, kilise yıkmak yerine inşa edebilsin ve tüm çabalarını önlerindeki büyük işe yoğunlaştırabilsin diye, onu her türlü kötülükten, anlaşmazlık ve çekişme ortamından temizlemek üzere tasarlanmıştır. Tanrı, halkının tümünün iman birliğinde bir araya gelmesini tasarlamaktadır. Mesih’in çarmıha gerilmeden hemen önceki duası, Kendisiyle Baba’nın bir olduğu gibi öğrencilerinin de bir olması, böylece dünyanın O’nu Baba’nın gönderdiğine iman etmesiydi. Bu çok dokunaklı ve harika dua çağlar ötesinden günümüze dek ulaşıyor; zira O ‘Yalnız onlar için değil, onların sözüyle Bana iman edenler için de istekte bulunuyorum’ demişti.”—Ellen G. White, *Kilise İçin Tanıklıklar*, 4. cilt, s. 17.

Tartışma Soruları:

1. İsa yeryüzündeki hizmetinin sonuna doğru birlik için dua etmişti: “hepsi bir olsunlar... dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlasın” (*Yu. 17:21-23*). Mesih’te birlik, Tanrı’nın Oğlu’nu dünyayı kurtarmak için gönderdiği gerçeği için neden güçlü bir savdır? Bununla bağlantılı olarak, birlik eksikliği neden kilisenin görevinin önünde bir engeldir?
2. Korintliler 4:9-13 ayetlerini okuyun ve bu ayetlerde elçilerin nasıl resmedildiğine dikkat edin. Elçilerin bu şekilde tasvir edilmesi dünyamızda değer verilen önderlik vasıflarıyla nasıl bir tezat oluşturuyor? Bu ayetler, Tanrı’nın standartları ile bu dünyanın standartlarının ne kadar farklı olabileceği konusunda bize ne öğretiyor?
3. Korintliler 4:16 ayetinde Pavlus Korintliler’i kendisini örnek almaya çağırıyor. Siz insan önderleri örnek almaya istekli olur muydunuz? Bir önderi örnek almak, o önderi gereğinden fazla ve hatta tehlikeli bir şekilde yüceltmekten nasıl farklı olabilir?

İki Rüya

Adventist Hizmet Ofisi

Dante Herrmann'ın iki hayali vardı: milyoner olmak ya da dövme sanatçısı olmak. 12 yaşında bir çocukken ilk hayalini coşkuyla paylaştığında herkes gülmüştü. "Zengin olmak istiyorsan çalışmalısın," dediler.

"Hayır, çalışmadan milyoner olabilirim," diye yanıtladı Dante.

O, hayalinin gerçekleşmesi için bir mucizeye ihtiyaç duyan bir hayalperestti. Dante'nin kendisi bir mucizeydi. Annesi yıllarca çocuk sahibi olmaya çalışmış ve doktorlar sonunda pes etmesini söylemişti. Sonra Dante doğdu. Ama hasta bir bebektir ve doktorlar hayatta kalabilmesi için tropikal bir iklime taşınması gerektiğini söylediler. Bu yüzden ailesi Almanya'daki evlerini terk edip, kuzeybatı Afrika açıklarındaki İspanyol takımadalarından biri olan Kanarya Adaları'na yerleşti.

16 yaşına geldiğinde Dante, milyoner ya da dövme sanatçısı olmaya hiç yaklaşmamıştı. Hiperaktif bir genç olan Dante, bezmiş öğretmenlerinin tavsiyesine uyararak liseyi bıraktı ve tamirci olarak çalışmaya başladı. Ancak iş zordu ve maaşı düşüktü. Bu yüzden uyuşturucu, özellikle de kokain satmaya başladı. Bir yıl sonra, ruhunu uyuşturucu, çılgın bir yaşam ve rock'n'roll için sunarak şeytanla bir anlaşma yaptı. Anlaşmayı eline bir dövme yaptırarak mühürledi.

Dante bir süre mutlu hissetti. Milyoner değildi ama para ve zevk asla bitmiyordu. Yine de kalbinde bir boşluk hissediyordu. Uyuşturucularının hayatları mahvettiğini fark etti ve içinden bir sesin "Başkalarının sırtından zengin olmak sence doğru mu?" diye sorduğunu hissetti.

Sonra korku başladı. Polisle başı derde girdi ve annesinin birkaç yıl önce babasını terk edip taşındığı Almanya'ya kaçtı. Almanya'da hayat daha iyi değildi ve Dante yedi yıl sonra, 25 yaşındayken Kanarya Adaları'na geri döndü. Uyuşturucuyu bıraktı ve bir arkadaşı ona dövme sanatçısı olmayı öğretti. Dante çocukluk halallerinden birini gerçekleştirmiş olmanın mutluluğunu yaşıyordu ve zengin olacak kadar olmasa da iyi para kazanıyordu.

Sonra hâlâ milyoner olabileceğini öğrendi. Rock müzik organizatörü ve kulüp sahibi olan babası, telif hakkı ihlali davasında büyük bir içecek şirketine milyarlarca dolarlık tazminat davası açtı. Babası, şirketin kendi rızası olmadan kullandığı bir markanın ticari markasını tescil ettirmişti. Davaya yardım ederse gelirin yüzde 10'unu Dante'ye teklif etti.

Aynı zamanda bir arkadaşı Dante'ye bir Kutsal Kitap verdi ve okumaya başladı. "RAB'bin bereketidir kişiyi zengin eden, RAB buna dert katmaz." (Özdeyişler 10:22) diye okudu. "Yüreğimi Tanrı'ya verirsem, O da beni kutsayacak ve zengin edecektir" diye düşündü. Yüreğini İsa'ya vermeye karar verdi.

Dante bugün zengin, ancak dünyanın zenginliği hesapladığı gibi değil. Almanya'da Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin pastörü olan Dante, "Dövme sanatçısıyken kalbimdeki boşluğun dolmasını istedim" dedi. "İçimdeki boşluğun dolması için milyoner olmam gerektiğini düşünüyordum. Ama ihtiyacım olan tek şey İsa'ydı."

Bu müjde öyküsü, önceki bir On Üçüncü Sebt projesinin sonuçlarına içeriden bir bakış sunuyor. İspanya'da, Sagunto Adventist Koleji, Dante Herrmann'ın eğitim gördüğü ilahiyat bölümü için 2019 On Üçüncü Sebt Bağışı'nın bir kısmını aldı. Bu çeyrekte, bağışımız İspanya'yı da içeren Avrupa Birliği Bölgesi'nde müjdenin yayılmasına yardımcı olacak..

Kilisede Günah

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *1Ko. 5:1-13, 2Ko. 2:5-10, 1Ko. 6:1-13, 1Se. 4:1-8, 1Ko. 6:19-7:9.*

HATIRLAMA METNİ: “Bedeninizin, Tanrı’dan aldığınız ve içinizdeki Kutsal Ruh’un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı’ya bedeninizde yüceltin” (*1. Korintliler 6:19, 20*).

Beynimiz sünger gibidir: Duyu organlarımız aracılığıyla beynimize ulaşan her şey orada kalır. İçeri giren şeylerin çoğunun bilincinde olmayabiliriz (her şeyi hatırlasaydık net düşünmemiz mümkün olmazdı), ancak hepsi orada ve bir dereceye kadar düşündüklerimizi, hissettiklerimizi ve yaptıklarımızı etkiliyor.

İşte bu yüzden biz Hristiyanların bile etrafımızdaki tüm kötü şeylerden etkilenmemiz çok kolaydır. Hristiyan kilisesi başından beri bu sorunla mücadele etmiştir. Örneğin, Pazar gününü tutmak nereden çıktı? Kilise bunu kendiliğinden mi ortaya attı? Tabii ki hayır. Çevresindeki kültürden geliyordu.

Ve bu ilkenin burada Korint’te geliştiğini görebiliriz. Pavlus hizipçiliğe karşı bir çağrı yaptıktan sonra (*1. Korintliler 1.-4. bölümler*), artık cinsel ahlaksızlık, davalar, fuhuş, evlilik ve bekârlıkla ilgili konulara yöneliyor (*1. Korintliler 5.-7. bölümler*). Dünyanın standartları onları yoğun bir şekilde etkiliyordu. Korintliler 1.-4. bölümlerde tasvir edilen hizipçilik, sonraki bölümlerde karşı çıkılan ahlaki davranışlara kapı açıyordu. Pavlus kilisedeki bu günahı nasıl ele almaya çalışıyor ve yazdıklarından ne gibi dersler çıkarabiliriz?

*25 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İman ve Uygulama Arasındaki Uyumsuzluk

Hristiyanlık tarihi boyunca ilahiyatçılar, pastörler ve sıradan kilise üyeleri kilisenin nasıl olması gerektiğini anlamak için Yeni Ahit'i incelemişlerdir. Örneğin, Elçilerin İşleri'ndeki kiliseye hayranlık duyuyoruz. Ancak önemli bir unsuru çabucak gözden geçiriyoruz: insanların sorunları var. Öyle görünüyor ki, bir kilisenin nasıl olmaması gerektiği konusunda Kutsal Kitap'ın ne dediğini görmek için de Yeni Ahit'i okuyabiliriz. Pavlus'un Korintliler'e yazdığı mektuplar iyi bir başlangıç noktası olabilir.

1. Korintliler 5:1-13 ayetlerini okuyun. Pavlus bu ayetlerde hangi utanç verici durumu anlatıyor ve bu neden bu kadar rahatsız edici?

“Babasının karısı” (1Ko. 5:1) ifadesi Pavlus'un bir erkekle üvey annesi arasındaki ensest ilişkiden söz ettiğini düşündürüyor. Bu durum muhtemelen “Kloi'nin ev halkından” (1Ko. 1:11) olanlar tarafından bildirilmişti. Ensest öylesine korkunç bir günah olarak biliniyordu ki, “putperestler arasında bile rastlanmayan türden bir” (1Ko. 5:1) durumdu. Oysa şimdi ilk Hristiyan kilisesinde mi yaşıyordu? Pavlus'un 1. Korintliler 5:1, 2 ayetlerindeki sözleri, bir kilise üyesinin bunu yaptığı haberi karşısında şaşkınlık içinde olduğunu gösteriyor.

Ancak bu kötü durum daha da kötüleşiyor. Pavlus, Korintliler'in bu duruma üzülme yerine, böyle bir günaha göz yumdukları için kendileriyle gurur duyduklarını fark ettiğinde daha da şaşkına dönüyor (1Ko. 5:1, 2). Dolayısıyla, sadece ahlaksız adamı değil, aynı zamanda imanı ve uygulaması arasındaki bariz uyumsuzluktan dolayı kiliseyi de düzeltmeye çalışıyor. Aslında Pavlus, sürekli olarak kilisenin ensest ilişkiye giren adama karşı hoşgörülü tutumunun düzeltilmesi gerektiğini açıkça belirtiyor. Ama böylesine utanç verici bir cinsel rezaletle gurur duymak ve hatta bununla övünmek (1Ko. 5:2, 6)? Bu Pavlus'un kaldıramayacağı bir şeydi. Bu insanların nesi vardı?

Korint'teki kilisenin ensest ilişkiye giren adama karşı neden bu kadar hoşgörülü davrandığına dair bir açıklamamız yok. Belki de kilisenin fayda sağladığı zengin bir üyeydi? Ya da belki de “her şey serbest” (1Ko. 6:12) olduğu için, bu durumu olması gerektiği gibi değerlendiremediler? Bunu bilmiyoruz.

Gerçek nedenler ne olursa olsun, Kutsal Yazılar'ın açıkça ihlal edilmesine göz yummuşlardı (Lev. 18:7, 8). Ve hatta bununla gurur mu duyuyorlardı?

Kutsal Yazı'da açıkça kınanan ve bizim kilise olarak “sevgi” ve “kabullenme” adına hoş görme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuz ne gibi şeyler bulunmaktadır?

Skandallarla Mücadele

Cinsellikle ilgili konularla uğraşmak her zaman zordur. Pavlus için de zordu, bizim için de öyle. Bu gibi durumlarda Kutsal Yazılara sadık kalmalı, konuyu duayla ve sevgiyle ele almalıyız. Hedefimizin yeniden kazanım olduğunu asla unutmamalıyız.

1. Korintliler 5:1-13 ayetlerini yeniden okuyun. Pavlus onlara bu durumla nasıl başa çıkmalarını söylüyor?

Pavlus 1. Korintliler 5. bölümde açıkça cinsel skandalların kilise disiplini gerektirdiğini söylüyor. Ensest ilişkiye giren kişinin kiliseden atılması (1Ko. 5:2), yargılanması (1Ko. 5:3), Şeytan'a teslim edilmesi (1Ko. 5:5) ve aralarından kovulması (1Ko. 5:13) gerektiğini söylüyor. Kilise üyelerine onunla arkadaşlık etmemelerini (1Ko. 5:9, 11) ve böyle biriyle yemek bile yememelerini (1Ko. 5:11) söylüyor. Pavlus günümüz insanı için kulağa rahatsız edici gelebilecek sert bir dil kullanıyor, ancak sözleri tarihsel bağlamı içinde anlaşılmalıdır. Ayrıca, pervasız, günahkâr bir yaşam tarzıyla uğraştığı da unutulmamalıdır. Genellikle aşırı durumlarda sert bir dil kullanmak gerekli olabilmektedir. Her durumda, bazı ifadelerin kısa bir açıklaması yararlı olacaktır.

“Bu işi yapamı aranızdan atmanız gerekmez miydi?” (1Ko. 5:2; ayrıca bkz. 1Ko. 5:13). Bu, kilise disipliniyle ilgilidir.

“Bu adamı Şeytan'a teslim edin” (1Ko. 5:5). Bu adam Tanrı'ya itaat ederek O'nun koruması altında olmayı seçmediği için, Şeytan'a karşı savunmasız kalacaktır. Dolayısıyla, bu ifade basitçe, “Bırakın verdiği kararların meyvesini alsın” gibi bir anlama gelebilir.

Arkadaşlık etmeyin (1Ko. 5:9, 11) **böyle biriyle yemek bile yemeyin** (1Ko. 5:11). Cinsel ahlaksızlık yapan kişilerle yakın arkadaşlık kurmak tehlikeli sayılıyordu, çünkü bu kişiler diğer insanları kendi davranışlarını benimsemeleri yönünde etkileyebilirdi. Eski zamanlarda birlikte yemek yemek aynı zamanda ortak değerleri paylaşmak anlamına da gelirdi. Hepimiz çevremizdeki etkiler altında kalmaya açığız ve özellikle böyle bir durumla karşılaştığımızda kendimizi elimizden geldiğince korumamız gerekiyor.

“Ruhu kurtulabilsin” diye (1Ko. 5:5). Kilise disiplini iyileştiricidir. Günahkârların akıllarını başlarına getirmeyi ve günahkâr yaşam tarzlarını bırakmalarını sağlamayı amaçlamaktadır. Pavlus'un “bedenin yok olması” (1Ko. 5:5) ile kastettiği muhtemelen budur. Ayrıca 1. Korintliler 5. bölümdeki ensest ilişkiye giren adamın daha sonra sözü edilen tövbekâr kişi olması da mümkündür (bkz. 2Ko. 2:5-10). Yanlış yapan üye kilise kardeşliğine yeniden kazandırıldığında kilise disiplini amacına ulaşmış olur.

Kilisenin Kimliğini Korumak

1. Korintliler 6:1-11 ayetlerinde Pavlus, Hristiyanların kilisedeki kişilerle ilgili konulara nasıl yaklaşmaları gerektiği konusundaki tartışmaya devam ediyor.

1. Korintliler 5:3, 12, 13 ve 1. Korintliler 6:1-13 ayetlerini okuyun. Pavlus Korintliler'e ve bize ne öğretmeye çalışıyor?

Yeni Çeviri'de "dava" diye tercüme edilen 1. Korintliler 6:1 ayetindeki Grekçe *pragma* sözcüğü "şey" anlamına gelen genel bir ifadedir. Burada yasal bir meseleyi ifade etmektedir. Unutmamak gerekir ki, 1. Korintliler 6:1-11 ayetleri bir ceza davasından söz etmemektedir. Romalılar 13:1-5 ayetlerinde cezai konularda hukuk mahkemelerinin yetkisi onaylanmaktadır. Pavlus, tıpkı Musa'nın Yasanın Tekrarı 22:22-24 ayetlerinde yaptığı gibi, bir cinsel ahlaksızlık vakasının hemen ardından bir dava etme vakasını ele alıyor. Bu da Pavlus'un kilisedeki meselelerle ilgilenme tarzının ne kadar Kutsal Yazılar'a dayandığını gösteriyor.

Korintliler 6:1-11 ayetlerinde bahsedilen davanın cinsel ahlaksızlıkla ilgili bölümlerle (1Ko. 5 ve 1Ko.6:12-20) parantez içine alınmış olması, 1Ko.6:1 ayetindeki "davanın" da cinsel ahlaksızlıkla ilgili olduğunu düşündürülebilir. Davanın ne olduğunu kesin olarak bilmiyoruz, mülkiyet anlaşmazlığı gibi küçük bir sivil mesele mi, yoksa cinsel bir şikâyet mi?

Sonuçta dava her ne idiyse, Pavlus kilise üyelerinin bunu bir hukuk mahkemesine götürmüş olmasından hoşnut değildi. Hristiyan kardeşler olarak, meseleyi "imansızlar" (1Ko. 6:1) huzuruna götürmek yerine, kendi aralarında çözemezler miydi?

Bazı kişilerin düşündüğü gibi, 1. Korintliler 6:1 ayetindeki davacıların 1. Korintliler 5:1 ayetindeki baba ve oğul olması da mümkündür. Her durumda, önemli noktayı anlamak için konuyu anlamak zorunlu değildir. Pavlus kilisenin dışarıdan görüldüğü şekliyle bir Hristiyan topluluğu olarak kimliğini önemsiyordu. Hristiyanlar kirli çamaşırlarını herkesin önünde sergilememeliydi (1Ko. 6:6). İç meseleleri çözmek için dünyevi yöntemleri de kullanmamalıydılar. Roma toplumunda, servet ya da siyasi görev açısından daha üst düzeyde olan kişiler mahkemelerde kayırılma eğilimindeydi. Diğer taraftan, Hristiyanlar Mesih'in yaptığı gibi yargılama yapmalı ve kendilerini dünyevi standartlardan ayırmalıydılar.

Pavlus'un 1. Korintliler 5:10, 11 ve 1. Korintliler 6:9, 10 ayetlerindeki ahlaksızlıklar listesini düşünün. Neden cinsel günahları putperestlik, soygunculuk, açgözlülük ve ayaşlık gibi diğer günahlarla birlikte sıralıyor?

Cinsel Ahlaksızlığın Panzehiri

1. Selanikliler 4:1-8 ayetlerini okuyun. Bu ayetler kutsanma ve cinsel ahlaksızlıktan uzak durma arasındaki ilişki konusunda ne söylüyor?

Pavlus yukarıdaki ayetlerde başka bir topluluğa yazmış olsa da, bu ilke tüm Hristiyanlar için geçerlidir.

Yine de bu durum şu soruyu akla getirmektedir: Korint'te neler oluyordu? Bütün bu sorunlar neden kaynaklanıyordu?

Görünüşe göre Korint'teki bazı kişiler müjde onları özgür kıldığı için her şeyi yapabileceklerine inanıyorlardı. Mide nasıl yemek için yaratıldıysa, beden de cinsellik için, cinselliğin de beden için yaratıldığını savunuyorlardı (1Ko. 6:13). Pavlus bunun Hristiyan serbestliğinin yanlış bir sunumu olduğunu söylüyor. Cinsel konularda dürüstlükten yoksun olmak Hristiyan kimliğiyle bağdaşmadığı gibi, müjde yoluyla insana bağışlanan özgürlüğün de kötüye kullanılmasıdır (Rom. 8:2, Gal. 5:13). Günahtan özgür kıldık, günah işlemekte "özgür" kılmadık (Rom. 8:2; Rom. 6:18, 22). Ashında, "Beden... Rab içindir. Rab de beden içindir." (1Ko. 6:13). Bizler Mesih'e aidiz (1Ko. 6:15) ve kimliklerimiz eylemlerimizi etkilemelidir. Bir şey diğeriyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır. Bu durum 1. Korintliler 6. bölümde üç farklı şekilde ifade edilmiştir.

İlk olarak, "Rab İsa Mesih adıyla ve Tanrımız'ın Ruhu aracılığıyla" (1Ko.6:11) yıkanmış, kutsal kılınmış ve aklanmış olarak tanımlanıyoruz. 1. Korintliler 6:9, 10 ayetlerinde sıralanan günahların ve ayrıca 1. Korintliler 6:12-20 ayetlerinde kınanan cinsel ahlaksızlığın, yıkanmış, kutsal kılınmış ve aklanmış kişilerin yaşamında yeri yoktur.

İkinci olarak, bizler *Mesih'in üyeleri*yiz (1Ko. 6:15). Bu da Mesih'le birlik olmamız gerektiği anlamına gelmektedir (1Ko. 6:17). Cinsel ahlaksızlık bu birliğin ihlal edilmesidir (1Ko. 6:13, 15). Evlilik dışı cinsel ilişkiyle bir kişiyle birleşen kişi onunla "tek beden" olur (1Ko. 6:16). Ruh aracılığıyla Mesih'le birleşmek cinsel konularda Hristiyan ahlakının belirleyicisi olmalıdır.

Üçüncü olarak, bedenlerimiz "*Kutsal Ruh'un tapınağıdır*" (1Ko. 6:19, 20). Cinsel konularda doğrulukla kutsal bir yaşam sürmenin tek yolu Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih'le yakın bir ilişki içinde olmaktır. Başka bir ayette Pavlus, Ruh'un bir tapınağı olma deneyiminden , bedenlerimizin "diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak" (Rom. 12:1) sunmak şeklinde söz etmektedir.

Cinsel günahların insanlığa ne kadar büyük bir yıkım getirdiğini düşünün. Bu bize bu konunun Hristiyanlar için ne kadar ciddi olması gerektiği konusunda ne söylemelidir?

Evlilik ve Bekârlık

Pavlus'un bedenimizin "Kutsal Ruh'un tapınağı" (1Ko. 6:19) olduğunu onaylaması, cinsel ahlaksızlığa karşı bir uyarı bağlamında gerçekleşmektedir. Ruh'un tapınağı olmak kutsal bir yaşam sürmenin yegane yoludur. Kilise, kendisini çevresindeki ortamdan ayıran bir Hristiyan topluluğudur. Bunu mümkün kılan Kutsal Ruh'un varlığıdır.

1. Korintliler 6:19 -7:9 ayetlerini okuyun. Bu ayetler "Fuhuştan kaçın" (1Ko. 6:18) buyruğunun nasıl yerine getirilebileceği konusuna nasıl ışık tutuyor?

1. Korintliler 7. bölümde cinsellikle ilgili önemli dersler bulunmaktadır. Bu bölüm kabaca iki kısma ayrılabilir: (1) evlilikle ilgili talimatlar (1Ko. 7:1-24) ve (2) bekârlıkla ilgili talimatlar (1Ko. 7:25-40). Birinci Korintliler 7. bölüm cinsellik hakkında konuşmanın önemli ve gerekli olduğunu anlamamıza yardımcı oluyor.

Ancak 1. Korintliler 7. bölümü okurken Pavlus'un Korint kilisesindeki meselelerle ilgili belirli sorulara yanıt verdiğini unutmamalıyız. Aksi takdirde, bazı ifadeler Pavlus'un evlilik konusunda düşük bir görüşe sahip olduğu izlenimine yol açabilir ki, durum böyle değildir (1Tî. 4:1-3, 1Tî. 5:14; ayrıca İbr. 13:4).

Dikkat çekici bir şekilde, 1 Korintliler 6:18 ayetindeki "Fuhuştan kaçın" buyruğu, Mesih'le birleşme (1Ko. 6:17) ve Ruh'un tapınağı olma (1Ko. 6:19) düşünceleriyle çevrelenmiştir. Cinsel ahlaksızlıktan kaçınmanın daha iyi bir yolu var mıdır? Tabii ki hayır.

Ayrıca, Tanrı cinselliği yaratmıştır, ancak yalnızca evlilikte yaşanmalıdır. Cinsellik, Kutsal Kitap'ta onaylanan tek ilişki türü olan bir erkekle bir kadın arasındaki evliliğe özgü bir ayrıcalıktır.

Pavlus, "Fuhuştan kaçın" derken, aklından Yusuf'un öyküsü geçiyor olabilir (Yar. 39:6-18). Kutsal Kitap, Potifar'ın karısının şehvet dolu girişimleri üzerine Yusuf'un evden kaçtığını söylüyor (Yar. 39:18). Yaratılış 39:6-18 ayetlerinde bundan en az dört kez söz ediliyor. Kutsal Kitap bunu doğrudan söylemese de, Yusuf'un sadece evlilikte cinsellik yaşamayı beklediği ima ediliyor (Yar. 41:45). Yusuf Kutsal Ruh'la dolu bir adamdı (Yar. 41:38) ve Tanrı'nın nezdinde doğru olanı yapmak istiyordu.

Kilise olarak kendimizi, kültüre hâkim olan sapkın cinsellik anlayışından nasıl koruyabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* kitabından 273-282 sayfaları arasındaki “Bir Uyarı ve Rica Mesajı” bölümünü okuyun.

İlginçtir ki, 1. Korintliler 5:10, 11 ve 1. Korintliler 6:9, 10 ayetlerindeki kötülükler listesinde, putperestlik ve ayyaşlık zina yapmakla birlikte sıralanmıştır. Pavlus’un 1. Korintliler 10:7 ayetinde hatırlattığı gibi (*Çık. 32:1-6 ayetleriyle karşılaştırın*), putperest bayramlar genellikle aşırı yeme ve içmeyle geçirdi, bu da beraberinde cinsel ahlaksızlığa kapı açardı (*1Ko. 10:8*). Ellen G. White şöyle diyor:

“Hiç kimse bencil ve obur olduğu sürece kutsanmanın bereketinden yararlanması mümkün değildir . . . İnsan bedeninin kendisine yapılan kötülüklerle karşı koyma gücü harikadır, ancak aşırı yeme ve içmedeki ısrarlı yanlış alışkanlıklar beden her işlevini zayıflatacaktır. Saptırılmış iştah ve tutkuların tatmin edilmesiyle, Hristiyan olduğunu iddia edenler bile doğayı işlerinde felce uğratmakta ve bedensel, zihinsel ve ahlaki gücü zayıflatmaktadır.”—Ellen G. White, *Kutsanmış Yaşam*, s. 25, 26.

“Kişi benliğinden tamamen kurtulduğunda, tüm sahte tanrılar canından dışarı atıldığında, oluşan boşluk Mesih’in Ruhu’nun akışıyla dolar. Böyle biri, sevgiyle işleyen ve cam her türlü ahlaki ve ruhsal kirden arındıran bir imana sahiptir.”—Ellen G. White, *Ev Müjdeciliği*, Kasım 1893.

“Tanrı bizi O’nun yüce, saf, göksel standardına yükseltmeye çalışıyor. Bu amaçla Ruhu sürekli bizimle birlikte mücadele ediyor . . . Doğal eğilimlerimiz, Tanrı’nın Kutsal Ruhu tarafından ıslah edilmedikçe, içlerinde ahlaki ölümün tohumlarını taşırlar.”—Ellen G. White, *12. El Yazması*, 1888.

Tartışma Soruları:

1. Korint’teki birçok imanlı toplumun onayını kazanma arzusu içindeydi. Bu Hristiyan kimliği için neden son derece tehlikelidir? Kendimizi aynı hatayı yapmaktan alkoymak için ne yapabiliriz?
2. Pavlus’un retorik sorusu “Bedeninizin, Tanrı’dan aldığımız ve içinizdeki Kutsal Ruh’un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz?” (1Ko. 6:19), 1. Korintliler 5.-6. bölümlerde “Bilmiyor musunuz?” ifadesinin yer aldığı yedi soruluk bir dizinin sonuncusudur. (1Ko. 5:6; 1Ko. 6:2, 3, 9, 15, 16, 19). Hepsisi de onaylayan ve kesin bir cevap talep eder –“Elbette biliyorsunuz” gibi bir şey. Bu sorular Pavlus’un kiliseyle ilgili kaygılarını anlamamıza nasıl yardımcı oluyor? Bugün neden biz de bu meseleler hakkında kaygılanmalıyız?
3. Evlilik Tanrı’dandır (*Yar. 1:27, 28; Yar. 2:18-24*) ve saygı görmelidir (*İbr. 13:4*). Birçok kişinin evliliğin eski moda olduğunu düşündüğü bir zamanda, evliliğin Tanrı’dan, doğrudan Aden’den gelen bir armağan olduğunu dünyaya nasıl gösterebiliriz?

Mesih için Üst Düzey Moda

Yazan: Sandra Dombrowski

Kameralar çekime hazır. Yerçekimine meydan okuyan saç stilleri ve trend belirleyici kıyafetleriyle modeller podyumda yürümek için bekliyor. New York'ta üst düzey bir defile başlamak üzere.

Kulis arkasına bakarsanız, defileyi yöneten kadın Isabelle'in, her modeli pod-yuma çıkarmadan önce onunla dua ettiğini göreceksiniz.

Isabelle, tanınmış moda tasarımcıları ve ünlülerle omuz omuza çalışmıştır. Ancak kalbini en çok harekete geçiren şey, Adventistlerin insanlara Mesih için ulaştığı bir kentsel etki merkezi olan Bryant Park Life Hope Center'da gerçekleşen hizmettir.

Bir Adventist olarak yetiştirilen Isabelle'e, dünyanın Tanrı için olgunlaşmış ruhlarla dolu bir tarla olduğu öğretildi. Bale, modellik, kaykay ve şimdi de moda tasarımı gibi ne yaptıysa hepsini Mesih için yapıyor. Ancak Tanrı onu yıpratıcı bir yaranlanmadan iyileştirdiğinden beri, O'na hizmet etme arzusu yoğunlaştı.

Life Hope Center 2021'de açıldığında, kendisi yakın zamanda iyileşmişti. Isabelle, "O anda hayatımda herkesin bilmesini istediğim o kadar çok mucize yaşadım ki," dedi. "Life Hope Center liderleri gönüllü istediğinde, evet dedim."

Ancak Isabelle'in etkisi merkezin kapılarının ötesine uzanıyor. Tanrı onu moda dünyasında başarıyla kutsadığı için, Adventistlerin neredeyse hiç olmadığı bir sektörde etki yaratma fırsatına sahip. Tasarım konseptini, defile temalarını ve kişisel etkileşimlerini insanları Mesih'e yönlendirmek için kullanıyor.

Isabelle, defilelerin ardındaki ilhamı açıklayan basın bültenleri yayınlıyor, böylece kimse mesajı kaçırmıyor. "Sonuçta sunduğum her giyim koleksiyonunda, nihayetinde izleyicilerden kalplerini araştırmalarını, kendi eylemlerini ve güdülerini incelemelerini ve kendilerine şu soruyu sormalarını istiyorum: Dışarıda bir Tanrı var mı? Değişmeli miyim? Benim için umut var mı?" diye açıklıyor Isabelle.

Isabelle, Tanrı'nın sevgisini ve huzurunu paylaşmak için sıcak kişisel dokunuşuyla da insanlara ulaşıyor. "Moda Haftası'ndan sonra, benimle çalışan insanlar sadece sesimi dinlemek için beni ararlardı çünkü bunun onlara huzur verdiğini söylerlerdi," diyor Isabelle. "Bunun Tanrı olduğunu biliyorum çünkü huzur verici sayılmayacak kadar çok hızlı konuşuyorum!" Modellerle, organizatörlerle ve bu son derece rekabetçi sektörde endişeli görünen herkesle dua ediyor... Bazı insanlar bana hangi kiliseye gittiğimi soruyor. 'Nereye gidersen, ben de oraya gitmek istiyorum' diyorlar."

Sonra Isabelle onları bir program ya da Kutsal Kitap çalışmaları için Life Hope Center'a veya bölgedeki Adventist kiliselerinden birine götürüyor. Isabelle bu etki merkezinde gönüllü olarak çalışmaktan keyif alıyor. Ama hayatının her alanını insanları Mesih'e kazanmak için bilinçli olarak kullandığı için, kendisi de bir etki merkezi değil mi?

İsa'nın her takipçisi kendini bir etki merkezi olarak görseydi ne olurdu?

Kentsel etki merkezleri ve yeni Adventist inanan grupları oluşturma hizmetleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için urbancenters.org adresini ziyaret edin.

Her Şey Tanrı'nın Yüceliği İçin

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Korintliler 8; Elç. 15:20; 1Ko. 9:1-6; 1Ko. 10:5-22; Yüs. 6:4, 5; Mar. 12:28-31.

HATIRLAMA METNİ: “Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın” (1. Korintliler 10:31).

Birinci Korintliler 8.-10. bölümler, (5.-6. bölümlerdeki) cinsellikle ilgili konuyu bir sonuca bağlarken, aynı zamanda Pavlus'un Korintliler'den gelen bir mektupla (1Ko. 7:1) sorulan özel sorulara verdiği yanıtları sunmaya başlamaktadır. Bu yanıtlar 1. Korintliler mektubunun geri kalan kısmına egemen olacaktır.

1. Korintliler 7. bölümün bir geçiş niteliğinde olması, cinsel ahlaksızlık (5.-7. bölümler) ve putperestliğin (8.-10. bölümler) birbiriyle ilişkili konular olduğunu göstermektedir. Gerçekten de bunlar Yeni Ahit'te sık sık birlikte anılmaktadır (bkz. Elç. 15:20, 29; Elç. 21:25; 1Ko. 6:9; Ef. 5:5; Kol. 3:5; Va. 21:8; Va. 22:15).

Genel olarak, Pavlus 1. Korintliler 5.-7. bölümlerde cinsel ahlaksızlık meselesini ele alırken, 1. Korintliler 8.-10. bölümlerde asıl ilgilendiği mesele putperestliktir. Pavlus, Hristiyanların her ikisinden de kaçınmaları gerektiğini belirtmektedir (1Ko. 6:18, 1Ko. 10:14).

Geçen hafta, Kutsal Ruh'un bir tapınağı olarak (1Ko. 6:19, 20) kişinin cinsel ahlaksızlıktan kaçınabileceğini görmüştük. Bu hafta, kişinin “her şeyi Tanrı'nın yüceliği için” (1Ko.10:31) yaparak putperestlikten kaçınabileceğini göreceğiz.

*1 Ağustos Sebte Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bilgi ve Sevgi

1. Korintliler 8:1-13 ayetlerini okuyun. Pavlus neden bilgiyi sevgiyle karşılaştırıyor ve buradaki bağlam nedir? Ne anlatmak istiyor?

Pavlus putlara sunulan yiyecekler konusunu daha derin bir meseleye değinmek için kullanıyor: diğer insanlara karşı sevgi eksikliği (1. Korintliler 8). Putlara sunulan yiyecek meselesi Korint kilisesini iki gruba ayırmıştı. Bazı kişiler başka tanrıların var olmadığına dair bilgilerinin onlara her şeyi yeme hakkı tanıdığına inanıyordu (1Ko. 8:4). Pavlus bu kişilere “siz güçlüsünüz!” diyor (1Ko. 4:10). Bu davranışa karşı çıkanlara ise “zayıf vicdanlı” diyor (1Ko. 8:9-12). Pavlus’un böyle bir tanımlama kullanmasının nedeni, onların önceki putperest yaşamlarına damgasını vuran bazı batıl inançlardan kurtulamamış olmalarıdır. Güçlülerin putlara sunulan yiyecekleri yediklerini gördüklerinde, Hristiyanlık ve putperestliğin birbiriyle bağdaştığı sonucuna varabilirlerdi. Bu yüzden Pavlus güçlülerin zayıflar için bir tökezleme taşı olmasını istemiyordu.

Kutsal Kitap putlara sunulan yiyecekleri yeme davranışını son derece sakıncalı görmektedir (Elç. 15:20, 29; Elç. 21:25; Va. 2:14, 20 ile karşılaştırın). Ancak Pavlus bu ayetlerde olduğu gibi keskin ifadeler kullanmıyor. Çünkü onun öncelikli kaygısı bilginin yanlış kullanımının yol açabileceği birlik eksikliğiydi. Pavlus bilgiyi özünde kötü olmakla eleştirmiyor; aksine, kilisede kibir ve bölünmelere yol açan bilgi biçimine karşı çıkıyor. Sevgisiz bilgi gerçek bilgi değildir (1Ko. 8:2). Gerçek bilgi ancak insan Tanrı’yı sevdiğinde ve O’nun tarafından bilindiğinde ortaya çıkmaktadır (1Ko. 8:3).

Pavlus, Yasanın Tekrarı 6:4 ayetinden alıntı yaparak, imanlıların Tanrı’nın bir olduğunu bilmeleri gerektiğini gösteriyor (1Ko. 8:4-6). İlginç bir şekilde, Yasa’nın Tekrarı 6:4, 5 ayetlerinde gördüğümüz aynı düşünceyi takip ederek, Tanrımızın bir olduğu ifadesinin ardından “Tanrın Rab’bi ... seveceksin.” buyruğunu aktarıyor. Çünkü Pavlus için de Musa için de sevgisiz bilginin hiçbir değeri yoktu.

Bilgilerine güvenen güçlüler putlara kurban edilen yiyecekleri yemenin zararsız olduğuna inanıyorlardı. Çarşamba ve perşembe günleri göreceğimiz gibi, Pavlus belli koşullar altında onlara bu hakkı tanımıştı. Ancak bu durum zayıflar için bir tökezleme taşı haline gelirse (1Ko. 8:9), bundan kaçınılmalıdır. Hristiyanlar Mesih’e ve diğer insanlara duydukları sevgiden dolayı özveride bulunmalıydılar.

Pavlus, sevgi olmadan bilginin kötü bir şey haline gelebileceğini savunuyor (1. Korintliler 8. bölüm). Hangi durumlarda sevgi olmadan bilgi gerçekten kötü olabilir?

Özverili Sevgi

1. Korintliler 9:1-6 ayetlerini okuyun. Bu ayetler sevgiden kaynaklanan özverinin ne anlama geldiğinin somut bir örneğini nasıl sunuyor?

İlk bakışta, Pavlus'un 1. Korintliler 9. bölümdeki elçiliğini savunmasının, bilgi ve sevgi hakkındaki önceki konuyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyor. Ancak Kutsal Kitap'ın aslında bölümler halinde yazılmadığını unutmamak gerekir. Pavlus'un 1. Korintliler 9. bölümde öğrettikleri önceki konularla bağlantısız değildir. Gerçekten de 1. Korintliler 9. bölüm, Mesih'e ve kardeşlere duyulan özverili sevginin somut bir örneği sunulmaktadır. Pavlus sevgi uğruna bazı haklarından feragat etmektedir.

"Yiyip içme" hakkı (*1Ko. 9:4*). Burada yiyip içmek genel olarak maddi yardımı temsil etmektedir. Pavlus bir elçi olarak, hizmet ettiği kişilerden maddi destek alma hakkına sahipti. Onun döneminde diğer din önderleri tam olarak böyle yapıyordu. Ama o bunu yapmadı; onun yerine çadır dikerek geçimini sağladı (*Elç. 18:3*).

"Yanımızda imanlı bir eş gezdirme" hakkı (*1Ko. 9:5*). Evli bir elçinin, masrafları kilise tarafından karşılanmak üzere eşıyla birlikte müjdecilik yolculuğuna çıkmasına izin veriliyordu. Müjdeciler çiftlere örnek olarak Priska ve Akvila (*Rom. 16:3*), Andronikus ve Yunya (*Rom. 16:7*) verilebilir. Ancak Pavlus bekardı (*1Ko. 7:8*). Evlenebilir ve sonra da her ikisi için de maddi destek olarak eşinin kendisine eşlik etmesi hakkından yararlanabilirdi.

"Geçimi için" çalışmaktan geri durma hakkı (*1Ko. 9:6*). Pavlus ve Barnaba'nın müjdecilik faaliyetleri için ücret alma hakları vardı (*1Ko. 9:4-6*). Pavlus geçimini sağlamak için çadırcılık yapıyordu (*Elç. 18:3*), ama Barnaba'nın mesleğinin ne olduğunu bilmiyoruz. Onun çok cömert biri olduğunu biliyoruz (*Elç. 4:36, 37*) ve bu nedenle kendi geçimini sağlamakta istekliydi.

1. Korintliler 9:7-11 ayetlerinde Pavlus, 1. Korintliler 9:6 ayetindeki düşüncüyü geliştirerek, kendisinin ve Barnaba'nın geçimlerini kiliseden sağlamalarının adil olduğunu göstermeye çalışıyor (*1Ko. 9:11, 12*). Rab'bin Kendisi, "Müjde'yi yayanların da geçimlerini Müjde'den sağlamasını" buyurmuştur (*1Ko. 9:14; 1Tİ. 5:18 ile karşılaştırın*). Yine de Pavlus, "Biz bu hakkımızı kullanmadık" diyor (*1Ko. 9:12*). Sonuç olarak, Pavlus kendisini bir özveri örneği olarak sunuyor (*1Ko. 9:1-18*) ve bunun müjdenin Korint'te duyurulmasına yarar sağladığını savunuyor (*1Ko. 9:19-23*).

Rab'be daha etkili bir tanık olabilmek için, belki de hakkımız olduğu halde vazgeçmenizin daha iyi olacağı şeyler nelerdir?

Geçmişten Ders Almak

Pavlus kendi deneyimlerinden bir özveri örneği verdikten sonra, daha belirgin bir şekilde putperestlik konusuna yöneliyor. Bir anlamda 1. Korintliler 10. bölüm, Pavlus'un reddedilmemek için bedenine eziyet çektiğini söylediği 1. Korintliler 9:27 ayetindeki düşüncüyü geliştirmektedir. Pavlus Korintliler'in kendisini örnek almasını istiyor, ancak *en kusursuz* örnek İsa'dır (1Ko. 11:1).

1. Korintliler 10:7-11 ayetlerini okuyun. İsrail çölde hangi günahları işledi ve onlara verilen ayrıcalıklar neden günahlarını daha da ağırlaştırdı?

1. Korintliler 10:1-5 ayetlerinde Pavlus, Tanrı'nın halkının çöldeki tarihine gönderme yapıyor. Buluta ve denize yapılan gönderme Tanrı'nın önderliğini, varlığını ve koruyuculuğunu akla getiriyor. Buna karşılık, yiyecek ve içecek Tanrı'nın verdiği sağlayışı temsil etmektedir. Pavlus, İsrail'in bulutta ve denizde yaşadığı tecrübeden, Hristiyan vaftizine benzeyen bir vaftiz olarak söz ediyor. Aynı şekilde, yiyecek ve içecekten söz ederek, Rab'bin Sofrası'na gönderme yapıyor.

Başka bir deyişle, 1. Korintliler 10. bölümde Hristiyanların bir anlamda İsrail'le aynı tecrübeleri yaşadıkları öğretiliyor. Ancak Pavlus İsrail'in tarihini, o tarihin tekerrür etmesini istemediği için hatırlatıyor. İsrail'in sahip olduğu tüm ayrıcalıklara rağmen, halkın çoğu yine de putperestlik (1Ko. 10:7) ve fuhuş (1Ko. 10:8) gibi kötü şeyleri arzuluyordu (1Ko. 10:6). O halde, Tanrı'nın onların çoğundan hoşnut olmamasına şaşırılmaması gerekir (1Ko. 10:5).

Eski İsrail'i parmakla gösterip onların korkunç günahlar işlediğini söylemek kolaydır. Ancak Pavlus, Mesih'in tarihini bilme ayrıcalığına sahip olmalarına rağmen Hristiyanların da benzer günahları işlemeye eğilimli olduklarını savunuyor. Yaptığı uyarıda bu açıkça görülmektedir: "Ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin!" (1Ko. 10:12). "Sanan" ifadesi, kilisedeki bazı kişilerin bu günahlara sürüklenme tehlikesi içinde olduklarını fark etmediklerini gösteriyor. Bugün biz de aynı tehlikeyle karşı karşıya mıyız?

"Ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin!" Aramızda bu uyarının gerçekliğini tecrübe etmeyen var mı?

Kutsal Kitap, Tanrı'nın dayanabileceğimizin ötesinde ayartılmamıza izin vermeyeceğini, ancak "denemeye birlikte çıkış yolunu da" (1Ko. 10:13) sağlayacağını söylüyor. Öyleyse günaha sürüklenmek neden hâlâ bu kadar kolay?

Putperestlik Uyarısı

1. Korintliler 10:5-22 ayetlerini okuyun. Neden putperestlikten kaçınmalıyız?

1. Korintliler 10:14-22 ayetlerinde Pavlus putlara sunulan yiyecekler konusunu yeniden ele alıyor. Putlara yiyecek sunmak bugün birçok toplumda tuhaf karşılanabilir, ancak Kutsal Kitap döneminde bu yaygındı. Putperest tapınaklarında tanrılara hayvanlar kurban edildiğinde, hayvanın bir kısmı görevli kâhinlere verilir, onlar da eti satarlardı. Bu etin bir kısmı halk pazarlarına ulaşıyordu. Bu et, pazarda satışa sunulan diğer etlerden ayrı tutulmadığı için, bir Hristiyan farkında olmadan putlara sunulan bir eti satın alabilirdi. Elçinin öğüdü şudur: Bu tür etler Hristiyanlar tarafından rahatlıkla satın alınabilir.

Bununla birlikte, daha önce bir tapınakta kurban edilen et Hristiyanlar tarafından evlerinde yenilebilirken (*1Ko. 8:1-13*), putperest tapınaklarına gitme ve bayramlarına katılma alışkanlığı açıkça Hristiyanlara yasaklanmıştır. Ölçüt açıktır: Hristiyanlar bu eti evlerinde yiyebilirler çünkü putlar bir hiçtir (*1Ko. 8:4*); ancak Hristiyanlar putperest törenlere katılmamalıdır çünkü bu cinlere tapınmak anlamına gelecektir (*1Ko. 10:20, 21*). Putperest törenlere katılmak cinlerle birlik olmak demektir (*1Ko. 10:20*), tıpkı Rab'bin Sofrası'na katılmann Mesih'le birlik olmak anlamına gelmesi gibi (*1Ko. 10:16*).

Yani Pavlus şöyle diyor, “Hem Rab'bin, hem cinlerin kâsesinden içemezsiniz; hem Rab'bin, hem cinlerin sofrasına ortak olamazsınız” (*1Ko. 10:21*). İsa'nın dediği gibi: “Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez” (*Mat. 6:24*).

Pavlus Tanrı'nın gönülden sadakat istediğini öğretiyor. Putperestliğin “Rab'bi kışkandırmaya” sebep olduğunu ima ediyor (*1Ko. 10:22*). Bunun olmaması için Pavlus, 1. Korintliler 8:4-6 ayetlerinde, Yasa'nın Tekrarı 6:4, 5 ayetlerine atıfta bulunarak putperestliğe karşı şaşmaz bir kural ortaya koyuyor: “Dinle, ey İsrail! Tanrımız RAB tek RAB'dir. Tanrınız RAB'bi bütün yüreğinizle, bütün canınızla, bütün gücünüzle seveceksiniz” (*Yas. 6:4, 5; vurgu eklenmiştir*). Yasa'nın Tekrarı 6:5 ayetindeki Tanrı'yı her şeyden çok sevme ilkesine İsa şunu eklemiştir: “Komşunu kendin gibi seveceksin” (*Mar. 12:31; ayrıca bkz. Lev. 19:18*).

Bir putun taştan bir heykel olması şart değildir. Hemen hemen her şeyden bir put yapabiliriz. Eğer varsa, kendi yaşamınızda hangi putlardan kaçınmanız gerekiyor?

Putperestliğin Alt Edilmesi

1. Korintliler 8:1-3 ayetlerinde Pavlus Tanrı sevgisinin insanı putperestlikten koruyacağını savunuyor. Bu görüşü 1. Korintliler 10:23-11:1 ayetlerinde yeniden ele alarak daha da geliştiriyor. 1. Korintliler 8:3 ayetinde Pavlus Tanrı'ya olan sevgimizden söz ediyor. Şöyle diyor, "Herkes kendi yararını değil, başkalarının yararını gözetsin" (1Ko. 10:24). Bu başkalarını sevmektir.

Markos 10:17-22 ve Markos 12:28-31 ayetlerini okuyun. Bu iki metin arasındaki ortak nokta nedir ve 1. Korintliler 10. bölümdeki durum için nasıl geçerlidirler?

Pavlus 1. Korintliler 10. bölümde tam olarak İsa'nın Markos 12:28-31 ayetlerinde yaptığı şeyi yapıyor; yani yasanın iki önemli buyruğunu bir araya getiriyor: her şeyden önce Tanrı'yı sevmek ve diğer insanları sevmek. Zengin genç yöneticinin öyküsünde (Mar. 10:17-22), İsa bu iki sevgi biçimini birleştiriyor ve bunu sırasıyla Yasanın Tekrarı 6:4 ayetine (bkz. Mar. 10:18) ve On Emir'in ikinci tabletine (bkz. Mar. 10:19) atıfta bulunarak yapıyor. Zengin genç adamın sorunu, sahip olduğu şeyleri Tanrı'ya ve komşularını sevdiğinden daha çok sevmesiydi (Mar. 10:22). Yeryüzündeki hazinesine gökteki hazinelerden daha çok değer veriyordu. Parasına yoksullardan daha çok değer veriyordu (Mar. 10:21). O bir putperestti.

Pavlus, İsa'nın öğretilerini örnek alarak, Tanrı'ya her şeyden çok sevmek ve komşunu da kendin gibi sevmek ilkesinin 1. Korintliler 10:27, 28 ayetlerinde bahsettiği varsayımsal durumlara uygulanması gerektiğini ima ediyor. Bu, yasalara uyan şeylerin bile başkasının vicdanını rahatsız edecekse yararlı ya da eğitici olmayabileceği anlamına gelmektedir (1Ko. 10:23). Bu ilke, "Her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın" (1Ko. 10:31) sözlerinde ustaca özetlenmiştir. Pavlus her şeyin Tanrı'nın yüceliği için yapılması gerektiğini söyleyerek, putperestliğin kendisini çok çeşitli biçimlerde gösterebileceğini, çünkü yalnızca Tanrı'ya ait olan yüceliği zorla alan her şeyin bir putperestlik biçimi olduğunu belirtiyor (1Ysa. 42:8).

Pavlus'un 1. Korintliler 10:31-11:1 ayetlerindeki sözleri 8.-10. bölümler için bir sonuç niteliğindedir. Kendi yararını değil, "kurtulsunlar diye birçoklarının yararını" (1Ko. 10:33) gözettiğini açıkça belirtiyor. Pavlus Mesih'i işte bu şekilde örnek alıyordu (1Ko. 11:1).

Komşunuzu kendiniz gibi sevmeyi nasıl öğrenebilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt*, 174–182 sayfaları arasındaki “İsrail Altın Bir Buzağıya Tapıyor” bölümünü okuyun.

“Birbirimizle olan ilişkilerimizi doğru bir şekilde kullanırsak ne kadar çok iyilik yapılmış olur! Göksel lütuflardan yararlanan herkes başkalarının yoluna ışık tutmakla yükümlüdür . . . O zaman Tanrı’yı gerçekten seven herkes kendine tapınmayı bırakacaktır.”—Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 18 Kasım 1884, s. 730.

“Pavlus kardeşlerini, sözlerinin ve eylemlerinin başkaları üzerinde hangi etkiyi bırakacağını kendilerine sormaya ve özünde ne kadar masum olursa olsun, putperestliği onaylar gibi görünecek ya da imanda zayıf olanların vicdanını rahatsız edecek hiçbir şey yapmamaya teşvik etti. ‘Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı’nın yüceliği için yapın . . .’

“Elçinin Korint kilisesine söylediği uyarı sözleri tüm zamanlar için geçerlidir, özellikle de günümüz için uygundur. Putperestlikten kastı yalnızca putlara tapmak değildi, ancak benliğe hizmeti, rahatlık sevgisini, arzuların ve tutkuların tatmin edilmesini de kastediyordu.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 290.

“Yapmaya kesinlikle hakkınız olan bazı şeyleri yaparak, Tanrı’nın işinin ilerlemesini engellediğinizi görürseniz, o şeyleri yapmaktan uzak durun. Başkalarının zihinlerini gerçeğe kapayacak hiçbir şey yapmayın . . . Yaptığımız her şey meşru olabilir, ama her şey yerinde değildir.”—Ellen G. White, *Kilise İçin Tanıklıklar*, 9. cilt, s. 215.

Tartışma Soruları:

1. Pavlus’a göre, olgun bir Hristiyanın davranışları bazen henüz yeterince olgunlaşmamış bir Hristiyanın gelişimini engelleyebilir. Bu durumun gerçekleşebileceği ortamları düşünün. Tanrı’yı her şeyden çok sevme ve diğer insanları da kendin gibi sevme ilkesi neden bu zorlukla başa çıkmanın tek yoludur?
2. Dikkatli olmazlarsa Hristiyanların bile tapınmaya başlayabilecekleri bazı putlar nelerdir? Hatta putlara dönüşürebileceğimiz bazı iyi şeyler nelerdir? Çok önem verdiğiniz bir şeyin bir put haline gelip gelmediğini nasıl anlarsınız?
3. Pavlus müjdeyi duyururken reddedilmemek için bedenine eziyet ettiğini ve onu köleleştirdiğini söylüyor (*1Ko. 9:27*). Bu haftanın dersine dayanarak, bir kişiyi müjde vaizi olarak neyin reddedilmesine yol açabileceğini düşünün.
4. 1. Korintliler 10. bölümde Pavlus putperestliğin tehlikelerine değiniyor ve şöyle diyor: “Putperestlikten kaçın” (*1Ko. 10:14*). Putperestlik neden bu kadar kötüdür?

Davis'in Yerlileri, Bölüm 1

Yazan: Michael W. Campbell

Ovid Elbert Davis, 3 Nisan 1868'de Michigan'da doğdu. 1902'de Ellen White'ın müjdecisi olma tavsiyesinden ilham aldı ve bir vaizlik kursunu tamamlayarak Alaska ve ardından Britanya Kolombiyası'nın yerli halkları arasında çalışma çağrısını kabul etti.

19 Ocak 1906'da Genel Konferans, Ovid Elbert Davis'i Adventist çalışmalarının yakın zamanda başladığı Britanya Guyanası'na (Guiana) göndermeyi onayladı. Nisan ayında Carrie Rosley ile evlendi ve çift, ertesi ay yeni hizmet alanlarına gitti.

Davis, Britanya Guyanası'ndaki ilk iki yılında yayınlar dağıttı. Ardından, 1910'da Barama Nehri'nin 160 mil yukarısında yeni bir kilise kurduğunu bildirdi. Bu kilise daha sonra Rio Paruime Hizmeti adını alacaktı. Davis, yine 1910'da, daha önce beyaz adamlar tarafından hiç ziyaret edilmemiş, iç kesimlerdeki kabilelerden kurtuluş mesajını öğrenmelerini isteyen bir talep aldı.

Bu kabileler, Tapagruma Deresi'ndeki hizmetle yerli halkla temas kurarak Adventist çalışmalarını öğrenmişlerdi. Yaşlı bir şefin, onlara Yaradılış, günahın ortaya çıkışı, vaat edilen Kurtarıcı'nın hikâyesi ve Mesih'in İkinci Gelişi hakkında bilgi veren "parlayan bir varlık" tarafından ziyaret edildiğine dair haberler vardı. Ayrıca onlara yedinci gün Şabat'ında nasıl ibadet edeceklerini ve sağlıklı bir yaşam süreceklerini de göstermişti. Ona, elinde siyah bir kitap olan bir adamın gelip onlara daha fazlasını öğreteceğini söylemişti.

Yolculuk Davis'in iki ayını aldı. Bir raporda, 29 gün tekneyle ve 10 gün de yoğun ormanda yolculuk ettiğini belirtmişti.

Davis, "siyah kitabı" ile orman kabilelerine Tanrı Sözü'nü öğretti ve aralarında üç hizmet merkezi kurulduğunu bildirdi. 187 kişinin "Tanrı'nın emirlerini ve İsa'nın inancını tutmak üzere kararlı bir duruş sergilediğini" belirtti. Üç kilise binası inşa etti ve yeni iman edenlere "inançlarının temel ilkeleri" konusunda eğitim vermeye başladı. Ayrıca onlara İngilizce bir şarkı söylemeyi de öğretti: 'Alçakgönüllü İsa Gibi Bir Dost Yoktur.'

Davis, 1911'de ikinci bir ziyaret için geri döndü. Ayrılmadan hemen önce ateş ve kalp rahatsızlıklarından şikayet etti. Günlüğüne kendi el yazısıyla yazdığı son kayıt "17 Temmuz Pazartesi - Gün, daha fazla eğitim ve insanlara isim vermekle geçti." şeklindeydi. İnsanlara isim verme, yeni iman edenlerin, Hristiyanların Tanrısını takip etme ve O'nun yollarını öğrenme kararlılıklarını temsil eden yeni bir isim arzusuna gönderme yapıyordu.

Bu hikâye, Michael Campbell'ın Yedinci Gün Adventistleri Ansiklopedisi'ndeki biyografik makalesinden uyarlanmıştır. Adventist müjdeciler hakkında daha fazla hikâye okumak için sizi encyclopedia.adventist.org adresini ziyaret etmeye davet ediyoruz. Bu hikâyenin geri kalanını gelecek hafta okuyun.

Ruhsal Armağanlar

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Korintliler 12, Ef. 4:11-13, 1. Korintliler 13, 1Pe. 4:8-11, 1Ko. 14:27, Amos 3:7.

HATIRLAMA METNİ: “Sevginin ardınca koşun ve ruhsal armağanları, özellikle peygamberlik yeteneğini gayretle isteyin” (1. Korintliler 14:1).

Bir insanın bedeni gibi, kilise de birdir ama her birinin farklı görevleri, işlevleri ve armağanları olan birçok üyesi vardır. Bu ruhsal armağanlar sevgiyle kullanıldığında, üçlü Tanrı'nın karakterini yansıtan bir birlik duygusunu pekiştirir.

Bu hafta 1. Korintliler 12.-14. bölümleri ve ruhsal armağanlarla ilgili öğretilerini inceleyeceğiz. Bu metin, Pavlus'un dini çevrelerde beklenen Hristiyan davranışlarını ele aldığı biraz daha geniş bir bütünün parçasıdır (1. Korintliler 11-14). Pavlus'un başlıca endişesi düzensiz toplantılar sorunuyla ilgilidir. Pavlus'un bu soruna yanıtı, kilisenin, parçalarının 'Mesih'in bedenini geliştirmek üzere' (Ef. 4:12) farklı işlevlere sahip olduğu tek bir beden olduğudur. Kısacası, Tanrı kiliseye çeşitlilik yoluyla birliği geliştirmek için ruhsal armağanlar vermiştir.

Kuşkusuz Pavlus'un aklında hâlâ 1. Korintliler mektubunun ilk dört bölümünde ele alınan gruplaşma meselesi vardı; burada kilise üyeleri arasındaki görüş ayrılığına verilen cevap Mesih'te birleşmekti. Burada ise, ruhsal armağanların işlevi hakkındaki görüşünü ortaya koyarak bu fikri geliştiriyor. Pavlus'a göre, Mesih'te ve Ruh'ta birleşmek bölünmelerden kaçınmanın yegâne yoludur.

*8 Ağustos Sebte Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Çeşitli Armağanlar

Pavlus 1. Korintliler 12:1 ayetinde “Ruhsal armağanlara gelince” ifadesiyle yeni bir konuya giriş yapıyor. Araştırmacılar Pavlus’un “ruhsal armağanlardan” mı yoksa “ruhsal insanlardan” mı söz ettiğini tartışmaktadırlar çünkü Grekçe *ton pneumatikōn* ifadesi her iki yorumu da mümkün kılmaktadır. Pavlus’un açıkça ruhsal armağanlardan bahsettiği 1. Korintliler 12:4 ayeti ışığında burada “ruhsal armağanlar” ifadesi tercih edilmektedir. Pavlus 1. Korintliler 12:2, 3 ayetlerinde Ruh’un ilk armağanının İsa’nın Rab olduğunu cesaretle ikrar etmek olduğuna işaret ediyor. Yeni Ahit döneminde, İsa’nın Rab olduğunu söylemek Sezar’ın Rab olmadığını söylemek anlamına geliyordu (*Elç 17:7; ayrıca Yu. 19:12, 15*). Bu, imparatorluk erkine karşı bir başkaldırı olarak görülüyordu ve dolayısıyla ölümle cezalandırılıyordu.

İsa ve Pavlus, zulüm görme ve ölüm tehdidi karşısında dahi Tanrı’ya iman etmenin Ruh’un bir armağanı olduğunu vurgulamışlardır. Aslında iman en temel armağandır. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, 1. Korintliler 13:13 ayetinde iman listenin ilk sırasında yer almaktadır. İmanın ruhsal bir armağan olduğu Pavlus’un 1. Korintliler 12:9 ayetindeki ifadesinden açıkça anlaşılmaktadır. Bununla birlikte, başka birçok armağan bulunmaktadır. Kutsal Ruh’un farklı türde armağanları “herkese dilediği gibi, ayrı ayrı” (*1Ko.12:11*) dağıtması, bunların hepsinin gerekli olduğunu kanıtlamaktadır.

1. Korintliler 12:1-6 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde ne vurgulanıyor?

“Çeşitli” ifadesinin tekrarlanması armağanların çokluğuna vurgu yapmaktadır. Pavlus’un 1. Korintliler 12:1 ayetinde “ruhsal armağanlar” diye adlandırdığı şey, 4.-6. ayetler arasında üç farklı açıdan geliştirilmektedir: “armağanlar” (*charisma*), “görevler” ya da “hizmetler” (*diakonia*) ve “etkinlikler” (*energema*). Bu sözcükler farklı anlamlara gelse de, metindeki koşutluk sebebiyle aralarında ince bir ayırım yapmamak önemlidir. Ruhsal armağanların Tanrı’nın üçlü karakterine dayanan birliği geliştirmek için tasarlandığına da dikkat edilmelidir (*ayrıca bkz. Ef. 4:8-11*). İnanlılara armağanları veren Ruh olsa da, onları imanlılar topluluğu içinde Mesih’e hizmet etmeleri için güçlendiren Tanrı’dır (*1Ko. 12:5, 6*). Her imanlıya ayrı ayrı armağanlar verilmiştir (*1Ko. 12:11*), ancak bunların hepsi bir bütün olarak imanlılar topluluğuna yarar sağlamak içindir.

Pavlus’un birliğe yaptığı vurguya tekrar dikkat edin. Bu kilise için neden bu kadar önemlidir?

Çeşitlilik Aracılığıyla Birlik

Korintliler 12:4-6 ayetlerinde ortaya çıkan birlik söylemi (“Ruh birdir”, “Rab birdir” ve “aynı Tanrı’dır”) 1. Korintliler 12. bölümün geri kalanında daha da geliştirilmektedir. Pavlus’un kullandığı “ tek ve aynı Ruh” (1Ko. 12:11), “beden bir olmakla birlikte” (1Ko. 12:12), “tek bir beden” (1Ko. 12:12, 13, 20), “aynı Ruh” (1Ko. 12:13), “üyeler birbirini eşit biçimde gözetsin” (1Ko. 12:25) gibi ifadeler bunu kanıtlamaktadır.

Pavlus birlik kavramının yanı sıra, “birçok üye” (1Ko. 12:12, 20), “aynı Ruh’ta vaftiz edildik” (1Ko. 12:13), “beden tek üyeden değil, birçok üyeden oluşur” (1Ko. 12:14), “bütün beden” (1Ko. 12:17), “bedenin her üyesi” (1Ko. 12:18), “bedenin daha zayıf görünen üyeleri” (1Ko. 12:22, 23), “bütün üyeler” (1Ko. 12:26) gibi ifadelerle Mesih’in bedenindeki üyelerin çeşitliliğini vurgulamıştır. Hem birliğe hem de çeşitliliğe yapılan bu vurgu, ruhsal armağanların çeşitlilik yoluyla birliği teşvik etmeyi amaçladığını göstermektedir.

Çeşitliliğin içindeki bu birlik Tanrı’nın karakterini yansıtmalıdır. Baba bir kişidir, Oğul başka bir kişidir ve Kutsal Ruh başka bir kişidir. Üçü de kiliseyi düzenlemek ve görev için güçlendirmek üzere birlikte çalışırken kendi bireyselliklerini korumaktadırlar (1Ko. 12:4-6, Ef. 4:11-13).

1. Korintliler 12:12-31 ayetlerini okuyun. Birçok parçadan oluşan beden benzetmesi kiliseyi ve üyelerini tanımlamak için neden uygundur?

1. Korintliler 12. bölümdeki temel düşüncelerden biri, bedenün üyelerinin birbirinden çok farklı olmasına rağmen (1Ko. 12:15-20), hepsinin birbirine bağımlı olduğudur (1Ko. 12:21-26). Ayaklar nereye yürümeleri gerektiğini görmek için gözlere bağımlıdır; buna karşılık gözler hiçbir şeye dokunamaz, sadece eller dokunabilir. Ayrıca, bazı üyelerin diğerlerinden daha zayıf (1Ko. 12:22) ya da daha az değerli (1Ko. 12:23) olduğu düşüncesi sadece bir izlenimden ibarettir, çünkü hepsi gereklidir (1Ko. 12:22).

Ne yazık ki, Korintliler arasında bazı armağanlara değer verirken diğerlerini göz ardı etme eğilimi vardı. Pavlus Korintliler’in bu hatayı düzeltmek için, dikkatlerini “en iyi yol” (1Ko. 12:31) olan sevgiye çekti. Başka bir deyişle, armağan ne olursa olsun, bilgelikle ve sevgiyle hayata geçirildiğinde Tanrı hoşnut olacaktır.

Armağanların listesini görmek için 1. Korintliler 12:8-10, 28; Romalılar 12:6-8 ve Efesliler 4:11 ayetlerine bakın. Sizin armağanınız nedir? Mesih’in bedenini güçlendirmek için onu nasıl kullanabilirsiniz?

“En İyi Yol”

“Sevgi birçok armağandan sadece biri değildir. Tüm armağanların nihai amaçlarına ulaşmasını sağlayan yoldur.”—Carl P. Cosaert, “1. Korintliler,” *Andrews Kutsal Kitap Şerhi: Yeni Anlaşma*, s. 1643.

1. Korintliler 13:1-7 ve 1. Petrus 4:8-11 ayetlerini okuyun. Ruhsal armağanlar söz konusu olduğunda sevginin işlevi nedir?

Birinci Korintliler 13. bölüm ruhsal armağanların sadece sevgi aracılığıyla uygun bir şekilde kullanılabileceğini öğretiyor. Pavlus 1. Korintliler 13. bölüme, 12. bölümde sözü edilen armağanlara değinerek başlıyor, ancak bunların sevgi tarafından yönlendirilmedikçe hiçbir değeri olmadığını vurguluyor. Yani, bilgi (*1Ko. 12:8*) ve iman (*1Ko. 12:9*), hatta “dağları yerinden oynatacak kadar büyük iman” (*1Ko. 13:2*), sevgi olmadan bir hiçtir (*1Ko. 13:2*). Sevgi olmadığında, çeşitli dillerde konuşma yeteneği (*1Ko. 12:10, 28, 30*) “ses çıkaran bakırdan ya da çınlayan zilden” farksızdır (*1Ko. 13:1*). Aynı şekilde, önemli bir armağan olan peygamberlikte bulunma yetisi bile sevgi olmadan bir hiçtir (*1Ko. 13:2*).

Pavlus 1. Korintliler 13:4-7 ayetlerinde sevginin ne olduğu ve ne olmadığı, daha açık bir ifadeyle, sevginin ne yapıp ne yapmadığı konusu üzerinde duruyor. Sevgiyi nitelendirmek için seçtiği fiiller, sevginin hissettiğimiz bir şey olmaktan çok, yaptığımız bir şey olduğunu gösteriyor. Nitekim Pavlus sevginin (1) sabırlı olduğunu; (2) şefkat gösterdiğini; (3) gerçek olanla sevdiğini; (4) her şeye katlandığını; (5) her şeye inandığını; (6) her şeyi umut ettiğini; (7) her şeye dayandığını söylüyor. Öte yandan, sevgi (1) kıskanmaz; (2) övünmez; (3) böbürlenmez; (4) kaba davranmaz; (5) kendi çıkarını aramaz; (6) kolay öfkelenmez; (7) kötülüğün hesabını tutmaz; (8) haksızlığa sevinmez.

Bu toplam 15 fiil, armağanların hayata geçirilmesinde doğru davranışın nasıl olması gerektiği konusunda sağlam bir rehberlik sunuyor. Sevginin gerçek doğasıyla ilgili bu konunun, Pavlus’un ruhsal armağanlarla ilgili anlaşmazlıkları ele aldığı 1. Korintliler 12. ve 14. bölümler arasında yer alması dikkat çekicidir. Gerçekten de ruhsal armağanların akılcıca kullanılmasının anahtarı sevgidir. Sevgi aynı zamanda iman ve umutla yan yana yer almaktadır, “Bunların en üstünü de sevgidir” (*1Ko. 13:13*).

Sevgi neden imanımızın bu kadar merkezindedir? Tanrı’nın sevgisinin ne kadar gerçek olduğunu tecrübe etmek için, dua ederek bu sevgiyi diğer insanlara yansıtmaya çalışmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Diller Armağanı

Peki ya dil armağanı? Kutsal Kitap'ın başka yerlerindeki (*Mar. 16:17, Elç. 2:1-13, Elç. 10:44-48, Elç. 19:6*) armağanlarla aynı doğrultuda, 1. Korintliler mektubundaki dil armağanı büyük olasılıkla Ruh'un verdiği yabancı dillerde konuşma yetisidir.

Pavlus 1. Korintliler 12:8-10 ayetlerindeki armağanlar sıralamasında dil armağanından söz ediyor (*ayrıca bkz. 1Ko. 12:28, 30; 1Ko. 13:1, 8*). Bununla birlikte, 1. Korintliler 14. bölümde bu armağandan tekrar tekrar söz ediyor. Aslında, Grekçe *glōssa* (“dil”) sözcüğü 1. Korintliler 12.-14. bölümlerde yirmiden fazla defa, sadece 1. Korintliler 14. bölümde ise on beş defa geçmektedir. Bunların yanı sıra, Grekçe *heteroglōssos* (“başka bir dil”) sözcüğü de 1. Korintliler 14:21 ayetinde geçmektedir. Dil armağanına yapılan bu çok sayıdaki atıf, Pavlus'un bu konuyla özellikle ilgilendiğini gösteriyor. Korint'teki kilisenin bu armağanı yanlış ve kötüye kullanması toplu ibadetlerde düzensizlik ve karışıklığa neden oluyordu (*1Ko. 14:23, 27, 33, 40*).

1. Korintliler 14:5, 13, 26, 27 ve 1. Korintliler 12:10, 30 ayetlerini okuyun. Pavlus dil armağanıyla ilgili hangi özel talimatı veriyor?

Farklı dillerde konuşma armağanının, bu dilleri yorumlama armağanıyla birlikte kullanılmasının gerekli olmasının nedeni, dillerin anlaşılabilir olmak zorunda olmasıdır (*1Ko. 14:9*); aksi takdirde bu armağanı kullanmanın hiçbir faydası yoktur (*1Ko. 14:6*). Bu da Pavlus'un neden yorumlama ve anlamaya bu kadar önem verdiğini açıklıyor. Açıkça görüldüğü gibi, Pavlus dil armağanının kendisini değil, yarın göreceğimiz gibi, Korintliler'in peygamberlikte bulunma armağanını ihmal etmelerine yol açacak derecede bu armağana aşırı önem atfetmelerini eleştiriyor.

Bu noktada, Pavlus'un tüm Korintliler'in yabancı dilleri konuşabilmesini arzu etmesine rağmen (*1Ko. 14:5*), bunun gerçekleşmesi beklentisinde olmadığını görmek önemlidir (*1Ko. 12:10*). Dolayısıyla, “Kutsal Ruh'ta vaftiz edilmeyi iddia etmeden önce herkesin mutlaka farklı dillerde konuşması gerektiği görüşü Pavlus'un 1. Korintliler 12. ve 14. bölümlerdeki öğretisinin çarpıtılmasıdır.”—Raoul Dederen, *Yedinci Gün Adventist İlahiyatı El Kitabı*, s. 620.

Kilisenizde başka dilleri konuşabilen kişiler var mı? Bu yeteneklerini Mesih adına diğer insanlara ulaşmak için nasıl kullanabilirler? Bu gerçek Pavlus'un sözünü ettiği dillerin gerçek doğasını anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Peygamberlikte Bulunma Armağanı

Peygamberlikte bulunma armağanı Pavlus'un ruhsal armağanlarla ilgili tartışmasında önemli bir yer tutmaktadır. İlginçtir ki, peygamberlikte bulunma armağanından genellikle dil armağanından önce söz edilmektedir (*1Ko. 12:10, 28; 1Ko. 13:8*). Eğer önce dil armağanından söz ediliyorsa, bu sadece onun peygamberlikte bulunma armağanına kıyasla görece daha az önemli olduğunu vurgulamak içindir (*1Ko. 14:4, 5, 6, 22*).

Efesliler 4:11-13 ve 1. Korintliler 14:3, 4 ayetlerini okuyun. Bu ayetler genel olarak ruhsal armağanların, özellikle de peygamberlikte bulunma armağanının amacı hakkında ne söylüyor?

Peygamberlikte bulunma armağanı ruhça geliştirmek, cesaretlendirmek ve teselli etmek içindir (*1Ko. 14:3; Elç. 15:32 ile karşılaştırm*). Bu da peygamberlikte bulunmanın geleceği öngörmekten ziyade bugünde nasıl yaşanacağıyla ilgili olduğunu göstermektedir. Grekçe *prophēteuō* fiili "bir şeyi önceden söylemek" ya da "bir başkası adına bir şey söylemek" anlamına gelebilir. Örneğin, Elçilerin İşleri 2:29-31 ayetlerinde "bir şeyi önceden söylemek" anlamında kullanılmıştır (*Amos 3:7 ayetiyle karşılaştırm*), burada Davut'un bir peygamber olduğu bilgisi "geleceği görmek" ifadesiyle açıklanmıştır. İkinci anlam, Elçilerin İşleri 15:32 ayetinde, Yahuda ve Silas'ın peygamber olarak tanımlandığı yerde karşımıza çıkıyor. Ancak onların peygamberliği, "birçok konuşmalar yaparak" kardeşleri yüreklendirip ruhça pekiştirmekten ibaretti.

Efesliler 4:11-13 ayetlerinden ruhsal armağanların elçiler döneminde son bulmadığını öğreniyoruz. Armağanlar sona kadar var olmalıdır (*Elç. 2:39*). Ancak, biri peygamber olduğunu iddia ediyorsa, Kutsal Yazılar'a dayanarak değerlendirilmelidir. Genel olarak dört şartın yerine getirilmesi gerekmektedir. Birincisi, koşula bağlı olmayan peygamberlik sözleri her zaman doğru çıkmalıdır (*Yas. 18:22; Yer. 28:8, 9*). İkincisi, mesajı daha önceki peygamberlerin mesajlarıyla uyumlu olmalıdır (*Yas. 13:1-3, İsa. 8:20*). Üçüncüsü, gündelik yaşamı Mesih'e olan adanmışlığını göstermelidir (*1Yu. 4:1-3*). Dördüncüsü, İsa sahte peygamberlerin meyvelerinden taminacağını söylemiştir (*Mat. 7:15-20*). Bu gerçek peygamberler için de geçerlidir.

Vahiy kitabı peygamberlik armağanının bakiye kilisenin ayırt edici bir özelliği olduğunu belirtmektedir (*Va. 12:17, Va. 19:10*). Biz, Yedinci Gün Adventistleri olarak, Ellen G. White'a peygamberlik armağanı verildiğine ve onun yazılarında ifade bulduğuna inanıyoruz.

Ellen G. White'in peygamberlikte bulunma armağanına inanmak için hangi gerekçelere sahibiz? White'ın rolü ve yetkisi konusunda ne gibi sorular kalmıştır? _____

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Ruhsal Armağanlar 1. Cilt*'ten, 5.-16. sayfalar arasındaki Roswell F. Cottrell "Ruhsal Armağanlar" bölümünü okuyun.

"Brakın insanlar Rab'be güvenerek çalışmaya gitsinler, O da onlarla birlikte gidecek, canları ikna edecek ve ihtida etmelerini sağlayacaktır. Bir işçi konuşmaya hazır olabilir, bir başkası yazmaya hazır olabilir, bir başkası içten, samimi, hararetle dua etme armağanına sahip olabilir, bir başkası ilahi söyleme armağanına sahip olabilir. Bir diğeri Tanrı'nın sözünü anlaşılır bir şekilde açıklamak için özel bir yeteneğe sahip olabilir. Her armağan Tanrı adına bir güç haline gelmelidir, çünkü Tanrı işçiyile işbirliği yapmaktadır. Tanrı birine bilgece sözler, bir başkasına bilgi, bir diğesine iman vermiştir. Ancak hepsi aynı baş altında çalışmalıdır. Armağanların çok çeşitli olması, işlerin de çok çeşitli olmasını sağlar, 'ama herkeste hepsini etkin kılan aynı Tanrı'dır' (1Ko. 12:6).

"Kimse sözüm ona daha önemsiz armağanları küçümsemesin. Herkes işini yapsın. Hiç kimse büyük işler yapamayacağını düşünerek imansızlık içinde ellerini bağlamasın. Kendinize bakmayı bırakın. Önderinize bakın. Yumuşak başlılıkla, samimiyetle ve sevgiyle elinizden geleni yapın."—Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 12 Nisan 1906.

"Her birimizin diğeri akıllardan alabileceğimiz yardıma ihtiyacımız var. Tanrı bizimkinden başka akıllarda da çalışacaktır. Farklı kişilere verilen çeşitli armağanlar, 'hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere' harmanlanmalıdır (Ef. 4:12) . . .

"Önümüzde her zaman engeller olacaktır, ama biz Önderimizi takip etmeli ve zorlukları el ele, birlik içinde aşmalıyız."—Ellen G. White, *Yukarı Bakış*, s. 141.

Tartışma Soruları:

1. Peygamberlikte bulunma armağanı hakkında biraz daha düşünün. Dillerin yorumlanmadığı durumda peygamberlikte bulunma neden dillerden daha önemlidir? Gerekirse, Pavlus'un gerekçelerini hatırlamak için 1. Korintliler 14. bölümü tekrar okuyun.
2. Sınıfta Ellen G. White'in yaşamı ve hizmeti hakkında konuşun ve bir kilise olarak neden onun gerçekten peygamberlikte bulunma armağanına sahip olduğunu sergilediğine inandığımızı açıklayın. Bu armağandan kiliseye ne gibi büyük bereketler gelmektedir? Ayrıca bu armağanı en iyi şekilde nasıl kullanacağımızı bilmenin zorlukları nelerdir?
3. Sizi gerçekten seven üç ya da beş kişiyi düşünün. Onların size olan sevgisinin gerçek olduğunu nereden biliyorsunuz? Bu, Pavlus'un ruhsal armağanlarla ilgili konuşurken neden sevgiden bu kadar çok söz ettiği konusunda size ne anlatıyor?
4. Sevgi ne kadar önemli olursa olsun, neden bir kişinin doğruyu söyleyip söylemediğine ve dinlenmeye değer olup olmadığına karar verirken tek ölçüt bu olmamalıdır?

Davis'in Yerlileri, Bölüm 2

Yazan: Michael W. Campbell

Davis, rehberine son notunu yazdırdı: "Tanrı bu yolculukta beni özellikle bereketledi. Paruima Nehri'nde bir hizmetim vardı, Tulameng Dağı'nda bir tane daha ve ardından Roraima Dağı'na geldik. Hastalandığımda bir hizmet istasyonu kurmayı yeni bitirmiştim." Bu istasyon, bu bölgedeki ilk Yedinci Gün Adventist hizmeti olarak 25 Haziran 1911'de resmen kuruldu. Davis, ölüm döşeğindeyken birinin gelip halka ders vereceğine söz verdi. 31 Temmuz 1911'de karasusu hummasından öldü ve Şef Jeremiah tarafından Roraima Dağı'na gömüldü. Carrie, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki evine dönecekti.

Davis'in ölümünün ardından Kızılderililer her Şabat günü mezarının başında şarkı söylemek için toplanırlardı. Başka bir öğretmen için sayısız "çağrılarına" rağmen, Adventist müjdecilerin Davis'in çalışmalarını nihayet devam ettirmesi 14 yıl sürdü. 1918 civarında bir kâşif, İngilizce "Alçakgönüllü İsa Gibi Bir Dost Yoktur" şarkısını söyleyen bir grup Kızılderiliyle karşılaştı. Bunu garip bulan kâşif, Kardeş Davis'in eşyalarını ortaya çıkarıp sade bir ayın düzenlediklerini keşfetti.

1922'de, on yıldan fazla bir bekleyişin ardından Şef Jeremiah, bir öğretmen için yalvarmak üzere dört hafta boyunca Georgetown'daki Adventist hizmet ofisine yürüdü. 1924'te, bölüm komitesi bütçe kesintilerine rağmen bir yıl daha beklememeleri gerektiğine karar verdi. W. E. Baxter ve C. B. Sutton, ertesi yıl Mt. Roraima'yı ziyaret ettiler. Davis'in yerlilerini bulmak için uzun bir yolculuğun ardından 25 Ekim 1925'te Davis'in mezarına vardılar. Şef Jeremiah ve oğlu onlara bir deste kağıt getirdi. İçinde Davis'ten 17 Temmuz 1911 tarihli bir mektup vardı ve Mt. Roraima'daki 130 kişinin "Mesih'in İncili'ne ve Yedinci Gün Adventist kilisesinin doktrin ve ilkelerine" "doğru ve sadık bir şekilde yaşama niyetlerini ciddi bir şekilde beyan ettiklerini" onaylıyordu. Hizmete yapılan yolculuk hem Baxter hem de Sutton'un sıtma krizi geçirmesine neden oldu.

Ağustos 1927'de, özel bir bağış sayesinde Arthur ve Elizabeth Cotts, yıllar önce Roraima Dağı'nda başlattıkları çalışmaları sürdürdüler.

Davis'in ölümü "Adventistleri derinden sarstı" ve "uzak bölgelerde bile müjde buyruğunu yerine getirmeleri gerektiğine dair sürekli bir hatırlatma" oldu.

Bugün Guyana, Georgetown'daki 54 yataklı Adventist hastanesi Davis'in onuruna adlandırılmıştır. Ayrıca, 1956'da Kamarang'daki Paruima'daki Davis Kızılderili Eğitim Okulu, Roraima Dağı Hizmeti'nin bir parçası haline geldi. 1980'lerin başında, "Davis'in Yerlileri" arasında 1.500'den fazla Adventist olduğu bildirildi.

Bu hikaye, Michael Campbell'in Yedinci Gün Adventistleri Ansiklopedisi'ndeki biyografik makalesinden uyarlanmıştır. Adventist müjdeciler hakkında daha fazla hikaye okumak için sizi encyclopedia.adventist.org adresini ziyaret etmeye davet ediyoruz.

Bir Sevgi Tablosu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Korintliler 13; Mat. 24:12; Gal. 5:22, 23; 1Tİ. 1:14; 1Yü 4:8.

HATIRLAMA METNİ: “İşte kalıcı olan üç şey vardır: İman, umut, sevgi. Bunların en üstünü de sevgidir” (1. Korintliler 13:13).

Sevgi her şeyin üstesinden gelebilir. Bu yüzden Pavlus’un bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı. Yeni Ahit’te sevgi kavramını ifade etmek için kullanılan en yaygın Grekçe sözcük olan *agapao* kökünden gelen sözcükler, Pavlus’un mektuplarında 135’ten fazla kez kullanılmıştır. Bu sayı sözcüğün Yeni Ahit’teki tüm kullanımlarının neredeyse yarısını temsil etmektedir. Bu bize Pavlus’un Korint kilisesine yazdığı mektuplarında merkezi temanın ne olduğu hakkında bir şeyler söylemelidir. Yeni Ahit’te sevgi hakkında pek çok dikkate değer metin bulunmaktadır –örneğin Romalılar 8:35-39, 1. Korintliler 2:9, 1. Korintliler 8:3, Galatyalılar 2:20, Koloseliler 1:13, 1. Selanikliler 3:12 ve daha fazlası.

Ancak hiçbirisi 1. Korintliler 13. bölümle kıyaslanamaz.

Geçen hafta, sevgi olmadan her şeyin, hatta ruhsal armağanların bile değersiz olduğunu görmüştük. Bu hafta, 1. Korintliler 13. bölüme ve onun muhteşem sevgi tasvirine daha derinlemesine bakacağız.

Göreceğimiz gibi, sevgi bir duygudan çok bir tutum, yaşamda, davranışlarda ve sözlerde ifade edilmesi gereken bir tutumdur; aksi takdirde hiçbir anlamı yoktur.

Sevginin gerçekte ne olduğu ve ne yaptığı İsa’nın yaşamında bütünüyle ortaya konmuştur.

**15 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Sevginin Gerekliliği

Geçen hafta 1. Korintliler 13. bölümde görüldüğü gibi sevgi konusuna değinmiştik. Pavlus'un buradaki sözlerini daha da derinlemesine incelememiz gerekiyor.

1. Korintliler 13. bölümü okuyun. Bize sevgi hakkında ne söylediğini özetleyin.

Pavlus dillerin (1Ko. 13:1), peygamberlikte bulunmanın, anlayışın, bilginin, imanın (1Ko. 13:2) ve yardımseverliğin (1Ko. 13:3) yararsız olduğunu söylemiyor. Bunlar ancak sevgi ile harekete geçirilmediklerinde yararsızdırlar.

Pavlus'un bahsettiği türden bir sevgi, "Çilek seviyorum" ya da "Arkadaşlarımı seviyorum" ve hatta "Eşimi ve çocuklarımı seviyorum" gibi cümlelerle ifade edilen sevgi değildir. Pavlus filmlerde gördüğümüz türden bir sevgiden de söz etmiyor. Ve hayır, bu ayet düğün vaazlarında sıkça kullanılmasına rağmen, bahsedilen sevgi romantik aşk da değildir.

Bu sevgi şefkate, hayırseverliğe, erdeme ya da iyilikseverliğe indirgenemez. Yine de bunların hepsi az ya da çok onu temsil etmektedir. Bu sevgi bize Ruh tarafından bahşedilen özel bir lütuftur. Ashında, 1. Korintliler 13. bölümdeki sevgi, bizi şefkatle, yardımseverlikle, erdemle ve iyilikseverlikle hareket etmeye yönlendiren Ruh'un sağladığı bir güdüdür. Davranışlarımızın, duygularımızın ve düşüncelerimizin bütünüyle Mesih'e ve komşularımıza adanmasıdır.

Matta 24:12 ayetini okuyun. İsa burada bize ne gibi bir uyarıda bulunuyor?

Agapē'nin bu kadar önemli ve gerekli olmasının nedeni budur. Mesih'in gücüyle evlerimizde, kiliselerimizde ve mahallelerimizde sevginin azalmasına izin veremeyiz. Çarmıhta bizim için ölmüş olan Mesih'in örneğine sahibiz. Böyle bir sevginin bundan daha iyi ve daha güçlü bir ifadesi olabilir mi? Elbette bizler böylesi bir sevgiyi asla aynı ölçüde ifade edemeyecek olsak da, Tanrı'nın lütfuyla bunu kendi yaşamlarımızda elimizden geldiğince sergilemeye çalışmalıyız.

Gerçekten de bu tür bir sevgi ifadesinin, bu sevgiye her şeyden çok ihtiyacı olan birisi üzerinde güçlü ve olumlu bir etki bırakabileceği zamanlar nelerdir?

Sevgi Ne Yapar

Birinci Korintliler 13:4-7 ayetleri bölümün kalbidir. Pavlus burada sevginin özelliklerine odaklanıyor –sevginin ne olduğunu ve ne olmadığını ya da sevginin ne yaptığını ve ne yapmadığını gösteriyor. Ruh'un güdümündeki sevgiyle dolu bir insanın nasıl davrandığına dair bir fikrimiz olsun diye sevgiyi kişileştiriyor. Pavlus sevgiyi tasvir ederken bir dizi fiil kullanıyor. Onun için sevgi, hisler ya da duygulardan çok eylemlerle ilgilidir.

O halde sevgi ne yapar?

1. Sabır gösterir (makrothymēō). *Makrothymēō*, zorlu şartlar altında bile sabır göstermek anlamına gelir. Sabır aynı zamanda birbirimize karşı hoşgörülü olma becerisini de vurgulamaktadır (*Ef. 4:2*).

2. Şefkat gösterir (chrēsteuomai). *Chrēsteuomai* sözcüğü Yeni Ahit'te sadece burada kullanılmıştır, ancak aynı kökten gelen başka sözcükler başka yerlerde de yaygındır. Septuaginta'da (Eski Ahit'in Grekçe versiyonu), bu kökten gelen sözcükler Mezmurlar'da Tanrı'nın merhametiyle ilişkili olarak O'nun iyiliğine atıfta bulunmak için sık sık kullanılmıştır (*Mez. 145:9*). Pavlus sevginin şefkat gösterdiğini söyleyerek, kişinin diğer insanlara olan sevgisinin Tanrı'nın bize gösterdiği şefkat ve merhamete benzemesi gerektiğini kasetmektedir.

3. Gerçek olanla sevinir (synchairō). *Synchairō* başka bir kişiyle birlikte sevinç yaşayabilme becerisini ifade etmektedir (*Luka 1:58; Luka 15:6, 9; 1Ko. 12:26; Flp. 2:17, 18*).

4. Her şeye katlanır (stegō). Araştırmacılar *stegō* sözcüğünün “örtmek”, yani bir şeyi gizli tutmak (ki bu aynı zamanda koruma anlamına da taşır) ya da “katlanmak”, yani dirençli olmak anlamına gelip gelmediğini tartışmaktadır. Katlanma kavramı 1. Korintliler 9:12 ayetinde açıkça yer almaktadır, bu da çoğu yorumcunun ve Kutsal Kitap çevirmeninin ikinci seçeneği daha olası görmesine yol açmaktadır.

5. Her şeye inanır (pisteuō). *Pisteuō*, Grekçe iman sözcüğüyle (*pistis*) aynı kökten gelmektedir. 1. Korintliler 13. bölüm bağlamında, her şeye inanmak, birbirimize kuşkudan çok güven payı tanımak anlamına gelmektedir.

6. Her şeyi umut eder (elpizō). Yeni Ahit'te *elpizō* fiili her zaman iyi bir şeyin gerçekleşeceğine dair inancı ya da beklentiyi ifade eder.

7. Her şeye dayanır (hypomenō). Muhtemelen, 1 Korintliler 13:7 ayetindeki *stegō* ve *hypomenō* fiilleri arasında bir fark yoktur. Bunlar eşanlamlıdır ve burada zorluklar karşısında dayanma anlamına gelmektedir. Pavlus *stegō* fiilinin tekrarından kaçınmak için ayetin sonunda *hypomenō* fiilini kullanmıştır. Farklı bir sözcükle de olsa aynı kavramı tekrar ederek, inanma ve umut etmenin odak noktası olduğuna dikkat çekmektedir. Başka bir deyişle, sevgi inanarak ve umut ederek katlanmaktadır.

1. Korintliler 13:4-7 ile Galatyalılar 5:22, 23 ayetlerini karşılaştırın. İki metin arasında ne gibi ortak düşünceler görüyorsunuz? Bu tür bir sevgiyi kendi yaşamlarımızda nasıl ortaya koyabiliriz?

Sevgi Ne Yapmaz

1. Korintliler 13:4-7 ayetlerini yeniden okuyun. Pavlus neden sevginin sadece ne yaptığından değil de ne yapmadığından da söz ediyor?

Dün sevginin yaptığı yedi şeye değinmiştik; bugün ise yapmadığı sekiz şeye göz atacağız. *Sevgi* . .

1. Kiskanmaz (zeloō). *Zeloō* fiili, “daha üstün armağanları gayretle” istemek (*1Ko. 12:31*), “ruhsal armağanları” istemek (*1Ko. 14:1*) ve “peygamberlikte bulunmayı gayretle” istemek (*1Ko. 14:39*) gibi olumlu anlamda kullanılabilir. Ancak burada, Elçilerin İşleri 7:9 ayetinde olduğu gibi olumsuz kullanılmıştır. Ruhsal armağanları istemekte bir sakınca yoktur, ancak bu armağanlara sahip olanları kıskanmak doğru değildir. Bu bölümlere neden olur (*1Ko. 3:3*).

2. Övünmez (perpereuomai). *Perpereuomai* fiili kibir ve başkalarından övgü alma isteği anlamına gelmektedir. Ancak sevgi böyle kendine odaklı bir şey değildir. Bu ardından gelen ifadede daha da açıktır.

3. Böbürlenmez (physioō). *Physioō* fiili Pavlus’un 1. Korintliler 8:1 ayetindeki dikkat çekici ifadesinde geçmektedir: “Bilgi insanı böbürlendirir, sevgiyse geliştirir.” Bu ifade, kendini beğenmişlikle şişinen bir kişiye işaret etmektedir.

4. Kaba davranmaz (aschēmoneo). *Aschēmoneo* fiili çok çeşitli anlamlara gelebilir. Ancak genel olarak, onursuz, utanç verici, uygunsuz ya da yakışık-sız bir şekilde toplumsal ve ahlaki kurallara aykırı davranmak anlamına gelir. Muhtemelen Pavlus, Korint’teki “güçlü” tarafın “zayıf” üyelerle karşı sergilediği kibirli ve kaba davranışlardan söz ediyordu (*1Ko. 4:10, 1Ko. 8*).

5. Kendi çıkarımı aramaz (zēteo). Bu Pavlus’un 1. Korintliler 10:24 ayetinde söylediklerine benziyor: “Herkes kendi yararını değil, başkalarının yararını gözetsin.” Sevgi diğerlerinin iyiliği için kendi çıkarlarından vazgeçer (*bkz. 5. Ders*). Herkesin birbirinin çıkarımı gözettiği bir ortamda herkes fayda görür.

6. Kolay kolay öfkelenmez (paroxynō). *Paroxynō* fiili, kolayca öfkeye kapılan birine işaret eden içsel bir heyecan durumuna işaret etmektedir. Bu, sevginin çabuk öfkelenmediği ya da alıngan olmadığı anlamına gelmektedir.

7. Kötülüğün hesabını tutmaz (logizomai). *Logizomai* fiili burada muhasebe yapma anlamındadır, yani sevgi kişinin yanlışlarının muhasebesini tutmaz. Başka bir deyişle, sevgi aynı zamanda bağışlamak anlamına gelir.

8. Haksızlığa sevinmez (chairō). Sevgi yalnızca başkalarının haksızlıklarının kaydını tutmamakla kalmaz, aynı zamanda onlardan hiçbir zevk de almaz. Başkalarını gerçekten sevdiğimizde, onların haksızlığa uğramalarına sevinmeyiz, bunun yerine onlara yardım etmeye çalışırız.

Bir İsa Tasviri

1. Korintliler 13:4-7 ayetlerini okurken, az ya da çok, sevginin tüm bu özelliklerini sergilemekte yetersiz kaldığımızı düşünerek hayal kırıklığına uğrayabiliriz. Muhtemelen Pavlus 1. Korintliler 13. bölümü yazarken aklında İsa'nın kişiliği vardı. Gerçekten de, yalnızca Mesih sevginin tüm bu özelliklerini kusursuz bir şekilde göstermiştir. Dolayısıyla, Pavlus'un sevgi tasviri nihayetinde İsa'nın bir tasviridir.

Yuhanna 13:1, 34; Yuhanna 15:9, 12; 1. Timoteos 1:14; 2. Timoteos 1:7, 13; 1. Yuhanna 3:16; ve 1. Yuhanna 4:7-12, 19-21 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerden sevgi hakkında ne öğrenebiliriz?

Tanrı sevgidir (*Yu. 4:8*). O bizi o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi (*Yu. 3:16*). İsa bu sevginin eksiksiz ifadesidir (*İbr. 1:3*). Sevginin kendisini nasıl ifade ettiğini öğrenmek istiyorsak, uzun uzun İsa'ya bakmalıyız. İsa'nın Yeni Ahit'teki tasvirine yakından bakarsak, 1. Korintliler 13. bölümdeki sevginin tüm olumlu özelliklerinin O'nda bulunduğunu fark ederiz.

İsa sabırlıdır. “Ama Mesih İsa, kendisine iman edip sonsuz yaşama kavuşacak olanlara örnek olayım diye sınırsız sabrını öncelikle bende sergilemek için bana merhamet etti” (*1Tl. 1:16*).

İsa şefkatlidir. Kutsal Kitap “Rab'bin iyiliğini tattınız” (*İPe. 2:3*) diyor. Bu ayetteki “Rab” sözcüğü İsa'yı ifade etmektedir. “İyiliğini” ifadesi, 1. Korintliler 13:4 ayetindeki *chrēsteuomai* (“şefkatlidir”) fiiliyle aynı kökten gelen Grekçe *chrēstos* sözcüğüne dayanmaktadır.

İsa gerçek olanla sevinir. İsa Baba'nın isteğini yerine getirirken ve O'nun Kendisine olan sevgisini hissettiğinde sevinç duymuştur (*Yu. 15:9-11, Yu. 17:12-14*).

İsa her şeye katlanır/dayanır. İbraniler 12:2, 3 ayetleri İsa'nın “çarmıhta ölüme katlandı[ğın]ı. . . günahkârların bunca karşı koymasına” katlanmış olduğunu söylüyor. Hiç kimse İsa kadar çok şeye katlanmamıştır (*Fİp. 2:8*). Bunu önüne konmuş olan sevinç için yaptı!

İsa her şeye inanır. Hananya Pavlus'un ihtidasının gerçek olup olmadığını sorguladığında (*Elç. 9:13, 14*), İsa şöyle yanıt verdi: “Bu adam, benim... bir aracımdır” (*Elç. 9:15*). İsa insanları sadece oldukları gibi değil, aynı zamanda O'nun gücü aracılığıyla olacakları halleriyle de görmektedir.

İsa'nın bize gerçek sevginin ne olduğunu açıkladığı başka hangi yollar bulunmaktadır?

İman, Umut ve Sevgi

Şimdiye kadar sevginin sabırlı, şefkatli, sevinçli, dirençli, inançlı, umutlu ve dayanıklı (ya da tahammüllü) olduğunu öğrendik çünkü bunların hepsi İsa'da mevcuttur. Bu nitelikleri İsa'da gördüğümüzde, bir sonraki adım O'nu örnek almaktır. Pavlus Korintliler için bunu diliyordu. Ancak, sevginin sekiz negatif özelliğindeki “mez/maz” ekini çıkarırsak, “Korintliler’in kilise toplulukları içindeki davranışlarının oldukça iyi bir tanımını elde etmiş oluruz: kışkanç, böbürlenen, kibirli, kaba, çıkarıcı, kolayca gücenen ve başkalarının neyi yanlış yaptığını görmeye çalışan. Pavlus burada kullandığı fiilleri Korintliler’in içinde bulunduğu duruma göre uyarlamıştır.”—Verlyn D. Verbrugge, “1. Korintliler”, *Açıklayıcı Kutsal Kitap Yorumu* içinde: Romalılar-Galatyalılar, s. 372.

Korintliler’in öğrenecekleri çok şey vardı. Bizim de öyle. Pavlus sevginin ne yaptığını ve ne yapmadığını açıkladıktan sonra, gerçek sevginin uygulanmasını teşvik etmek amacıyla sevginin sonsuza dek kalıcı doğasını vurgulayarak bu bölümü sonlandırıyor.

Bir gün peygamberlik sözlerine artık gerek kalmayacak; tek bir dil konuşacağız ve kusurlu beşeri bilgi yerini yepyeni bir Tanrı bilgisine bırakacak (*1Ko. 13:12*). Ruh’un armağanları ancak var oluş gayeleri yerine geldiğinde sona erecektir (*1Ko. 13:10*). Ancak “Sevgi asla son bulmaz” (*1Ko. 13:8*).

Aynı şekilde, Mesih geri döndüğünde, imanın yerini gözle görmek alacak (*2Ko. 5:7*) ve uzun zamandır umut ettiğimiz şey gerçek olacak (*Rom. 8:24*). Ve hepsinden önemlisi, üçlü Tanrımızın karakterinin bir simgesi olarak sevgi varlığını sürdürecektir. Yine de bir anlamda iman ve umut da sonsuza dek kalıcı olacaktır. Bir kurtuluş tecrübesi olarak iman (*Rom. 4:3*) ve yeni yeryüzündeki yeni zevk ve bilgilere duyulan arzu ve beklenti olarak umut, sonsuza dek kurtarılmışların yaşamlarına damgasını vuracaktır. Yine de sevgi, Tanrı’nın sevgisi, sonsuza dek egemen olacaktır.

Çok yakında Rabbimizle yüz yüze görüşeceğiz (*1Ko. 13:12*). O gün gelene kadar, yaşamlarımızı şu üç erdemle şekillendirmemiz gerekiyor: iman, umut ve sevgi. Bu üçlü, Ruh’un sayesinde Hristiyan yaşamının doluluğunu temsil etmektedir. Bu nedenle Hristiyanlar arasında sık sık anılmıştır (*Rom. 5:1-5; Gal. 5:5, 6; Ef. 1:15, 18; 4:1-5*). Ancak en yüce erdem sevgidir; sonuçta Tanrı’nın kendi doğasını tanımlamak için kullanılmış olan yegâne erdem sevgidir (*1Yu. 4:8*).

“Tanrı sevgidir” ifadesi üzerinde düşünün. Bunun tam olarak ne manaya geldiğini nasıl anlayabiliriz? Ve bu kavramı sadece kısmen anlayabildiğimiz halde, bu ifade bizim için neden bu kadar iyi bir haberdir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Review and Herald*, 28 Ağustos 1888, “Sevgi İhtiyacı” makalesini okuyun.

“İkrar ne kadar büyük olursa olsun, kalbi Allah’a ve insan kardeşlerine karşı sevgiyle dolu olmayan kişi Mesih’in gerçek bir öğrencisi değildir. Büyük bir imana sahip olsa ve mucizeler yapacak gücü olsa dahi, sevgi olmadan imanı değersiz olur. Büyük bir cömertlik sergileyebilir; fakat gerçek sevgiden başka bir güdüyle tüm mallarını fakirleri doyurmak için bağışlasa, bu eylem ona Allah’ın hoşnutluğunu kazandırmaz. Gayretiyle şehit gibi dahi ölebilir, ancak bu sevgiyle harekete geçirilmemişse, Allah tarafından aldatılmış bir gayretli ya da tutkulu bir ikiyüzlü olarak görülecektir.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 292.

“Bol bol vaaz veriyoruz. En çok ihtiyaç duyulan şey ise, mahvolmakta olan canlar için sevgi, Tanrı’nın tahtından gürül gürül akarak gelen o sevgidir. Gerçek Hristiyanlık sevgiyi tüm varlığa yayar. Her yaşamsal organa, beyne, kalbe, yardım eden ellere, ayaklara dokunur, insanların Tanrı’nın durmalarını istediği yerde dimdik durmalarını sağlar, öyle ki kötürüm olan parça eklemenden çıkmasını diye ayakları için düz yollar yapsınlar. Mesih’in mahvolmakta olan canlara duyduğu yakıp tüketen sevgi, tüm Hristiyanlık düzeninin canıdır.”—Ellen G. White, *O’nu Kaldırım*, s. 134.

“Yalnızca Mesih’in yüreğinden akan sevgi iyileştirebilir. Sadece içinde bu sevgi akan kişi, ağaçtaki özsu ya da bedendeki kan gibi, yaralı camı onarabilir.”—Ellen G. White, *Eğitim*, s. 114.

Tartışma Soruları:

1. Pavlus’un sevginin olumlu özelliklerini sıraladığı listenin eksiksiz olduğunu mu düşünüyorsunuz? Eğer öyle düşünmüyorsanız, listeye başka hangi öğeleri eklerdiniz?
2. Sizce Pavlus “Sevginin ardınca koşun” (1Ko. 14:1) buyruğuyla ne demek istemiştir? Bunun 1. Korintliler 13:4-7 ayetlerinde söyledikleriyle ne ilgisi var?
3. Gündelik yaşantınızda sevginin en çok hangi özelliğini uygulamaya ihtiyaç duyuyorsunuz? Sizin kilisenizde hangilerine daha çok ihtiyaç var? Bu arada, Pavlus neden sevgiyi peygamberlikte bulunma, diller ve bilgi gibi armağanlarla karşılaştırıyor (1Ko. 13:8)?
4. Pavlus Korint’teki üyeler arasındaki birlik eksikliği için nihai çözümün sevgi olduğunu ima ediyor. Neden? Bu, bugünkü kiliselerimiz için ne şekilde geçerlidir?

Generalle Buluşmak

Yazarın, karakterlerin ve mekânın isimleri saklı tutulmuştur.

Sabahına her zamankinden çok daha uzun bir dua vaktiyle başladım. Örtülü bir ülkede oturma izni başvurusunda bulunurken birçok zorlukla karşılaşdıktan sonra, eşim ve ben, göçmenlik bürosuna bizzat başvurursak, o gün altı aylık geçici oturma izni kartı için başvurmanın mümkün olabileceğinin söylendiğini öğrendik.

Durumumuzun son derece karmaşık olduğunu biliyorduk. Eşimin pasaportundaki bir teknik ayrıntının onun yapacağı herhangi bir oturma izni başvurusunun büyük olasılıkla reddedilmesine yol açacağını biliyorduk. Ülkedeki kalışımız risk altındaydı. Tanrı'nın doğrudan müdahalesi dışında nereye yöneleceğimi bilmiyordum.

Göçmenlik bürosunda evrakları dikkatlice doldurduk ve gergin bir şekilde bekledik. Sonunda numaramızı arayan pencerenin arkasındaki kadın çok çalışkandı. Talebimi hızla işleme koydu ama eşimin pasaportunu alırken tereddüt etti. Korktuğumuz gibi, açıklamalarımın hiçbiri sorularımı tatmin etmedi. "Bir generale gidin," diye mırıldanarak bizi el sallayarak uzaklaştırdı.

Kalbim hızla çarparken, hızlıca dua ettim. Biri bizi uzun bir koridorun sonundaki ofise götürdü. Orada genç bir adam büyük bir masanın arkasında oturuyordu. Güllümsedi ve "Ben generalim," diye söyledi. Pasaportlarımızı alırken neşeyle İngilizce öğrendiğini ve yakında Birleşmiş Milletler'de görev yapmayı umduğunu söyledi. Neden yanına gönderildiğimizi sormadı.

Birkaç dakikalık evrak işlerinden sonra ayağa kalktı ve "Her şey tamam. İkamet kartlarınız için yarın tekrar gelin," dedi. Şaşkınlığım ve rahatlama bir yana, Kutsal Ruh'un beni dürttüğünü hissettim. Hemen numaramı bir kâğıda yazıp ona uzattım ve eğer bir gün buluşup İngilizce pratik yapmak isterse memnuniyetle geleceğimi söyledim.

O günün ilerleyen saatlerinde, ikamet kartlarımızı erken bitirdiğini ve gelip alabileceğimizi bildiren bir mesaj gönderdi. Hayal kırıklığımızın ve endişemizin yerini şaşkınlığa bırakan rahatlama yerini şaşkınlığa bıraktı. Tanrı yolu açmıştı - hem de ne kadar çabuk! Üstelik, O'nun bizim sorunlarımızdan çok daha fazlasını düşündüğünü çok geçmeden anladık.

Generalle iletişimimizi sürdürdük. Sık sık konuşuyoruz ve birkaç kez buluştuk. Hayat ve paylaştığımız değerler hakkında sohbet etmekten keyif alıyoruz. İngilizcesi geliştikçe dostluğumuz da gelişiyor ve Tanrı'nın sunduğu fırsatlar önüme seriliyor.

Ancak bunlar, Tanrı'nın amacını gerçekleştirmek için her koşulu nasıl kullandığını görme ayrıcalığının yanında küçük ayrıcalıklar. O'na büyük bir ihtiyaçla yaklaşmıştık çünkü O'nun işini yapmanın zorlukları bizi engellemişti ve dualarımıza cevap vererek bizi işimizin amacına bağladı.

Ön saflarda görev yapan çalışanların hayatlarını ve hizmetlerini korumak için adını sakladığımız bir ülkeye "örtülü" diyoruz. Küresel Hizmet'in kilise kurma hizmeti hakkında bilgi edinmek için bit.ly/GMPioneers adresini ziyaret edin.

Mesih'in Dirilişinin Gücü

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Korintliler 15; Luka 24:44-47; Va. 20:5, 6; Kol. 2:12; 2Tİ. 1:12; 1Se. 4:13-17.

HATIRLAMA METNİ: “Mesih dirilmemişse, bildirimiz de imanınız da boştur. Bu durumda Tanrı'yla ilgili tanıklığımız da yalan demektir... Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindediniz” (1. Korintliler 15:14-17).

Pavlus'un kendi döneminde bile ölülerin dirildiğini inkâr edenlerle uğraşmak zorunda kalmış olması ne kadar da ilginçtir. Ne de olsa o zamanki insanlar ölümün insan bedenine ne yaptığını görüyorlardı. Cesedin nasıl eridiğini, sonra kuruyup toprağa, sonra da neredeyse bir hiçliğe dönüştüğünü biliyorlardı. Ve insanların uzun zamandır ölmüş olduklarını da biliyorlardı. Aslında, çoğu insan hayatta kaldıkları süreden çok daha uzun bir süredir ölüdür.

Ölülerin dirilmesi o zamanlar onlara, en azından insani açıdan, şu anda bize olduğundan daha makul görünmüyordu. Pavlus'un üzerinde durduğu konu da bu olmalıydı.

Ve aynı zamanda çok önemliydi. Eğer İsa dirilmemişse, olduğunu söylediği kişi değildir. Çarmıh'ın hiçbir etkisi yoktur ve günahlarımızın bedeli ödenmemiştir. Elimizde kalan tek şey gerçekten de çaresizlik olurdu. Oysa Rabbimiz dirilmiştir, göğe yükselmiştir ve bizi eve götürmek için geri dönecektir!

Bu hafta 1. Korintliler 15. bölüm ve Mesih'in dirilişiyle ilgili öğretisi üzerinde duracağız. Çevrelerindeki putperest dünya görüşünden etkilenen Korint'teki bazı kişiler diriliş diye bir şeyin olmadığını söylüyorlardı. Buna karşılık Pavlus, Mesih'in dirilişinin bizim yegâne kurtuluş umudumuz olduğunu doğrulamaktadır.

*22 Ağustos Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mesih'in Dirilişinin Duyurulması

Pavlus 1. Korintliler 15. bölüme müjdeye odaklanarak başlıyor. (1) Korintliler'e bildirdiği, (2) onların kabul ettiği, (3) bağlı kaldıkları ve (4) aracılığıyla kurtuldukları müjdeden söz ediyor (*1Ko. 15:1, 2*). Bu açılış okuyucuyu bölümün devamında gelecek olanlara hazırlıyor ve Mesih'in dirilişinin kurtuluşumuz için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor (*ayrıca bkz. Rom. 10:9, 10*). Mesih'in dirilişi müjde mesajının öylesine yaşamsal bir parçasıdır ki, bunu inkâr etmek kişinin Mesih'e iman etmesiyle çelişmektedir.

1. Korintliler 15:1-4; Luka 24:44-47 ve Romalılar 1:1-4 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin ortak noktası nedir?

1. Korintliler 15:1-4 ayetlerinde Pavlus'un mesajının bir özeti bulunabilir. "Kutsal Yazılar uyarınca" ifadesinin Eski Ahit'in belirli bölümlerine mi yoksa bir bütün olarak Eski Ahit'e mi atıfta bulunduğu önemli değildir. İsa'nın ölümü ve dirilişi, Tanrı'nın Eski Ahit'te yer alan vaatlerini yerine getirmiştir.

1. Korintliler 15:2, 11 ayetlerini okuyun. Bu ayetler neden iman etme ve bildirme kavramlarını yan yana koyuyor? Bu ikisi arasındaki ilişki nedir?

Mesih'in dirilmiş olduğunu bildiren her kişi, öncelikle O'nun dirilişinin tarihsel bir olay olduğuna inanmalıdır. Bu durumda, 1. Korintliler 15:5-8 ayetleri Yeni Ahit'te çok önemli bir yer tutmaktadır. Bu ayetler Mesih'in dirilişinden sonra birçok kişi tarafından görüldüğüne dair Kutsal Yazılar'a dayanan sağlam kanıtlar sunmaktadır ve bunların birçoğu Pavlus bu mektubu yazdığına hâlâ hayattaydı (*1Ko. 15:6*).

Temel olarak Pavlus, "Gidin onlara ne gördüklerini kendiniz sorun" diyor. Elçi, Mesih'in dirilişinin gerçek olduğundan işte bu kadar emindi.

Bu insanlar görgü tanıklarıydı. Yani, İsa'nın söylediği gibi "bu olayların tanıkları" (*Luka 24:48*) idiler.

Mesih'in ölümden dirildiğine inanmak için ne gibi gerekçelere sahibiz? Ayrıca, kendimiz görmemiş olsak bile, dünyevi ya da kutsal başka hangi şeylere inanıyoruz?

Dirilmiş Mesih, Bizim Yegâne Umudumuz!

1. Korintliler 15:9-19 ayetlerinde Pavlus dirilişi inkâr etmenin sonuçlarının ne kadar ağır ve korkunç olduğunu açıklıyor. Diriliş olmasaydı, imanlıların bırakın geleceği, bugün için bile umutları olmazdı.

1. Korintliler 15:9-19 ayetlerini okuyun. Mesih dirilmemişse ne kaybediyoruz?

Genel olarak, antik çağ putperestleri, özellikle de beden-ruh ikiliğine (ölümle birlikte ruhun, ölülerin ruhlarının gittiği varsayılan yere doğru uçtuğu inancı) inanan Grek dünyası dirilişe inanmıyordu. Pavlus 1. Korintliler 15:12-19 ayetlerini içeren paragrafa büyük şaşkınlığını gösteren retorik bir soruyla başlıyor: “*Nasıl oluyor da aranızda bazıları ölüler dirilmez diyor?*” (1Ko. 15:12). Pavlus için dirilişe inanmamak özellikle de bu kadar çok görgü tanığı varken akla *aykırıydı* (1Ko. 15:5-8). Fakat daha da kötüsü, diriliş olmazsa umutları bir yalan üzerine kurulmuştu ve hâlâ günahları içindeydiler.

Ashında, eğer ölümden diriliş yoksa, o zaman (1) Mesih de dirilmemiştir (1Ko. 15:13, 16); (2) bildirimiz boştur (1Ko. 15:14); (3) imanımız da boştur (1Ko. 15:14); (4) tanıklığımız da yalandır (1Ko. 15:15); (5) imanımız yararsızdır (1Ko. 15:17); (6) hâlâ günahlarımızın içindeyiz (1Ko. 15:17) ve tabii ki (7) ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır (1Ko. 15:18) diyor.

Ölümden diriliş yoksa, hem bildirimiz hem de imanımız boştur (1Ko. 15:14). “Boş” sözcüğünün Grekçe karşılığı *kenos*’tur. “Boş” iyi bir tercümedir fakat fazla geniş anlamlıdır. Yorumcular *kenos* sözcüğünün gerçeklerden yoksun (yani, “yanlış”) ya da sonuçlardan yoksun (yani, “sonuçsuz ya da etkisiz”) veya amaçtan yoksun (yani, “amaçsız”, “boşuna”) anlamında “boş” demek olup olmadığını tartışmaktadırlar.

Hangi anlamda kullanılmış olursa olsun, dirilişin var olmadığı bir durumda iman, Grekçe *mataios* (1Ko. 15:17) sözcüğünden hareketle yararsız olarak nitelendirilmiştir. *Mataios* sözcüğü *kenos* sözcüğünden çok farklı olmasa da, İsa yaşamıyorsa, günahlarımız bağışlanmadığı için imanın faydasız olduğu ve bir yanılsama olduğu düşüncesi hakimdir (1Ko. 15:17). Aldatan ve aldatılan yalancı tanıklar olurduk (1Ko. 15:15).

Eğer ölüler derhal göğe (ya da cehenneme) uçuyorsa, 1. Korintliler 15 nasıl bir anlam ifade eder? O halde ölülerin uykuda olduklarını bilmek neden son derece önemli bir öğretilerdir?

Mesih, İlk Örnek

Eğer İsa yaşamıyor olsaydı, gelecekle ilgili her türlü beklenti bir yanılsamadan ibaret olurdu (1Ko. 15:12-19). “Oysa Mesih, ölmüş olanların ilk örneği olarak ölümden dirilmiştir” (1Ko. 15:20). O’nun dirilişi tarihsel bir olaydır. Sonuç olarak, Mesih’te ölmüş olan herkesin O’nun gelişinde diriltileceğinden emin olabiliriz (1Ko. 15:20-23).

1. Korintliler 15:20-23 ayetlerini okuyun. İsa’nın “ilk örnek” olduğunu söylemek ne anlama geliyor?

İçinde bulunduğumuz kötülük çağı, Mesih’te ölmüş olanların bedenlen dirilmeleriyle son bulacaktır (1Ko. 15:24; Va. 20:5, 6). Mesih, son Adem olarak bu dünyanın hükümrانlığını Kendisine döndürerek egemenliği Baba’ya geri teslim edecektir (1Ko. 15:25-28). Mesih’in Kendisini Tanrı’ya tabi kılması (1Ko. 15:28) Adem ve Mesih’in birbirleriyle ilişkileri bağlamında nasıl tasvir edildiği açınsından anlaşılmalıdır. İsa, kurtuluş tasarısındaki nihai Adem olarak (1Ko. 15:45), ilk Adem’in yapamadığı şeyi yapmakta ve kendisini bütünüyle Baba’nın iradesine teslim etmektedir.

1. Korintliler 15:29-34 ayetlerinde Pavlus, Mesih’in dirilişini inkâr etmenin ahmakça olduğu yönündeki düşüncesini sürdürüyor. Vaftiz konusunu örnek olarak kullanıyor çünkü vaftizin kendisi, imanlının Mesih’in ölümü ve dirilişiyile birleşmesinin bir simgesidir (Rom. 6:3, 4; Kol. 2:12); dirilişin gerçek olduğunu inkâr etmenin hiçbir mantığı yoktur. Ancak Pavlus’un “insanlar neden ölümler için vaftiz ediliyorlar?” (1Ko. 15:29) ifadesiyile ne demek istediğini anlamak güç.

“Bu konuda çeşitli görüşler ileri sürülmüştür, ancak bu ifadeyi, bazı kişilerin dirilişte ölmüş olan sevdiklerine kavuşabilmek için vaftiz olmaya karar vermeleri anlamında yorumlamak daha doğrudur. Vaftiz olma kararının Mesih’te ölmüş olanların örnek yaşamlarına bir cevap olduğu da düşünülebilir. Bu durumda insanlar ölümler için değil, ölümlerden ötürü vaftiz edilmiş olurlar.”—Carl P. Cosart, “1. Korintliler,” *Andrews Kutsal Kitap Yorumu: Yeni Ahit*, s. 1652.

İkincisi, eğer diriliş olmasaydı ölümü göze almak anlamsız olurdu (1Ko. 15:30-32). Onun yerine bu dünyanın zevklerinden keyif almak daha doğru olmaktadır (1Ko. 15:32).

Pavlus’un 2 Timoteos 1:12 ayetindeki sözleri üzerinde düşünün. O gelecekten nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Biz nasıl emin olabiliriz?

Dirilen Beden

1. Korintliler 15:35-39 ayetlerinde Pavlus dirilmiş beden hakkında kısa bir konuşma yapıyor. Bu kısma iki soru atarak başlıyor: “Ölüler nasıl dirilecek? Nasıl bir bedenle gelecekler?” (1Ko. 15:35). Bu sorular 1. Korintliler 15:36-49 ayetlerinde yanıtlanıyor.

1. Korintliler 15:36-41 ayetlerini okuyun. Bu ayetler 1. Korintliler 15:35 ayetindeki sorulara nasıl yanıt veriyor?

Pavlus okuyucularının dirilişte ne olduğunu anlamalarına yardımcı olmak için üç benzetme yapıyor. İlk benzetme (1Ko. 15:36-38) bedenın, mucizevi bir şekilde bir bitkiye dönüşmek için önce ölmesi (ya da tohum olmaktan çıkması) gereken bir tohum gibi olduğunu ifade ediyor. Öğreti çok açık: diriliş Tanrı'nın bir mucizesidir. İkinci olarak, bedenler benzetmesi (1Ko. 15:39, 40), Tanrı'nın bu dünyada hayvanlar ve insanlar için mevcut ortama uyacak şekilde farklı tipte bedenler sağladığını vurguluyor. Benzer şekilde, bizim bedenlerimiz de göksel dünyadaki yeni şartlara uygun olacaktır. Bu düşünce görkemli beden benzetmesiyle bir adım daha ileri götürülerek (1Ko. 15:40, 41), dirilen bedenın görkemının, önceki bedenın, yani bizim dünyevi düşmüş bedenlerimizin görkeminden çok daha üstün olduğu vurgulanıyor.

Bu düşünce, şimdi ve burada bulunan dünyevi bedenimiz ile dirilmiş beden arasındaki dört karşıtlık aracılığıyla da görülebilir. İlki dünyevi, çürümeye mahkum, zayıf ve doğaldır. Buna karşılık ikincisi görkemli, çürümez, güçlü ve ruhsaldır (1Ko. 15:40-44). Bu, ikisi arasında süreklilik olmadığı anlamına gelmiyor. Pavlus'un hem gömülen beden hem de dirilen beden için Grekçe *sōma* (“beden”) sözcüğünü kullanmış olması sürekliliği gösteriyor. Öte yandan, yukarıdaki dört karşıtlık da bir süreksizlik olduğunu gösteriyor. Yeni bedenlerimiz (Tanrı'ya şükürler olsun) şu anda sahip olduğumuz çürüyen bedenlerle aynı olmayacaktır.

Pavlus “ruhsal” ifadesini maddi olmayan bir var oluşla ilişkilendirmiyor. Başka bir yerde İsa'nın “zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale” (Flp. 3:21) getireceğini söylüyor. Gerçek bedenlere sahip olacağız, ama bu bedenler yıpranmayacak ya da çürümeyecek. Şu anda bildiğimiz tek şey çürüme, hastalık ve ölüm olduğundan, bunların olmadığı bir yaşamı hayal etmek oldukça zor, ancak İsa'da bize vaat edilen budur.

Bedenlerimizin kusursuz hale dönüştürüleceği güvencesi, bugünkü fiziksel sınırlamalarımız konusunda dirençli olmamıza nasıl yardımcı olabilir?

Ölüm Karşısında Nihai Zafer

1. Korintliler 15:54-57 ayetlerini okuyun. Bu ayetler bize ölüm karşısındaki nihai zaferimiz hakkında ne söylüyor?

Pavlus 1. Korintliler 15. bölümünün son paragrafına ilgi çekici bir ifadeyle başlıyor: “Et ve kan Tanrı’nın Egemenliği’ni miras alamaz” (1Ko. 15:50). Kutsal Kitap’ı okuyan pek çok kişi bu ifadeyi Pavlus’un gökteki, maddi olmayan bir var oluşu savunduğunu söylemek için kullanıyor. Ancak bağlam bunun aksini gösteriyor. 1. Korintliler 15:50 ayetinde bulunan koşutluk, “Tanrı’nın Egemenliği”nin “çürümezlik” ile koşut olması gibi, “et ve kanın” da “çürüyen” ile koşut olduğunu göstermektedir. Tıpkı 1. Korintliler 15:42-49 ayetlerinde olduğu gibi, Pavlus burada da şimdiki beden (hatta ceset) ile dirilen bedeni karşılaştırıyor. Gömülen beden çürümüşlük ve ölümlülükle belirtilirken, dirilen beden çürümezlik ve ölümsüzlükle nitelendiriliyor (1Ko. 15:50, 53, 54). Basitçe ifade etmek gerekirse, Pavlus bize göğü miras alabilmemiz için bedenlerimizin köklü bir dönüşümden geçmesi gerektiğini söylüyor.

Kısacası, Pavlus günahkâr doğamıza göndermede bulunmak için çürüme ve ölümlülük kavramlarını kullanıyor. Yahudi metinlerinde “et ve kan” düşmüş insanlık için kullanılan bir tabirdir, işte bu yüzden O’nun dönüşünde bedenlerimiz dönüştürülmeli ve tüm kusurlardan arındırılmalıdır.

Ancak günahkâr doğamız ortadan kaldırıldığında (1Ko. 15:54) ve bizler yüceltilme deneyiminden geçtiğimizde (1Ko. 15:51-53, 1Se. 4:13-17), “Ölüm yok edildi, zafer kazanıldı!” (1Ko. 15:54) sözü yerine gelecektir. O zaman şu yürekli ve meydan okuyan ilahi söylenecektir: “Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?” (1Ko. 15:55). Tüm bunlar Mesih’in ikinci gelişinde gerçekleşecektir (1Ko. 15:51, 52).

Bir düşünün: Ölümle gözlerimizi kapatıyoruz ve tecrübe edeceğimiz bir sonraki şey İsa’nın ikinci gelişi, bizi ölümden diriltmesidir. İmanlı bir kişi ne zaman ölmüş olursa olsun, binlerce yıl önce ölmüş olsa bile, “son borazan çalınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Evet, borazan çalınacak, ölümler çürümez olarak dirilecek, ve biz de değiştirileceğiz” (1Ko. 15:52).

Hayatın ne kadar çabuk geçip gittiğinden yakınmayan var mıdır? Kendi deneyimimiz açısından, İsa’nın ikinci gelişi de bu kadar çabuk görünecek. Belki de O’nun dönüşünde ilk düşündüğümüz şey “Vay canına, Tanrım, gelişin gerçekten de çok yakınmış!” olacak. Bu düşünce “gecikme” olarak görülen şeyle daha iyi baş etmemize nasıl yardımcı olabilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından 640-657. sayfaları arasındaki “Allah’ın Halkı Kurtarıyor” bölümünü okuyun.

“Mesih’in tanrısallığı, imanlının sonsuz hayat güvencesidir. İsa ‘Diriliş ve yaşam Ben’im’ dedi, ‘Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve Bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?’ Mesih burada ikinci gelişinin zamanına işaret eder. O zaman ölümler arasındaki doğrular çürümez bir şekilde diriltilecek ve halen yaşamakta olan doğrular ölümü hiç görmeden göğe alınacaklardır. Mesih’in Lazar’ı ölümden dirilterek gerçekleştirmek üzere olduğu mucize, ölmüş olan tüm doğruların dirilişini temsil edecektir.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 530.

“Tanrı’nın Oğlu’nun sesi uyumakta olan kutsalları çağırdığında, yeryüzü şiddetle sarsıldı. Çağrıya yanıt verdiler ve görkemli ölümsüzlüğü kuşanmış olarak gelip, ‘Ölüme ve mezara karşı zafer! Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?’ diye haykırdılar. (Bkz. *1Ko. 15:55*.) Daha sonra, yaşayan kutsallar ile ölümden dirilenler seslerini birleştirerek, uzun, mutlu bir zafer çığlığı attılar. Hastalığın ve ölümün işaretlerini taşıyarak mezara girmiş olan o bedenler ölümsüz bir sağlık ve canlılıkla uyandılar. Yaşayan kutsallar bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar değiştirildiler, dirilenlere yetiştiler ve birlikte Rab’bi havada karşıladılar. Ne görkemli bir buluşma ama! Ölümün ayırdığı dostlar, bir daha hiç ayrılmamak üzere birleştiler.”—Ellen G. White, *Kurtuluş Öyküsü*, s. 411, 412.

Tartışma Soruları:

1. Mesih’in dirilişinin görgü tanığı olan kişileri düşünün (*Elç.1:22, Elç.2:32, Elç.3:15, Elç.4:33, Elç.5:30-32*). Bu olaydan yaklaşık iki bin yıl sonra bizler nasıl O’nun dirilişinin “tanıkları” olabiliriz?
2. Mesih’in dirilişi müjde mesajının ayrılmaz bir parçasıdır (*1Ko. 15:1-4*). Diriliş olmasaydı, Mesih’in ölümünün duyurulması da anlamsız olurdu (*1Ko. 15:14*). Mesih’in ölümünün kendisi de alakasız olurdu. Neden? Bu soruya verdiğiniz yanıt Mesih’in dirilişinin gücü hakkında ne söylüyor?
3. Pavlus’un şu şaşırıcı ifadesi üzerinde biraz düşünün: Eğer ölümler dirilmeyecekse, “Yiyelim içelim, nasıl olsa yarın öleceğiz” (*1Ko. 15:32*). Burada ne anlatmak istiyor?
4. Sınıfta ölümlerin durumu hakkında konuşun. Eğer kurtulanlar öldüklerinde derhal göğe alınıyorlarsa, 1. Korintliler 15. bölüm neden anlamsızdır?

Ruh'un Yönlendirdiği Karşılaşmalar

Yazarın, karakterlerin ve mekânın isimleri saklı tutulmuştur.

Eşim ve ben, tanıklık ettiğim örtülü ülkede bir ev kilisesi kurmamıza Tanrı'nın yardım etmesi için içtenlikle dua ettik. Başlangıçta yalnızca yabancıların katılacağını biliyorduk, ancak Tanrı'nın bize, kalpleri üzerinde çalıştığı yerel insanları göndereceğine inanıyorduk. Biraz zaman aldı ama Tanrı sağladı!

Bir gün taksi çağırdığımda Salman'la tanıştım. Beni gideceğim yere götürürken, kısa sürede dini konulara dönen bir sohbet başladı. Manevi sorularına cevap bulmak için iki yıl önce internette arama yaptıktan sonra Hristiyan olduğunu söyledi.

Salman'la yavaş yavaş bir arkadaşlık kurduk. Bir keresinde ona bir inananlar topluluğunun parçası olup olmadığını veya Hristiyan arkadaşları olup olmadığını sordum. Daha önce hiç Hristiyan tanışmadığını söylediğinde şok oldum! Eşim ve ben onu ev ibadet toplantılarımıza davet etme gereği duyduk ve düzenli olarak katılmaya başladı. Evlendiğinde karısını da getirmesi ve onun da İsa'ya aşık olması bizi çok sevindirdi.

Bir gün Salman, kardeşi Faysal'a Mesih'e olan sevgisinden bahsetmeye karar verdi. Faysal'ın zaten Hristiyan olduğunu söylemesi ona çok şaşırttı! İnternette manevi sorulara cevap aradığını ve kalbini İsa'ya adadığını anlattı.

Salman, Faysal'a ev kilisemizden bahsetti ve Faysal grubumuza katıldı. Tanrı'nın bizi bir araya getirdiğinden hiç şüphesi yoktu. Kısa süre önce Hristiyan kardeşliği arayışıyla bir kiliseyi ziyaret etmişti, ancak lider ona geri dönmemesini, çünkü Faysal'ın inancına sahip insanların orada bulunmasının yasak olduğunu söyledi. Faysal için bir aidiyet yeri sağlamamıza yardım ettiği için Tanrı'ya şükrettik.

İki yıllık sessizlik ve duadan sonra Salman ve Faysal, yeni buldukları inançlarını ailelerine anlatmaya karar verdiler. Tanrı'nın lütfuyla, ebeveynleri kararlarını kabul etti, ancak diğer aile üyeleri onlara sırt çevirdi.

Lütfen Faysal, Salman ve eşinin İsa ile ilişkilerinin gelişmeye devam etmesi ve eşim ve benim bu kapalı ülkede Tanrı'nın çocuklarıyla daha birçok Ruh'un yönlendirdiği karşılaşma yaşamamız için dua edin.

Ön saflarda görev yapan çalışanların hayatlarını ve hizmetlerini korumak için adını sakladığımız bir ülkeye "örtülü" diyoruz. Global Hizmet'in kilise kurma hizmeti hakkında bilgi edinmek için bit.ly/GMPioneers adresini ziyaret edin.

Sevginin Yönettiği Hizmet

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2Ko. 1:3-14, 2Ko. 2:17, 2Ko. 4:2, 1Ko. 16:5-7, 2Ko. 7:5-13, 2Ko. 2:5-17.

HATIRLAMA METNİ: “Kederlenesiniz diye değil, size beslediğim derin sevgiyi anlayasınız diye büyük bir sıkıntı ve yürek acısıyla gözyaşları içinde size yazdım” (2. Korintliler 2:4).

Elçi Pavlus’un hayatı her zaman o kadar kolay değildi. Zindana atılması ve karşılaştığı hayati tehlikelerin yanı sıra, şunları yazmıştı: “Beş kez Yahudiler’den otuz dokuz kırbaç yedim. Üç kez değnekle dövüldüm, bir kez taşlandım, üç kez deniz kazasına uğradım. Bir gün bir gece açık denizde kaldım. Sık sık yolculuk ettim. Irmaklarda, haydutlar arasında, gerek soydaşlarımın gerekse öteki ulusların arasında tehlikelere uğradım. Kentte, kırdı, denizde, sahte kardeşler arasında tehlikelere düştüm. Emek verdim, sıkıntı çektim, çok kez uykusuz kaldım. Açlığı, susuzluğu tattım. Çok kez yiyecek sıkıntısı çektim, soğukta çıplak kaldım. Öbür sorunların yanısıra, bütün kiliseler için her gün çektiğim kaygının baskısı var üzerimde” (2Ko. 11:24-28).

Korintliler’e yazdığı mektuplarda, bu kilise için duyduğu “derin endişenin” bazı izlerini görüyoruz. Ancak tüm bunlara rağmen onlara duyduğu sevgi hiç azalmamıştı, tıpkı Mesih’in bize olan sevgisinin asla azalmaması gibi. Aslında Pavlus, İsa’nın bize duyduğu sevgiyi yansıtacak şekilde kiliseleri sevmeyi İsa’dan öğrenmişti (2Ko. 5:14; bkz. 1Ko. 11:1).

*29 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Şükran

2. Korintliler 1:3-7 ayetlerini okuyun. Pavlus'un buradaki şükran dolu tutumunun nedeni nedir?

Pavlus'un şükran duygusu, Tanrı'nın acı çekenler için sağladığı teselliye odaklanıyor. Bu ayetlerde teselli etmek fiili (*parakaleō*) ve teselli ismi (*paraklēsīs*) on kez birlikte geçiyor. Bu, 2. Korintliler mektubunda bu sözcüklerin toplam kullanımının üçte birini oluşturuyor (29 kez). Tanrı, "bizi bütün sıkıntılarımızda teselli" eden, "Her türlü tesellinin kaynağı," "merhametli Baba" diye tasvir ediyor (2Ko. 1:3, 4).

İnsanlar Tanrı'dan aldıkları teselliye kendilerine saklamamalıydılar (2Ko. 1:4, 5). Sadece Tanrı'nın tesellisinin alıcısı olan kederli bir yürek, sıkıntı içinde olanlara etkili bir şekilde teselli verebilir.

Pavlus başkalarını teselli edebiliyordu, çünkü kendisi de acı çekerken Tanrı'dan teselli görmüştü. "Sıkıntı çekiyorsak, bu sizin teselliniz ve kurtuluşunuz içindir. Teselli buluyorsak bu... teselli bulmanız içindir" (2Ko. 1:6). İşte sevgi budur!

Pavlus 2. Korintliler 1:8-11 ayetlerinde ne için şükrediyor?

Pavlus, kendisinin ve çalışma arkadaşlarının sonlarının gelmiş olmasından korkmalarına neden olan, dayanabileceklerinden "çok ağır bir yük altında" (2Ko. 1:8) olduklarından söz ediyor. Bir noktada dirilişin tek umutları olduğunu düşünmüşlerdi. Ancak Tanrı onları kurtardı ve durum değişti (2Ko. 1:10). Ölüm korkusundan (2Ko. 1:8), Tanrı'nın onları bir kez daha kurtaracağına dair mutlak bir umuda kavuştular (2Ko. 1:10). Tanrı'nın geçmişteki zaferleri, gelecekte de aynı şeyi yapacağına dair bize güven vermektedir. Tanrı çektiğimiz sıkıntıları O'na güvenmeyi öğrenmemiz için kullanır. En azından bizi Tanrı'ya yakınlaştırmalarına izin verdiğimiz ölçüde, zorluklar bizi ruhsal olgunluğa götürebilir. Pavlus'un şükranları aynı zamanda şefahtan duasının gücünü ve Tanrı'nın kurtarıcı karşısında duyduğumuz minnettarlığı da göstermektedir (2Ko. 1:11).

Bir şekilde hepimizin karşılaştığı acılarla başa çıkmakta nelerin size yardımcı olduğunu gördünüz?

Saflık ve İçtenlik

Dün Pavlus'un Korintliler'e olan sevgisini, tıpkı kendi sıkıntılarında Tanrı'dan teselli alması gibi, onların sıkıntılarında da onları teselli etmesiyle sergilediğini öğrenmiştik (2Ko. 1:1-11). Bugün Pavlus'un onlara olan sevgisinin, kendisinin ve çalışma arkadaşlarının Korint kilisesi üyelerine gösterdikleri dürüstlükle de ortaya çıktığını göreceğiz.

2. Korintliler 1:12-14 ayetlerini 2. Korintliler 2:17 ve 2. Korintliler 4:2 ayetleri ışığında okuyun. Pavlus'un içtenliği Korintliler'e olan sevgisini nasıl açığa vuruyor?

İkinci Korintliler 1:12-14 ayetleri Pavlus'un mektubun geri kalanında geliştireceği tezi ortaya koyuyor. Pavlus'un dürüstlüğü ve elçiliği Korint'teki bazı kişiler tarafından sorgulanıyordu. Pavlus'un kararsız ve değişken bir karaktere sahip olduğunu, bunun da elçilik görevine uygun olmadığını düşünüyorlardı. Buna karşılık Pavlus, kendisinin ve çalışma arkadaşlarının onlara karşı son derece dürüst davrandıklarını vurguluyor.

Pavlus ve arkadaşlarının davranışlarını tanımlayan iki sözcük bulunmaktadır: sadelik ve içtenlik (2Ko. 1:12 CAN). "Sadelik", Grekçe *haplotēs* sözcüğünden gelmektedir. Burada konuşmada ya da davranışta kişisel dürüstlüğü ifade etmek için kullanılmaktadır; kısacası, niyetlerin saf olduğunu ortaya koymaktadır (Ef. 6:5, Kol. 3:22). Buna karşılık, "içtenlik" sözcüğü de (Grekçe *eilikrineia* sözcüğünden) dürüstlüğe ve niyetlerin temizliğine işaret etmektedir.

Korintliler Pavlus'un niyetinin doğruluğundan kuşku duymamalıydılar. Pavlus saflığının ve içtenliğinin kaynağının Tanrı olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Bu düşünce, "Tanrı'dan gelen saflık ve içtenlikle davrandığımızı vicdanımız tanıktır" (2Ko. 1:12, *vurgu eklenmiştir*) diyen Yeni Çeviri'de çok iyi ifade edilmiştir. Aynı ayette Pavlus, bu hizmet niteliklerinin bize "Tanrı'nın lütfuyla" verildiğini de ileri sürüyor.

Öyle anlaşılıyor ki, Pavlus'un hasımları, onun daha önceki mektuplarındaki sözlerini yanlış yorumlamıştı (2Ko. 1:13, 14). Pavlus niyetinin açık ve anlaşılır olduğunu temin ediyor. Sözlerinin, niyetlerinin ve eylemlerinin ne kadar doğru olduğunun "Rabbimiz İsa'nın gününde" (2Ko. 1:14) açıklığa kavuşacağından emin.

Ne kadar iyi niyetli ve içten olursanız olun, niyetlerinizin ya da amaçlarınızın sorgulanması ya da size meydan okunmasıyla ilgili kendi tecrübeleriniz nelerdi? Bu, bir başkasının niyetlerini sorgularken ne kadar dikkatli olmanız gerektiği konusunda size ne söylemelidir?

Sevgi İçin Değişen Planlar

Korint'teki bazı kişilerin Pavlus'un niyetinden ve sevgisinden şüphe ettiklerini görmüştük. Bugün bunun belirli bir nedenini inceleyeceğiz: değişen seyahat planları (2Ko. 1:15-2:4).

1. Korintliler 16:5-7 ayetlerini okuyun. Pavlus'un asıl seyahat planı neydi?

Pavlus daha önce Korint'te bulunmuştu. 1. Korintliler 16:5, 6 ayetlerine göre, Korint'e dönerken Makedonya'dan geçmeyi ve belki de kış boyunca Korint'te kalmayı planlıyordu. Korint'ten, sadece Makedonya'da değil, Ahaya, Galatya ve Asya'da da Yeruslüm'deki yoksullar için toplanmış olan adaklarla Yahudiye'ye geçecekti. Ancak, Timoteos'un Korint'ten getirdiği kötü bir haber yüzünden planlarını değiştirdi (1Ko. 4:17, 1Ko. 16:10, 2Ko. 1:1).

Pavlus Efes'ten doğrudan Korint'e gitmeyi ve orada Timoteos'un bildirdiği sorunları çözümlenmeyi planladı. Yeni güzergah Efes-Korint-Makedonya-Korint-Yahudiye şeklinde olacaktı (2Ko. 1:15, 16). Efes'ten Korint'e gitti, ama sonra Efes'e geri döndü. Planları değişti. Planladığı gibi Korint'e geri dönmedi, en azından hemen dönmedi, çünkü son ziyareti iyi geçmemişti. Bu yüzden Efes'e döndü ve oraya gitmek yerine onlara mektup yazdı. Başka bir ziyaret yaparak işleri daha da kötüleştirme riskini almaktansa mektup göndermeyi tercih etti (2Ko. 2:1, 3).

Pavlus'un son ziyaretindeki niyetleri yanlış yorumlanmıştı. Korint'teki bazı kişiler onun güvenilmez biri olduğunu ve onları yeterince sevmediğini söylüyorlardı (2Ko. 1:17). Suçlamalara verdiği yanıtta, Korintliler'in gözlerini Mesih'in müjdesine çevirdi. Tanrı'nın Mesih aracılığıyla onlara verdiği vaatleri yerine getirmekte sadık olması gibi, o da Korintliler'i en uygun zamanda ziyaret etme niyetine sadıktı (2Ko. 1:18-22).

"Çünkü Tanrı'nın bütün vaatleri Mesih'te 'evet' tir. Bu nedenle Tanrı'nın yüceliği için Mesih aracılığıyla Tanrı'ya 'Amin' deriz" (2Ko. 1:20).

Dolayısıyla Pavlus'un yanıtı, onların söylediği gibi koşullara bağlı olarak "evet" ya da "hayır"ın kafa karıştırıcı bir karışımı değil, Tanrı'nın Mesih'teki vaadinin yalnızca "evet" olması gibi, yalnızca "evet"ti (2Ko. 1:19).

Dolayısıyla Pavlus'un Korintliler'i ziyaret etmek yerine onlara mektup yazmasının nedeni onlara duyduğu içten sevgiydi, aksi değil (2Ko. 2:4). Bu üzücü ziyaretin hemen ardından başka bir ziyaret daha yapmış olsaydı, varlığıyla yaratmayı amaçladığı sevinç yerine, onlara daha fazla acı getirecekti (2Ko. 1:24, 2Ko. 2:3). İyi niyeti ne kadar da kolay yanlış yorumlanmıştı.

Bağışlanma ve Sevginin Onaylanması

Pavlus Efes'e döndükten sonra Korintliler'i ikinci kez ziyaret etmek yerine, "sert mektup" olarak bilinen mektubu gönderdi (*bkz. 2Ko. 2:3, 4; 2Ko. 7:8, 12*).

2. Korintliler 7:5-13 ayetlerini okuyun. Onlara yazdığı mektup nasıl bir sonuç doğurdu ve Pavlus'un bu sonuçtan dolayı tepkisi ne oldu?

Pavlus ve Titus daha sonra Makedonya'da bir araya geldiler ve Pavlus Titus'tan, söylediği güçlü sözlerin olumlu sonuçlar doğurduğunu öğrendi ve bu da elçinin yüreğinde büyük bir sevinç duymasını sağladı. Korint'teki bazı kişiler daha önce Pavlus'a karşı tavrı almış olsalar da, artık kilise Pavlus'un tarafındaydı. Önderlerimizi desteklemek ne kadar da önemlidir. Kilise üyeleri olarak onların işlerini çok daha kolaylaştırabiliriz.

2. Korintliler 2:5-11 ayetlerini okuyun. Buradaki ana fikir nedir?

Bu ayetler kilise disipliniyle alakalı bir olayla ilgilidir. Araştırmacılar buradaki failin 1. Korintliler 5:1-5 ayetlerindeki ensest ilişkiye giren adam mı yoksa Pavlus'un seyahat kararlarında tutarsız ve düşüncesiz davrandığı suçlamasında kilisedeki diğer kişileri etkileyen başka biri mi olduğunu tartışmaktadır. Bağlam ikinci seçeneği destekliyor gibi görünüyor. Her durumda, bu ayetlerdeki en önemli öğreti, kilisenin günah içindeki bir kişiye nasıl davranması gerektiğiyle ilgilidir.

Bu ayetler kilise disiplininin amacının bağışlama ve günahkâra duyulan sevginin yeniden doğrulanması yoluyla yenilenme olduğunu öğretiyor (*2Ko. 2:6-8, 10*). Bu ayetler aynı zamanda kilise disiplininin acı verici olabileceğini ama gerekli olduğunu da ima ediyor. Yani, ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar ve "lütuf" odaklı olmak isterlerse istesinler, bazı kiliseler açık ve hatta herkesin gözü önünde işlenen günahlarla asla yüzleşmeyebilir ya da bunlarla uğraşmayabilir. Öte yandan, bazı kiliseler ise çok katı, bağışlamayan ve sert olabilirler. Günahla mücadele edilmelidir ancak sevgi çerçevesinde. Dolayısıyla Pavlus, kendisi de kiliseyi sevdiği için (*2Ko. 2:4*), kiliseyi suçluya olan sevgisini yenilemeye teşvik edebilmiştir (*2Ko. 2:8*)!

Korint'teki kilise suçluyu sevebildi (*2Ko. 2:8*), çünkü Pavlus'un sevgisi aracılığıyla o da Tanrı'nın sevgisinin bir objesiydi. Bu bize sevgi hakkında ne öğretiyor?

Mesih'te Zafer

2. Korintliler 2:12, 13 ayetlerini okuyun. Pavlus onlara “sert mektubu” yazdıktan sonra nereye gitti? Orada ne yaptı?

Titus'u beklerken Pavlus'un yüreği huzursuzdu (2Ko. 7:5, 6). Bu huzursuzluğa rağmen İsa hakkında konuşmaktan kendini alamıyordu (2Ko. 2:12). İsa'yı çok seviyordu. O sırada mektubunun sonuçlarından henüz haberi yoktu. Titus'u görmek ve Korintliler'in ne tepki verdiklerini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Pavlus'un Troas'taki çalışması başarılıydı ancak, “orada fazla kalamadı. Bütün kiliseler için her gün çektiği kaygı, bilhassa da Korint'teki kilisenin kaygısı kalbinde ağırlık ediyordu. Troas'ta Titus'la buluşmayı ve ondan Korintli kardeşlere gönderdiği öğüt ve azar sözlerinin nasıl karşılandığını öğrenmeyi ummuştu, fakat bu konuda hayal kırıklığına uğradı. Bu deneyimle ilgili olarak ‘Kardeşim Titus'u orada bulamadığım için iç huzurum yoktu’ şeklinde yazdı. Bu nedenle Troas'tan ayrıldı ve Makedonya'ya geçti, buradaki Filipi'de Timoteos'la buluştu.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 296, 297.

2. Korintliler 2:14-17 ayetlerini okuyun. Makedonya'da Titus'la buluştuktan sonra Korintliler'in verdiği olumlu yanıtı duyan Pavlus'un tepkisi ne oldu?

Pavlus coşkuyla sevinerek, Tanrı'nın “bizi her zaman Mesih'in zafer alanında” (2Ko. 2:14) yürüttüğünü söylüyor. Ne kadar muhteşem bir ifade! Mesih'in varlığıyla dolu bir yürek “O'nu tanımamın güzel kokusunu” (2Ko. 2:14) her yerde yayacaktır.

Pavlus Mesih'te seviniyor, çünkü acılı mektup hasat etmeyi amaçladığı meyveyi vermişti (2Ko. 7:5-9). Bu büyük bir zaferdir. Bu arada, 2. Korintliler 2:17 ayetinde Pavlus Mesih'in elçisi olarak içtenliğini bir kez daha teyit ediyor (2Ko. 2:17, 2Ko. 1:12). Bu ayete göre, Mesih'in sadık bir hizmetkârını sahte bir hizmetkârdan ayıran şey, ikincisinin müjdeyi kendi çıkarları için ticaret aracı yaparken, birincisinin Mesih'e duyduğu yürekteki sevgiyle Tanrı Sözü'nü vaaz etmesidir.

Yaptığımız her işte, özellikle de bunu İsa adına yapıyorsanız, sizi harekete geçiren nedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* kitabından 296-307 sayfaları arasındaki “Mesaja Kulak Veriliyor” bölümünü okuyun.

“En büyük acıları çekmiş olanlar, çoğu zaman diğer insanlara en çok teselli veren, gittikleri her yere güneş ışığı götüren kişilerdir. Böyle kişiler yaşadıkları sıkıntılarla terbiye olmuş ve tatlanmışlardır; başlarına bir sıkıntı geldiğinde Tanrı’ya olan güvenlerini kaybetmemişler, aksine O’nun koruyan sevgisine daha sıkı sarılmışlardır. Bu kişiler Tanrı’nın şefkatli ilgisinin canlı kanıtlarıdır.”—Ellen G. White, *Tanrı’nın Harika Lütfü*, s. 122.

“Adanmış bir Hristiyan yaşamı sürekli olarak ışıık, teselli ve huzur yayar. Nitelikleri paklık, incelik, sadelik ve yararlılıktır. Etkiyi kutsal hale getiren o özverili sevginin denetimi altındadır. Mesih’le doludur ve sahibinin gittiği her yere ışıktan bir iz bırakır.”—*Tanrı’nın Harika Lütfü*, s. 122

“Elçi Pavlus kilisedeki yanlışları azarlamayı gerekli görüyordu, ancak yanlışları azarlarken özdenetimini kaybetmiyordu. Yaptığı davranışın nedenini endişeyle açıklıyordu. Yanlış yapanların dostu olduğu kanısını uyandırmak için ne kadar dikkatli davranıyordu! Onlara acı vermenin kendisine acı verdiğini anlamalarını sağlıyordu. Onların zihinlerinde, kendi çıkarımın onlarınkiyle özdeş olduğu izlenimini bırakıyordu.”—Ellen G. White Yorumları, *Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi*, 6. cilt, s. 1094.

Tartışma Soruları:

1. Korintliler 2:1-14 ayetlerinde Pavlus hizmetinde dürüst olduğunu teyit ediyor. Hizmette bu nitelik neden son derece önemlidir?
2. Pavlus’un seyahat planını değiştirmiş olması, Hristiyan hizmetinde esnekliğin ne kadar gerekli olduğu konusunda bize ne anlatıyor? Gerektiğinde değişime açık olmak neden önemlidir?
3. Pavlus hizmetinde ıstırap ve kaygıyla karşı karşıya kaldı. Bu, kilise önderlerinin de diğer insanlar gibi sıkıntıya maruz kalan insanlar olduğunu açıkça gösteriyor. Kilise üyeleri onların işlerini kolaylaştırmak için ne yapabilirler?
4. Pavlus Mesih’teki zaferinden (2Ko. 2:14) bahsetmeden hemen önce huzursuzluğundan (2Ko. 2:13) bahsediyor. Aynı anda hem zayıflığından hem de gücünden nasıl bahsedebiliyor? Biz bunu nasıl yapabiliriz?

Hizmet Genç Yaşta Başlar

Yazan: Kathie Lichtenwalter

Çocukken Eric B. Hare'in* tüm öykülerini okumuş olsam da sanırım hiç müjdecî olabileceğim aklıma gelmemişti," diyor Lübnan'da hizmet eden müjdecî Myron Iseminger.

1970'lerin sonlarında, Myron'ın kız kardeşi Japonya'da gönüllü olarak İngilizce öğretmenliği yapmak için bir yıl izin aldığı açıkladı. Üniversitede bir yıl ilahiyat bölümünde okuduktan sonra, Myron Orta Doğu'ya gönüllü olarak gitmeyi önerdiğini söyledi. Bu, hayatının geri kalanını yönlendirecek bir karardı.

Myron, "Kutsal Kitap topraklarını deneyimlemenin gerçekten harika olacağını düşündüm," diyor. "Ayrıca bunun bana hizmet açısından yararlı bir deneyim kazandıracağını düşündüm.. Ama çok daha fazlasını elde ettim. O yıl dünya görüşüm değişmeye başladı. Başka bir kültür, başka bir düşünce tarzı gördüm. Öğrencilerimin evlerine gidip öykülerini dinledim, kişisel acılarını gördüm. Hayatı başka birinin bakış açısından anlamaya başladım. İnsan gruplarını, onlarla bire bir tanışıp onları sevmeye başlayana kadar yargılamamın kolay olduğunu fark ettim." Myron, Tanrı'ya yurt dışında uzun vadeli hizmet etme çağrısını hissetmeye başladı.

O zamanlar, farklı kültürlerde hizmet edecek pastörlere pek rağbet yokmuş gibi görünüyordu, ancak Myron, dünya kilisesinin hizmet için bütçe ayırması durumunda, bu fonları yönetmek için finans görevlilerine ihtiyaç duyulacağı sonucuna vardı. Üniversiteye döndüğünde işletme alanında ikinci bir bölüm daha seçti. Bu, hayatının yönünü belirleyecek kritik bir dönüm noktasıydı.

Bir kilise liderinin Myron'a verdiği tavsiye de aklını kurcalıyordu: Yabancı bir ülkede hizmet etmek istiyorsanız, evleneceğiniz kadının da aynı vizyonu paylaştığından emin olun! Myron'ın eşi Candace, evlendiklerinde hiç Amerika Birleşik Devletleri dışına çıkmamıştı. "Ama istekliydi," diyor Myron. Birlikte yurt dışında bir iş fırsatı beklediler.

Bir gün, Genel Konferans görevlilerinden biri Myron'a Orta Doğu'da bir sayman pozisyonu olduğunu söyledi. Kısa süre sonra Myron ve Candace, Mısır Alanı Ofisi'ndeki bir daireye yerleştiler. Zor ama ödüllendirici bir işti. Myron, "Hizmetin ön saflarında olmaktan keyif aldım," diyor. "Kaynakların sınırlı olduğu yerlerde katkıda bulunmayı sevdim. Zorlu olsa da, yaratabileceğim farkı görmekten keyif aldım."

Myron daha sonra çeşitli kilise görevlerinde bulundu.

Eric B. Hare'in hikâyelerine kapılmış küçük bir çocuk için bunların hepsi imkânsız görünüyordu, ancak şu tanıklığı yapabilir: "Tanrı'nın bize ihtiyaç duyduğu her yere açık olursak, O hayatımızın yönünü bizim planlayabileceğimizden çok daha iyi belirler."

* Eric B. Hare, Yedinci Gün Adventist bir müjdecî ve üretken bir yazardı.

Cömert ve sistematik hizmet bağışlarınız, müjdecilerin hizmetini desteklemeye yardımcı oluyor. Lütfen SebT Okulu sırasında bağış yapın.

Sahici Hristiyan Hizmeti

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2Ko. 3:1–9, 2Ko. 4:7–18, 2Ko. 5:11–15, Kol. 1:19–23, Ef. 2:13–16, 2Ko. 6:11–7:1, 2. Korintliler 7.

HATIRLAMA METNİ: “Her yönden sıkıştırılmışız, ama ezilmiş değiliz. şaşırımışız, ama çaresiz değiliz. Kovalamıyoruz, ama terk edilmiş değiliz. Yere yıkılmışız, ama yok olmuş değiliz. İsa’nın yaşamı bedenimizde açıkça görülsün diye İsa’nın ölümlünü her an bedenimizde taşıyoruz” (2. Korintliler 4:8–10).

Geçen hafta Pavlus’un saflığını ve içtenliğini onaylayarak, Korintliler karşısında tutarsızlık ve sevgisizlik suçlamalarına karşı kendisini savunduğunu görmüştüük. O her zaman ruhsal çocukları için en iyisini yapmaya çalışıyordu. Pavlus, 2. Korintliler 2:12–17 ayetlerinde, 2. Korintliler 7. bölüme kadar uzanan bir düşünce çizgisi başlatıyor. Bunu yaparken, Mesih için sahic bir hizmetin neye benzediğini derinlemesine düşünüyor. Pavlus’un bu bağlamdaki düşüncelerinden pek çok ders çıkarabiliriz.

Bu hafta Pavlus’un Mesih için canlar kazanma hizmetinden bahsettiği 2. Korintliler 3.–7. bölümleri inceleyeceğiz. Ellen G. White şöyle diyor, “Günahkârların ihtida etmesi ve gerçek aracılığıyla kutsanmaları, bir hizmetkârın kendisini göreve Allah’ın çağırımış olduğuna dair elinde olabilecek en güçlü kanıttır. Onun elçiliğinin delili ihtida etmiş olanların kalplerinde yazılıdır ve yenilenen hayatlarıyla buna tanıklıkta bulunmaktadır. Mesih, yücelik umudu olarak insanın içinde oluşmaktadır. Bir hizmetkâr, hizmetinin bu delilleriyle büyük ölçüde güçlendirilir.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 301.

*5 Eylül Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Sahici Bir Hizmetin Meyveleri

2. Korintliler 3:1-9 ayetlerini okuyun. Hangi anlamda Mesih'in bir mektubu olabiliriz?

Greko-Romen dünyasında tavsiye mektupları oldukça yaygındı. Ancak Pavlus böyle mektuplar taşıymıyordu. Ruh'un Korintliler'in yaşamlarındaki dönüştürücü gücü onun sahici hizmetinin kanıtıydı. Yine de Pavlus, Korint'teki kilisenin kendi zekâsı ya da gayretleriyle meydana gelmediğinden emindi (2Ko. 3:4-6). Kendi tanıtımını yapmakla uğraşmıyordu (2Ko. 3:5, 1Ko. 2:2).

Pavlus kendi hizmetinden bahsederken kısaca iki antlaşmadan söz ediyor: Musa tarafından temsil edilen eski antlaşma ve kendisi ve çalışma arkadaşları tarafından temsil edilen yeni antlaşma. Aceleci bir okuyucu eski antlaşmanın kurtuluş umudu vermiyor olduğunu düşünebilir, ama bu doğru değildir. Kurtuluş Yeni Antlaşma'da olduğu gibi Eski Antlaşma'da da bulunmaktaydı. Eski Antlaşma müjdenin önceden bildirilişiydi. "Kutsal Yazı, Tanrı'nın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, 'Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak' müjdesini önceden verdi" (Gal. 3:8).

2. Korintliler 3:1-4:6 ayetlerinde Eski Antlaşma'nın, Tanrı'yı hoşnut etme aracı olarak kendi itaat eylemlerine güvenen kişilerin yasacı yaşantısını simgelemek amacıyla kullanıldığını görüyoruz. Oysa Yeni Antlaşma, Tanrı'nın onlar için ve onlarda yapmayı vaat ettiği her şeyi yapmak üzere bütünüyle Tanrı'nın lütfuna güvenen kişilerin yaşadıklarını temsil etmektedir.

Pavlus, imanlıların ve iman etmemiş olanların müjdeye verdikleri iki farklı yanıttan söz ediyor. Biri Eski Ahit'te, diğeri Yeni Ahit'te yer alan iki farklı müjdeden söz etmiyor; çünkü Tanrı'nın sunduğu tek bir müjde bulunmaktadır: "Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve lütfuna göre kurtarıp kutsal bir yaşama çağırırdı. Bu lütfu bize zamanın başlangıcından önce Mesih İsa'da" bağışlanmıştı (2Tİ. 1:9).

"Bu, 2. Korintliler 2:14-4:6 ayetlerinin bazı tarihsel unsurlar barındırdığını inkâr etmek anlamına gelmiyor." —Skip MacCarty, Granite mı, Yüreğe Kazınmış mı?: Eski ve Yeni Antlaşmalar Müjde, Yasa ve Sebt Günü Hakkında Ne Açıklıyor? (Berrien Springs, Michigan: Andrews University Press, 2007), s. 120. Ancak Pavlus bu tarihi, aralarından bazılarının kurtulduğunu ve bazılarının da mahvolduğunu belirtmek için kullanıyor (2Ko. 2:15). Musa'nın hizmetine gösterilen imansızlık ve inançsızlık gibi tepkiler nedeniyle, onun hizmeti bir mahkûmiyet ve ölüm hizmeti olarak görülebilir. Korint'teki kilise iman ettiği için, Pavlus'un onlar arasındaki hizmeti bir doğruluk hizmeti, yaşam veren Ruh'un hizmeti olduğunu kanıtlamıştır.

Korint'teki kilisenin bu kurtuluş tecrübesi Pavlus'un hizmetinin sahici olduğunun kanıtıdır.

Çekilen Acılar ve Yücelik

2. Korintliler 4:7-18 ayetlerini okuyun. Pavlus'un çektiği acıların bir listesini yapın. Acılarına nasıl dayanıyordu?

Eski Bohemya'nın büyük reformcusu John Huss bir keresinde İsa hakkında şöyle demişti, "O dünyanın Efendi'si, biz alçak ölümlülünüz –buna rağmen O acı çekti! Öyleyse neden biz de sıkıntı çekmeyelim, hele ki sıkıntılar bizim için bir arınma olacağı zaman?"—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 104.

Elçi Pavlus yüzyıllar önce Mesih için acı çekmek üzere aynı istekliliği göstermişti. Kendisinin topraktan yapılmış kırılğan bir kaptan başka bir şey olmadığını farkındaydı (2Ko. 4:7). Sürekli olarak kendisini baskı altında, şaşkınlık içinde, bir kovalamaca içinde ve yere yıkılmış hissediyordu ancak yine de ezilmemişti, umutsuzluğa kapılmamıştı, terk edilmemişti ya da yok edilmiş değildi (2Ko. 4:8, 9). İsa'nın yaşamı kendisinde açıkça görülsün diye, "İsa'nın ölümünü her an" bedeninde taşımaya istekliydin (2Ko. 4:10, 11).

Pavlus "İsa'nın ölümü" ile muhtemelen önceki ayetlerde bahsettiği acıları kastediyordu. Buna karşılık, "İsa'nın yaşamı" ifadesiyle de muhtemelen ölümden kurtulmayı ya da bugünkü yaşam için ruhsal gücü kastediyordu. Ancak, sonuçta bu dirilişe bir göndermedir (2Ko. 4:12).

İlginç bir şekilde, "ölüm ve yaşam" ikilisi 2. Korintliler 4:10-12 ayetlerinde üç kez geçiyor. Bu, içinde bulunduğumuz çağda yaşamın ölümlü iç içe olduğunu hatırlatıyor. Ancak gelecekteki yücelikte, ölümün olmadığı bir yaşamı tecrübe edeceğiz (Va. 20:14, Va. 21:4).

En önemlisi, 2. Korintliler 4:7-18 ayetleri müjdenin kırılğan insanlar aracılığıyla duyurulduğunu ve dolayısıyla yüceliğin yalnızca Tanrı'ya ait olduğunu gösteriyor (2Ko. 4:15). Müjdecilerin müjdecilik çalışmaları sırasında sıkıntı çekmeleri nadir rastlanan bir durum değildir. Ancak bizi bekleyen sonsuz yüceliğin ağırlığıyla kıyaslandığında buradaki sıkıntılarımız hafif ve geçicidir (2Ko. 4:17).

Gelecek yaşama dair bu umut Pavlus'un zihnini öylesine ele geçirmişti ki, bölümün akışı içinde bundan söz etmeye devam ediyor (2Ko. 5:1-10). Ölümlü bedeninden dünyasal bir konut benzetmesiyle söz ediyor. Buna karşılık, "Tanrı'nın bize sağladığı" konut, tüm çağlardan imanlılar için büyük bir umut olan dirilen beden için bir benzetmedir (2Ko. 5:1).

Şu anda her ne yaşıyorsak yaşayalım, diriliş umudunu, dirilişimizi her zaman aklımızda tutmamız neden son derece önemlidir (1Ko. 15:52)?

Mesih Merkezli Barıştırma Görevi

2. Korintliler 5:11-15 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Pavlus'un hizmetinin merkezinde Mesih'in bulunduğunu ne şekilde gösteriyor?

Pavlus, Mesih'e hizmetinin hesabını vermesi gerektiğini biliyordu (2Ko. 5:10). "Rab'den korkmanın ne demek olduğunu" biliyordu ve insanları Mesih'in müjdesi konusunda ikna etmeye çalışıyordu (2Ko. 5:11). Bu korku Mesih'e karşı duyduğu huşu ve saygıdır ve dolayısıyla Pavlus'un Mesih'e olan sevgisi ve Mesih'in ona olan sevgisine duyduğu güvenle birleşmiştir. Eski Ahit'te Rab'den korkmak, O'nun yollarında yürümek, O'nu sevmek ve tüm yüreğinle ve canıyla O'na kulluk etmek anlamına geliyordu (Yas. 10:12).

Pavlus'un hizmeti kendisine odaklı değil, Mesih odaklıdır. O kendisini övmüyordu. Övünmesinin nedeni Mesih'ti (2Ko. 12:9). "Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhtan başka bir şeyle asla övünmem" diyordu (Gal. 6:14). Bu nedenle, Korintliler'in onunla övünme fırsatı (2Ko. 5:12), kendisine muhalif olanların ben merkezci hizmetlerinin aksine, onun Mesih merkezli hizmetiyle gurur duymaları anlamına gelmektedir.

2. Korintliler 5:16-21, Koloseliler 1:19-23 ve Efesliler 2:13-16 ayetlerini okuyun. Pavlus "barıştırma görevi" derken neyi kastediyordu?

Mesih *en mükemmel* barıştırma görevlisidir. Bu nedenle, O "bize barıştırma görevini verdi" (2Ko. 5:18). 2. Korintliler 5:16-21 ayetleri boyunca barıştırma düşüncesinden tekrar tekrar bahsedilmektedir. Bu Pavlus için çok önemli bir kavramdır ve bizim için de öyle olmalıdır.

Tanrı, Oğlu'nun kefaret edici ölümü aracılığıyla insanlığı Kendisiyle barıştırmıştır. Tanrıyla barışmış olanlar yeni yaratıktır (2Ko. 5:17). Şimdi de Mesih'in müjdesini duyurarak bu "barıştırma sözünü" yaymaları gerekmektedir (2Ko. 5:19). Bu bağlamda, "Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz" (2Ko. 5:20).

Mesih'in sizin için ne yaptığını düşünün. Suçluluğunuzu, günahınızı, O'nun çarmıhta sizin için yaptıkları olmasaydı üzerinizde olacak olan mahkûmiyeti düşünün. Bu gerçeklik başkalarıyla, özellikle de Rab'bi tanımayanlarla ilişkilerinizi nasıl etkilemelidir?

Kutsallığa Çağrı

2. Korintliler 6:3-10 ayetlerinde Pavlus Korintliler'i Tanrı'yla barışmaları için cesaretlendirmeye devam ediyor. Mesih'in bir takipçisi ve Tanrı'nın bir hizmetkârı olmanın ne anlama geldiğini göstermek için zorlukların ve zaferlerin uzun bir listesini sunuyor. Kısaca, zorlu durumları (2Ko. 6:4, 5), karakter erdemlerini (2Ko. 6:6), hizmet için gerekli donanımı (2Ko. 6:7) ve hizmetteki değişimleri (2Ko. 6:8-10) sıralıyor. Pavlus Korint'teki üyelere Tanrı'yla barışmalarını söyledikten sonra, onlara kutsal bir yaşam sürmeleri ve bunu kendilerini imansızların zararlı etkilerinden ve murdar şeylerden uzaklaştırarak yapmaları için çağrıda bulunuyor (2Ko. 6:14-17).

2. Korintliler 6:11 -7:1 ayetlerini okuyun. Bu ayetlere göre, kutsal bir yaşam neye benziyor?

Pavlus bu ayetlerde kilise içinde sevgi ve şefkatin önemini vurguluyor (2Ko. 6:11-13). İnsanların Tanrı'yla barışmış olduklarının kanıtı, birbirleriyle barışmaya çalışmalarıdır. Gerçekten de, adeta yatay uzlaşmanın aracılığı haline gelmişlerdir.

Daha sonra, altı çağrı aracılığıyla kutsallığa çağrı veriliyor: (1) "İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin" (2Ko. 6:14); (2) "İmansızların arasından" çıkın (2Ko. 6:17); (3) "çıkıp ayrılın" (2Ko. 6:17); (4) "Murdara dokunmayın" (2Ko. 6:17); (5) "bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım" (2Ko. 7:1); (6) "Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim" (2Ko. 7:1; vurgu eklenmiştir). Bu öğütler kutsal Tanrı'nın kutsal bir yaşam sürmeyi ve putperestlikten uzaklaşmayı talep ettiğini göstermektedir.

Öte yandan bu ayetler, Hristiyan kilisesinin kutsal bir tapınak olarak işlevini vurgulayan yedi vaat de içermektedir: (1) "Aralarında yaşayacak"; (2) "Aralarında yürüyeceğim"; (3) "Onların Tanrısı olacağım"; (4) "Onlar da benim halkım olacak"; (5) "Sizi kabul edeceğim"; (6) "Size Baba olacağım"; (7) "Siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız" (2Ko. 6:16, 17, 18).

Dikkat ederseniz 2 Korintliler 6:16 ayetindeki dört vaat, 2 Korintliler 6:17 ayetindeki üç buyruğun temelini oluşturmaktadır (2 Korintliler 6:17 ayetinin başındaki "bu nedenle" ifadesine dikkat edin). Bu, kutsallığın insanın çabalarının bir sonucu değil, Kutsal Ruh'un yürekte gerçekleştirdiği bir iş olduğunu gösteriyor. Kutsallık Tanrı'dan kaynaklanıyor olsa da, imanlılar üzerlerine düşeni yapmalı ve putperestliği ve her türlü murdar uygulamayı reddetmelidir.

Tanrı'nın 2. Korintliler 6:16-18 ayetlerindeki vaatleri kutsallığın ne olduğu konusunda bize ne söylüyor?

Teselli ve Sevinç

2. Korintliler 7. bölümü okuyun. Pavlus Korintliler'in tövbe ettiklerini duyunca ne hissediyor?

“Yüreğimizde öyle bir yeriniz var ki” (2Ko. 7:3; ayrıca bkz. 2Ko. 6:11) sözlerinden ne kadar çok sevgi akıyor. Sevgisinin karşılık bulması için duyduğu derin arzuyla Pavlus ayrıca, “Yürekleğinizde bize yer verin” diyor (2Ko. 7:2). “Yürekleğinizde” ifadesi Grekçe metinde yer almasa da, çoğu Türkçe çeviride bu ifade yer almaktadır ve bu doğrudur, çünkü bağlam bunu desteklemektedir.

Gerçekten de Korintliler Pavlus ve çalışma arkadaşlarına yüreklerini açmışlardı. Bu nedenle 4. ayet bir sevinç çığlığıdır. Pavlus’un sözleri o anki duygularının ne kadar olumlu olduğunu ifade ediyor: “Size çok güveniyor, sizinle çok övünüyorum. Teselliyle doluyum. Bütün sıkıntılar arasında sevincim sonsuzdur” (2Ko. 7:4). Pavlus teselli ve sevinçle doluydu. Kiliselerimiz kendilerini sadakatle Mesih’e adanarak din görevlilerinin yüreklerinde ne kadar büyük bir teselli ve sevinçle yol açabilirler.

2. Korintliler 7:5-16 ayetlerinde Pavlus teselli ve sevincinin nedenini daha da ayrıntılı olarak açıklıyor. Bu bölüme bu iki kavram hâkimdir. *Parakaleō* (“teselli etmek”) fiili ya da *paraklēsīs* (“teselli”) sözcüğü 2. Korintliler 7. bölümde beraber altı kez geçmektedir. Mektubun bu bölümü başladığı gibi, yani Tanrı’da çok fazla teselli ile sona eriyor (2Ko. 1:3-7). Pavlus’un 2. Korintliler 7. bölümdeki tesellisi, sert mektubun istediği etkiyi yaratmasından ötürü yaşadığı rahatlama kaynağıdır.

Bu rahatlama Titus’un olumlu raporunun sonucu olsa da, nihayetinde Pavlus’un yaşadığı tesellinin kaynağı Tanrı’dır (2Ko. 7:6). Tanrı gerçekten de “bizi bütün sıkıntılarımızda teselli” eden, her türlü tesellinin kaynağıdır (2Ko. 1:3, 4).

İlginçtir ki, Pavlus “teselliyle” doluyken, son derece sevinçlidir (2Ko. 7:4, 7, 13). Her ne kadar yazdığı acılı mektup büyük bir üzüntüye yol açmış olsa da, bu üzüntü Tanrı’nın isteğine uygun ve tövbeye yol açan bir üzüntü idi (2Ko. 7:9-11). Korintliler “Tanrı’nın isteğiyle” acı çektiler (2Ko. 7:11), bu acı “kurtuluşla sonuçlanan ve pişmanlık doğurmayan tövbeye” götürür (2Ko. 7:10). Tanrı’nın sahici bir hizmetkârının yüreğine daha fazla sevinç verecek başka ne olabilir?

Hayatınızda hiç Tanrı’dan kaynaklanan bir acı çektiniz mi? Bunun sizi tövbeye yönlendirmek için Tanrı’nın isteği doğrultusunda bir acı olduğunuzu nasıl anladınız?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* kitabından 296–307 sayfaları arasındaki “Mesaja Kulak Veriliyor” bölümünü okuyun.

Elçilerin İşleri kitabından yukarıda bahsedilen bölümü geçen hafta okumuştuk. Tekrar okumaya değer. Bu kez, Pavlus’un sert mektubundan, mektubu yazarken hissettiklerinden ve muhataplarının samimi tövbeleriyle ilgili iyi haberi aldıktan sonra duyduğu sevinçten bahseden kısımlar üzerinde biraz daha düşünün. Ardından, bunun Pavlus’un hizmetinin sahiciliği konusunda bize ne söylediği ve buradan Mesih için yaptığımız işe ne gibi dersler uygulayabileceğimiz üzerinde düşünün.

“Evrene, düşmüş ve düşmemiş dünyalara, Tanrı’nın bağışlamasının var olduğunu, Tanrı’nın sevgisi aracılığıyla O’nunla barışabileceğimizi açıklamalıyız. İnsan tövbe eder, yürekten pişmanlık duyar, Mesih’in kefareti kurbanı olduğuna iman eder ve Tanrı’nın kendisiyle barıştığını anlar.”—Ellen G. White, *Özel Eğitim Tanıklıkları*, s. 223.

“Kilise olarak büyük bir ışık aldık. Rab bu ışığı dünyanın yararı ve bereketi için bize emanet etti. Barıştırma görevi bize verildi. Yücelerden gelen güçle, insanlara Tanrı’yla barışmaları için yalvarmalıyız.”—Ellen G. White, *32. Mektup*, 1903.

İnsanlar Tanrı’yla barıştıktan sonra kutsallığı aramalıdır. Ellen G. White, 2. Korintliler 7:1 ayetini yorumlarken, Pavlus’un “Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim” (*2Ko. 7:1*) ifadesiyle ne kastettiğini şöyle açıklıyor. Pavlus’un yeni mühtedilere yardım etmeye çalıştığını söylüyor ve ekliyor, “Sürekli olarak, onların imanda güçlü, gayrette coşkulu, Allah’a ve O’nun krallığını geliştirme işine adanmışlıklarında samimi, özgüvenli ve gelişen Mesih imanlıları olmalarına yardımcı olmaya çalıştı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 183.

Tartışma Soruları:

1. Pavlus bizden müjde hazinesini barındıran “toprak kaplar” diye söz ediyor (*2Ko. 4:7*). İnsanın koşullarının zayıf, kırılabilir ve kısıtlamalarla dolu olduğu gerçeği müjdenin duyurulmasını zayıflatmak yerine nasıl güçlendirebilir?
2. “Yeni yaratık” olmak ne demektir (*2Ko. 5:17*)? Bu günlük yaşamımızı nasıl etkiliyor? Mesih sizi nasıl yeni bir yaratık yaptı?
3. 2. Korintliler 6:4, 5 ayetlerinde Pavlus müjde uğruna çektiği zorlukların uzun bir listesini veriyor. Pavlus çektiği acılara nasıl karşılık verdi (*bkz. 2Ko. 6:6, 7*)? Bu sizin kendi acılarınıza vereceğiniz karşılığın size nasıl yardımcı olabilir?
4. Pavlus Tanrı’nın isteğiyle çekilen acıyı dünyevi acıyla karşılaştırıyor (*2Ko. 7:10*). Acı çekmenin tövbeyle ne şekilde bir ilişkisi olabilir? Dünyevi acının karşısında Tanrı’nın isteğiyle çekilen acıyı nasıl tanımlarsınız?

Jake'nin Dua Yolculuğu

Yazar ve kilise kurucusunun adı değiştirilmiş ve çalıştığı bölge, hizmetini korumak için gizli tutulmuştur.

Bir kilise kurucusu olan Jake, eşyle birlikte Hristiyanların az olduğu bir ülkede yaşadıkları için günlük hayatında asla kaçırmaması gereken bir şeyin dua olduğunu biliyordu. Her ay tüm dua isteklerini yazmaya ve Tanrı'nın onlara nasıl cevap vereceğini gözlemlemeye karar verdi.

Jake ve kilise kuruluşundaki bir grup üye, her biri bir veya iki yeni katılımcıyı öğrencilik ederek yetiştirmekten sorumluydu. Grup, haftanın her günü bu yeni inananlar için dua etmek üzere toplanıyor ve bir günü oruç tutmak için ayırıyordu.

Bir ev kilisesi toplantısında, bir üye Jake'i yıllar önce İsa'yı keşfeden aşçı Omar ile tanıştırdı. Kutsal Ruh'un rehberliğinde Jake, Omar ile bir sohbet başladı ve kısa süre sonra iki adam buluşmaya söz verdi.

Birkaç gün sonra Omar, Jake'i ziyaret etti ve Kutsal Kitap aracılığıyla İsa'yı keşfettiğine dair tanıklığını paylaştı. Son 15 yıldır inancını temkinli bir şekilde yaşamış , hayatını riske atmamak için diğer inananlarla çok fazla temastan kaçınmıştı. Ailesi ve arkadaşları inançlarını bilmiyordu. Jake, Omar'ın vaftiz olma isteğini dile getirmesini dikkatle dinledi.

O andan itibaren Jake ve Omar, Kutsal Kitap'ı çalışmak için neredeyse her gün buluştular.

Aynı ay içinde Jake, Batılı bir ülkede birkaç yıl mülteci olarak yaşamış genç bir adam olan Wassim ile tanıştı. Memleketinden hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ayrılan Wassim, onu geçmiş inançlarından daha da uzaklaştıran sorularla boğuşuyordu. Wassim, Hristiyanlığı tek başına keşfetmeye başladı ve hiç bilmediği bir huzur duygusu buldu. Ülkesine döndükten sonra internette diğer yerel inananları aradı ve Jake'in ev kilisesiyle tanıştırıldı.

Jake, Wassim'in de vaftiz olmayı istediğini öğrenince çok sevindi. Jake, Wassim'le haftalık olarak görüşerek iman, İsa Mesih ve sonsuzluk gibi konuları derinlemesine inceledi.

Jake, dua yolculuğunun ilk ayını tamamladığında, Tanrı'nın verdiği yanıtlara karşı derin bir hayranlık duydu. Rab'den Kutsal Kitap dersleri vermesine yardım etmesini istemişti ve şimdi iki istekli öğrencisi vardı.

Jake, dua yolculuğunun ikinci ayına adım atmaya hazırlanırken, yüreği şaşkınlık ve beklentiyle doluydu. Yolculuğunun daha yeni başladığını biliyor ve Tanrı'nın onu ileriye götüren gücünü hissediyordu.

Küresel Hizmet Öncüleri'nin kilise kurma hizmetleri hakkında bilgi edinmek için bit.ly/GMPioneers adresini ziyaret edin.

Vekilharçlık ve Görev

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2. Korintliler 8–9; Yu. 3:16; Yu. 17:5; Luka 9:58; Va. 13:8; Rom. 12:8; Rom. 15:26, 27.

HATIRLAMA METNİ: “Rabbimiz İsa Mesih’in lütfunu bilirsiniz. O’nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğrunuzda yoksul oldu” (2. Korintliler 8:9).

İkinci Korintliler 8. ve 9. bölümler Pavlus’un Korintliler’e Yahudiye’deki kardeşlerine yardım etme fırsatı verdiğini gösteriyor. Bu bölümler, Mesih’in özverili karakterini örnek alabilmemiz için, vermenin Tanrı’nın bize bahsettiği bir ayrıcalık olduğunu gösteriyor. Göğün lisanı vermektir. Şu dikkat çekici sözlere bakın, “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu *verdi*” (Yu. 3:16; *vurgu eklenmiştir*).

Dahası, Yuhanna 3:16 ayeti Tanrı’nın İsa’yı vermekteki gayesini açıkça ifade ediyor: “Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun”. Bu ayette vekilharçlık ve görev birlikte ele alınmıştır. Bunlar, bir madalyonun iki yüzü gibi birbirinden ayrılamazlar. Pavlus’un kendisini ve çalışma arkadaşlarını “Tanrı’nın surlarının kâhyaları” (1Ko. 4:1) diye tanımlaması şaşırtıcı değildir. Bizler de aynı anlamda kâhyalarız.

Bu hafta vekilharçlık ve görev kavramlarının derin köklerinin İsa’nın örneğinde bulunduğunu göreceğiz. Gerçekten de, vekilharçlık ve görev birbirinden ayrılamaz. Vekilharçlık, Tanrı’nın görevini yerine getirebilmesi için kiliseye mali kaynaklar ve insan kaynağı sağlamaktadır.

*12 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İsa'nın Örneği

2. Korintliler 8. ve 9. bölümlerin bağlamı, Pavlus'un Korint'teki üyeleri Yahudiye'deki yoksul kiliseler için bağış toplamaya teşvik etmesiyle ilgilidir. Görünüşe göre, onlar zaten bunu yapmaya karar vermişlerdi (2Ko. 8:10, 11; 2Ko. 9:5; ayrıca 1Ko. 16:1-4), ama Pavlus'la aralarındaki ilişki sorunları işleri karıştırmıştı. Pavlus bu sorunları çözümledikten sonra (2Ko.1-7), artık bu görevi sonuçlandırmaya yöneliyordu (2. Korintliler 8-9).

Pavlus ilk olarak, "aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe" (2Ko. 8:2) dönüşen Makedonyalılar örneğine başvuruyor (2Ko. 8:1-7). Evet, yoksulluk ve cömertlik birlikte var olabilir. Ancak Makedonyalıların hayranlık uyandıran bu cömertliği, İsa'nın bizim için Kendisini feda ederek sergilediği cömertliğin bir yansımasıdır (2Ko. 8:8-15).

2. Korintliler 8:9 ayetini okuyun. Bu ayet İsa'nın örneği hakkında bize ne anlatıyor?

Pavlus'un 2. Korintliler 8:9 ayetindeki ifadesi tüm Kutsal Kitap'taki en şaşırıcı, güçlü ve derin ifadelerden biridir. Pavlus İsa'nın görevinin öyküsünü anlatıyor, ancak bunu inanılmaz bir sözcük tasarrufuyla yapıyor. Burada çok büyük bir ilahiyat bulunmaktadır. Bu tek bir ayette açıklanan kurtuluş öyküsüdür.

Daha da etkileyici olan, bu öykünün mali bir dille aktarılmış olmasıdır. Evet, İsa zengindi. Zenginliği O'nun önceden göklerde var olduğuna işaret ediyor (Yu. 17:5). O, göksel yüceliği bırakıp bu acılar dünyasına gelerek yoksul olmaya karar verdi. Gerçek anlamda yoksul oldu (Luka 9:58). O, Tanrı'ya eşit olmasına rağmen, "kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı" (Flp. 2:7). "İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı" (Flp. 2:8).

İsa, biz sonsuza dek O'nunla yaşayabilelim diye Kendi hayatını verdi. O'nun sunusunun bir amacı vardı: bizim kurtuluşumuz. Vekilharçlık ve görev birlikte ilerler. İkinci Korintliler 8.-9. bölümler belirli bir maddi sununun öyküsünü anlatıyor, ancak bu öykü İsa'ya dayanmaktadır. Bu hafta boyunca, Mesih'in Kendisini sunmuş olmasına dayanan armağanlar sunma uygulamasıyla ilgili teolojik ilkelerini inceleyeceğiz.

İsa'nın doğumu, yaşamı, ölümü ve dirilişi üzerinde düşünün. Tüm bunların sizin için, buradaki bu acması var oluşun ötesinde bir şeylere dair umudunuz olsun diye yapıldığını fark ettiğinizde vereceğiniz karşılık ne olmalı?

Motivasyon

2. Korintliler 8:1, 5 ve 2. Korintliler 9:7, 9, 13, 15 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin temel mesajı nedir?

Verme söylemi 2. Korintliler 8. ve 9. bölümlere yayılmıştır: “Tanrı’nın Makedonya’daki kiliselerine sağladığı lütuf” (2Ko. 8:1); “kendilerini...adadılar” (2Ko. 8:5); “Herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin... Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever” (2Ko. 9:7); “Yoksullara verdi” (2Ko. 9:9); “malınızı cömertçe paylaştığımız için Tanrı’ya yüceltiyorlar” (2Ko. 9:13); “Sözle anlatılamayan armağanı için Tanrı’ya şükürler olsun!” (2Ko. 9:15). İkinci Korintliler 8. ve 9. bölümler verme söylemiyle başlıyor ve bitiyor (2Ko. 8:1 ve 2Ko. 9:15). Bu iki bölümü, verme kavramını aklımızda tutarak okumalıyız. Bu bölümler sunularımızı vermemiz için en az dört temel neden sunmaktadır.

Tanrı’nın lütfuna minnettarlık (2Ko. 8:1; 2Ko. 9:14, 15). İkinci Korintliler 8.-9. bölümler Tanrı’nın lütfundan söz ederek başlıyor (2Ko. 8:1). Biraz ileride Pavlus şöyle diyor: “Rabbimiz İsa Mesih’in lütfunu bilirsiniz” (2Ko. 8:9). Burada Tanrı’nın ve Mesih’in lütfu, bir kişinin sunu sunmasının birincil gerekçesi olarak gösteriliyor. Tanrı bize Mesih’i vererek bizim için çok şey yaptı. Karşılığında armağanlarımızı sunarak, Tanrı’nın yaşamlarımızdaki lütfunu tanımış oluyoruz.

Verme kavramında olduğu gibi, “lütuf” (Grekçesi *charis*) sözcüğü de 2. Korintliler 8.-9. bölümlerde tekrar tekrar yer almaktadır. Benzer şekilde, *charis* sözcüğü bu bölümün başında ve sonunda geçmektedir (2Ko. 8:1; 2Ko. 9:14, 15). Pavlus, Mesih’in yaşamlarımızdaki lütfunun diğer insanlar için lütfu ve minnettarlığa dönüştüğünü vurgulamak amacıyla bu sözcüğü metin içinde farklı anlamlarda kullanmıştır.

İsa’nın örneğini izleme isteği (2Ko. 8:9). İsa zengindi ve sonra yoksul oldu (bunların sırasıyla O’nun önceden var olduğunu ve sonra insanlığa geldiğini simgelediğini unutmayın). Bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu vardır: O her şeyini verdi. Bizler ise, sunduklarımızı paylaşmak suretiyle, diğer insanların Mesih’i tanınmasına olanak sağlıyoruz.

Tanrı’nın bereketlerini paylaşma isteği (2Ko. 9:10, 11). Bizler yalnızca önce Tanrı’dan aldığımız için diğer insanlara veriyoruz. Tanrı cömert olabilmemiz için bizi zenginleştiriyor.

İçten sevgi (2Ko. 8:8, 24). Vermek içten ve gerçek sevginin sınanmasıdır. Bir kişinin yüreğinde sevginin barındığı en önemli kanıttır. Bir deyimle açıklamak gerekirse, “dediğini yapmaktır.”

Ne kadar cömertsiniz? Çarmıh’ın ışığında, verebileceğinize kıyasla ne kadar veriyorsunuz?

Planlama

2. Korintliler 9:7 ayetini okuyun. Bu ayet sunuda bulunma konusunda ne söylüyor?

Tanrı'nın dünyayı kurtarma kararı, dünya günaha düşmeden bile önce alınmıştı. Mesih'in bizim için ölmek üzere gelmesi çok eski bir planın parçasıydı (Va. 13:8). Tanrı hazırlıksız yakalanmamıştı. İsa aracılığıyla Kendisini vermek için planlar yapmıştı. 2. Korintliler 8. ve 9. bölümlerde planlama, verme eylemine ilişkin temel bir teolojik ilkesidir. Bu en az iki açıdan değerlendirilebilir:

Birincisi, **planlama önceden karar vermeyi gerektirir**. Pavlus "Herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin" diyor (2Ko. 9:7). Niyet etmek diye tercüme edilen Grekçe sözcük *proaireō* fiildir. Bu fiil bileşik bir yapıdadır. *Pro* kısmı "önceden" ya da "peşinen" anlamına gelir ve *aireō* da bu bağlamda "karar vermek" anlamına gelmektedir. Dolayısıyla, *proaireō* önceden verilmiş bir karara işaret ediyor. Ayrıca Pavlus ifadesine "herkes" diye başlayarak, verilecek miktarın herkes için aynı olmayacağını ifade ediyor. Demek istediği basitçe, insanlar ne kadar vermeye karar verirlerse versinler, bunu dikkatle düşünerek yapmaları gerektiğidir. Kendileri için doğru miktarın ne olduğuna inanıyorlarsa o kadarını vermelidirler.

İkincisi, **planlama orantısallık ilkesini gerektirir**. Pavlus Makedonyalıların "ellerinden geldiği kadarını" verdiklerini söylüyor (2Ko. 8:3). Daha sonra, bu orantısallık ilkesini Korintliler'e de uyguluyor. Onları daha önce taahhüt ettikleri görevi bitirmeye teşvik ederek, sahip oldukları kaynakları kullanmak suretiyle bu tasarımı tamamlamalarını öneriyor (2Ko. 8:11). Bu düşüncesini, "insanın elinde olmayana göre değil, elindekine göre yardımda bulunması" gerektiğini söyleyerek sonlandırıyor (2Ko. 8:12). Kutsal Kitap ondalıkların oranını, yani yüzde on olduğunu belirlemiş olsa da, aynı şey sunular için geçerli değildir. Orantısallık ilkesini uygulayarak, "Herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin" (2Ko. 9:7). Başka bir deyişle, kazancının ne kadarlık bir kısmını sunu olarak vereceğine herkes kendisi karar verecektir. Herkesin sahip olduklarıyla orantılı bir şekilde vermesi beklenmektedir. Bu planlama olmadan gerçekleştirilemez.

Ne kadar zengin ya da fakir olursanız olun, ondalıklar ve sunular konusunda ne kadar sadakatlisiniz? Daha fazlasını yapabileceğinizi bildiğiniz halde vermekten geri durmak için hangi bahaneleri öne sürüyorsunuz?

Tutum

2. Korintliler 8:1-5 ayetlerini okuyun. Makedonyalıların sunularını böylesine cömertçe vermeye istekli olmalarının ardında hangi olası neden yatıyor olabilir?

Makedonyalıların olumlu tutumu birkaç şekilde değerlendirilebilir.

Birincisi, **coşkun bir sevinçle verdiler (2Ko. 8:2)**. Pavlus, Makedonyalılar hakkında, “Büyük sıkıntılarla denendiklerinde, coşkun sevinçleri ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü” diyor (2Ko. 8:2). Daha sonra Tanrı'nın sevinçle verenleri sevdiğinden söz ediyor (2Ko. 9:7). “Sevinçle” diye tercüme edilen Grekçe sözcük Yeni Antlaşma'da sadece burada kullanılmıştır. Aynı aileden bir sözcük başka yerlerde de geçmektedir: “Merhamet eden, bunu güler yüzle yapsın” (Rom. 12:8). Bu aileden gelen sözcükler bazen sevinç ve mutluluk anlamında Kutsal Kitap dışı yazında da karşımıza çıkıyor. 2. Korintliler 9:7 ayetinde sevinçle vermek, gönülsüzce vermemek anlamına geliyor.

İkincisi, **tam bir cömertlikle verdiler (2Ko. 8:2)**. Pavlus Makedonyalıların cömertliğinden söz etmeden önce, öncelikle onların aşırı yoksulluğundan söz etmiştir. “Cömertlik” sözcüğü (Grekçesi, *haplotētos*), 2. Korintliler 8. ve 9. bölümlerde iki kez daha kullanılmıştır. Pavlus şöyle diyor: “Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz” (2Ko. 9:11, *vurgu eklenmiştir*), yani verebilmemiz için bize veriliyor. Biraz ileride, “malınızı cömertçe paylaştığınız için” diyor (2Ko. 9:13, *vurgu eklenmiştir*). Bu ayete göre, bağışta bulunurken cömert olmak Mesih'in müjdesini ikrar etmenin bir yoludur.

Üçüncüsü, **“kendi istekleriyle” verdiler (2Ko. 8:3)**. Bu, gönüllü olarak verdikleri anlamına gelmektedir. Kaynaklarının son derece sınırlı olması nedeniyle, kendi ihtiyaçlarından artanı vermedikleri düşünüldüğünde, bu durum daha da hayranlık uyandırıcı hale geliyor. Pavlus aynı kavramı Titus'un Korintliler'i ziyaret etme isteğini tanımlamak için de kullanıyor. O Korint'e kendi isteğiyle gitmişti (2Ko. 8:17).

Dördüncüsü, **vermenin bir ayrıcalık olduğu bilinciyle verdiler (2Ko. 8:4)**. Bu tutum, Makedonyalıların yardım toplama işine katılmak istemelerinden de anlaşılmalıdır. “Yardıma katkıda bulunma ayrıcalığının kendilerine verilmesi için bize yalvarıp yakardılar” (2Ko. 8:4).

Son olarak, **yardım toplamaya tam bir adanmışlık duygusuyla katıldılar (2Ko. 8:5)**. Pavlus, “kendilerini önce Rab'be, sonra Tanrı'nın isteğiyle bize adadılar” diyor (2Ko. 8:5). Kişinin kendisini Rab'be adaması, diğer insanlara da adaması sonucunu doğurur. Makedonyalılar hizmete katılımlarını maddi yardımın ötesine taşımışlardı. Yani, vermek ve cömert olmak sadece parayla sınırlanmış değildir.

Birlik

Pavlus'un Korint'teki üyeleri Yahudiye'deki yoksul kiliseler için yardım toplama katılmaları için yüreklendirdiğini görmüştük. Pavlus'un amaçlarından biri de birlik duygusunu alevlendirmektir. Onların da katılmalarını, bu hizmetin bir parçası olmalarını istiyordu. Diğer uluslardan olan kiliselerin de Yerusulim'deki Yahudi imanlılar gibi Tanrı'nın aynı ailesinin bir parçası olduğunu göstermek istiyordu. Yani, bir zamanlar onların karşısında yer alan bu insanlar, artık gerçekten de Tanrı'nın Yeni Antlaşma bakiyesi içerisinde onların kardeş üyeleri idi. Pavlus, Yahudi ve diğer uluslardan olan tüm Hristiyan ailesinin, gelecek kuşaklardaki kiliseye tanıklık edebilecek bir biçimde güçlü bir şekilde birlik olduğunu görmek istiyordu.

Titus ve kabul edilen diğer iki kardeş mali işlerden sorumluydu. Tanrı bu kilise sorumluluğunu Titus'un yüreğine yerleştirmişti (2Ko. 8:16). Tanrı kiliseler aracılığıyla iki kardeş daha seçti (2Ko. 8:18-23). Onlara "kiliselerin elçileri, Mesih'in kıvancı" denmiştir (2Ko. 8:23). "Mesih'in kıvancı" ifadesi ister bu iki imanlı kardeşi, isterse de kiliselerin kendilerini tanımıyor olsun, fark etmez. Sunuda bulunmak en nihayetinde kilisenin başı olan Mesih'e bağlılığın bir işaretidir (Ef. 4:15).

İkinci Korintliler 8.-9. bölümlerde, sunuların Tanrı tarafından kilise aracılığıyla atanmış kişilere verilmesi gerektiğini belirtiyor. "Bütün kiliselerce" (2Ko. 8:18), "kiliseler tarafından seçildi" (2Ko. 8:19) ve "kiliselerin elçileri" (2Ko. 8:23) ifadeleri tam olarak bunu gösteriyor. Bu nedenle, aşağıdaki öğüt şaşkıncı değil, "kiliselerin önünde sizinle övünmemizin nedenini gösterin" (2Ko. 8:24).

Tanrı'nın yeryüzündeki atanmış temsilcisi olan kiliseye sunular getirmek birliği teşvik eder ve aynı zamanda birlik duygusunun bir ürünüdür (2Ko. 8:13, 14). Para büyük bir birleştirici olabilir. Öte yandan, insanların gözleri Tanrı'nın yüceliğine odaklanmıyorsa, para bölünmeye de yol açabilir.

Romalılar 15:26, 27 ayetleri Pavlus'un buradaki birlik arzusunu nasıl ortaya koyuyor?

Son olarak, Pavlus sunu toplamayı bir görev ya da hizmet, bir lütuf, bir bereket, bir ibadet ve aynı zamanda bir kardeşlik eylemi olarak tasvir ediyor. Bütün bunlar bir sunudan mı çıkıyor? Bunu bir düşünün.

Genellikle çok uzak yerlerde bulunan diğer kiliselere ve yurt dışındaki görevlere verdiğimiz bağışlar dünya kilisemizde birlik oluşturmaya nasıl yardımcı oluyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* kitabından 308-317 sayfaları arasındaki “Cömert Bir Kilise” bölümünü okuyun.

“Kalpleri Mesih’in sevgisiyle dolu olanlar, O’nun fakirliği aracılığıyla zenginleşebilmemiz için uğrumuza fakir olan Kişi’nin örnekliğini izleyeceklerdir. Para, zaman, nüfuz gibi, Allah’ın elinden aldıkları tüm armağanlara, yalnızca müjde işini ilerletmeye yarayan bir araç olarak değer vereceklerdir. Erken kilisede böyleydi; günümüz kilisesinde de Ruh’un gücüyle üyelerin bağlılıklarını bu dünyaya ait şeylerden uzaklaştırdıkları ve insan kardeşlerinin müjdeyi duyabilmeleri için fedakârlıkta bulunmaya istekli oldukları görüldüğünde, ilan edilen gerçekler duyanlar üzerinde güçlü bir etki bırakacaktır.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 64.

“Rab’bin bizim sunularımıza ihtiyacı yoktur. Armağanlarımızla O’nu zenginleştiremeyiz. Mezmurcu şöyle diyor: ‘Her şey sendendir. Biz ancak senin elinden aldıklarımızı sana verdik.’ Yine de Tanrı, merhametine olan minnettarlığımızı, aynısını başkalarına da sunmak için özverili çabalarla göstermemize izin vermektedir. Allah’a olan minnettarlığımızı ve sevgimizi ortaya koymanın bizler için yegâne yöntemi budur. O bize başka bir yol göstermemiştir.”—Ellen G. White, *Vekilharçlık Üzerine Öğütler*, s. 18, 19.

“Tanrı’nın insana armağanı ne kadar büyüktü ve Tanrımız onu nasıl gerçekleştirmişti! Asi insanoglu kurtulsun, O’nun gayesini anlasın ve sevgisini kavrasın diye, O hiçbir zaman aşılamayacak bir cömertlikle vermişti. Peki siz, armağanlarımız ve sunularımızla, ‘O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun diye biricik Oğlunu vermiş olan’ Tanrı için hiçbir şeyi çok görmediğinizi gösterecek misiniz?”—Ellen G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, 15 Mayıs 1900.

Tartışma Soruları:

1. Korintliler 8:9 ayeti üzerinde biraz daha düşünün. Vekilharçlık söz konusu olduğunda İsa’nın örneği neden bu kadar önemlidir?
2. Yuhanna 3:16 ayeti göğün lisanının vermek olduğunu ima ediyor. Yuhanna 15:13; Efesliler 5:2, 25; Galatyalılar 2:19, 20; ve 1. Yuhanna 3:16 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerle Yuhanna 3:16 ayetinin ortak noktası nedir ve bunlardan nasıl bir mesaj çıkarabiliriz?
3. 2. Korintliler 8.-9. bölümlerden okuduklarınıza dayanarak, vermenin kişisel yararları nelerdir?
4. Düzenli sunular vermenin yanı sıra, İsa’nın özverili örneğini izlemek için başka neler yapabilirsiniz?

Rab Seni Bereketlesin! – Bölüm 1

Adventist Hizmet Ofisi

Kopenhag, insanların inanç arayışında olduğu bir yer değildi. Aslında Rob ve Bethany, Avrupa'nın en seküler şehirlerinden birine taşınmanın farklı bir hizmet alanıyla yüzleşmek anlamına geldiğini biliyorlardı; başarının sayılarla değil, ilişkilerle ölçüleceği bir alan.

2024'te geldiler ve cilalı sistemlerin ve rahat yaşam tarzlarının Tanrı'ya pek yer -veya ihtiyaç- bırakmadığı bir şehre adım attılar. Ancak Rob ve Bethany sokak köşelerinde vaaz vermeye gelmemişlerdi. Arkadaşlıklar kurmaya gelmişlerdi.

Çift, yıllar önce ilahiyat okuluna gitmeden önce geleneksel bir kilisede hizmet etmişti. Orada Tanrı, kalplerinde yeni bir şeyler uyandırmaya başlamıştı.

Rob, "Adventist çevremizin dışındaki insanlarla omuz omuza olmak istediğimizi fark ettik," diye hatırlıyor. "İsa'yla tanıştırabileceğimiz arkadaşlar istiyorduk."

Kilise kurma yolundaki ilk girişimleri Britanya Kolombiyası, Squamish'teydi. Alışılmadık ve zorlayıcıydı; daha önce yaptıkları hiçbir şeye benzemiyordu. Ancak bu deneyim sayesinde çok farklı inanç ve dünya görüşlerine sahip insanlarla arkadaş olmayı öğrendiler. İnançlarını temsil ederken başkalarıyla anlamlı yollarla bağlantı kurabileceklerini keşfettiler.

Dört yıl sonra, kültürlerarası bir ortamda kilise kurma fırsatı geldiğinde, kendilerini hazır hissettiler. Şimdi Kopenhag'da, hizmete ilişkisel bir çerçeve üzerinden yaklaşıyorlar. Rob, arkadaşlık odaklı yaklaşımlarını kapsayan Michael Frost'un Surprise the World (Dünyayı Şaşırt) kitabından uyarladığı basit bir kısaltma olan BLESS'i kullanıyor. .

B, Dua ile Başla (Begin) anlamına gelir. Rob, "İsa ile bir dostluk kurarak başlarsınız," diye açıkladı, "ve O'ndan sizi başkalarına yönlendirmesini isteyerek."

L, Dinle (Listen) anlamına gelir. "Önce konuşmazsınız. Öğrenirsiniz. Onların hayatlarını, ihtiyaçlarını ve Tanrı'nın halihazırda nerede çalıştığını dinlersiniz."

E, Ye (Eat) anlamına gelir. "Bir yemek paylaşmaktan daha iyi bir bağ kurma yolu yoktur. Güven oluşturur."

S, Hizmet et (Serve) anlamına gelir. "İnsanlara küçük yollarla hizmet etmek kapılar açar."

Ve son olarak,

S – Paylaş (Share) – bir sebepten dolayı son sırada yer alır. "Birisini hazır olduğunda ve Tanrı kapıları açtığında, İsa'nın hayatımızda yaptıklarını paylaşın."

Rob ve Bethany bir bina veya programla başlamamışlardı.

Duayla ve komşular için yeterince büyük bir masayla başlamışlardı.

Hikayelerinin ikinci bölümünü gelecek hafta okuyun.

Önceden Hristiyan olanların yaşadığı pencere'de İsa için kalplere ulaşmak, kilisemizin en büyük müjdecilik zorluklarından biridir. Daha fazla bilgi edinmek için GMSda.org/refocus adresini ziyaret edin. Bu misyon hikayesinin geri kalanını gelecek hafta okuyun.

Sahte Öğretmenlerle Mücadele

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2Ko. 10:1-17; Yer. 9:24; 2Ko. 11:1-15, 22-28; 2Ko. 12:20, 21; 2Ko. 13:5.

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü savaşımızın silahları insansal silahlar değil, kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlardır” (2. Korintliler 10:4).

Pavlus’un zaten yeterince derdi yokmuş gibi bir de uğraşması gereken başka bir sorun ortaya çıktı: kilisedeki sahte öğretmenler. Bu insanlar Pavlus’a, onun çalışmasına ve hizmetine karşıydılar. Daha da kötüsü, bu sahte öğretmenler Korintliler kilisesi üyelerini de yoldan çıkarmışlardı. Pavlus bu soruna karşı verdiği mücadeleden ruhsal bir savaş olarak söz ediyor.

Bu biraz abartılı olabilir mi? Hiç de değil. Pavlus sonuçta bu insanların ona değil, Mesih’in Kendisine karşı olduklarını biliyordu. O, kendisine tabi olanlar üzerindeki gücünü ve yetkisini meşrulaştırmanın bir yolu olarak itibarını korumakla ilgilenen kendini beğenmiş bir önder değildi. Vaaz etmekle görevlendirildiği mesajın, ebedi sonuçları olan bir ölüm kalım meselesi olduğunu biliyordu. Ve bunu gerçekleştirmek üzere bizzat Tanrı tarafından gönderildiğini de biliyordu. “Tanrı’nın isteğiyle Mesih İsa’nın elçisi olmaya çağrılan ben Pavlus” (1Ko. 1:1).

Sahte öğretiler söz konusu olduğunda, kilisenin Kutsal Yazı’nın yetkisine dayanarak, sevgiyle fakat kararlılıkla hareket etmesi gerekmektedir. Canlara sonsuzluk umudunu verebilmek için müjde mesajı bozulmadan ve saf bir şekilde korunmalıdır.

*19 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Ruhsal Savaş

2. Korintliler 10:1-11 ayetlerini okuyun. Pavlus'un Korintliler'le olan ilişkilerindeki yumuşak başlılığı bazen zayıflık olarak algılanabiliyordu. Bu ayetlerdeki hangi sözcükler ya da ifadeler Pavlus'un Korint'teki sahte öğretmenler sorunuyla mücadele etme konusundaki cesaretini ortaya koymaktadır?

Pavlus 2. Korintliler 10. bölüme çok kişisel bir ifadeyle başlıyor: “Ben Pavlus, Mesih'teki alçakgönüllülük ve yumuşaklıkla size rica ediyor, yalvarıyorum” (2Ko. 10:1). Bu Pavlus'un kiliseye sızan sahte öğretiler konusunda ne kadar kaygılı olduğunu gösteriyor. 2. Korintliler 10:1 ayetindeki sözleri alaycı bir şekilde, muhaliflerinin kendisini uzaktan mektup yazarken gözü pek bir yiğit, ama insanlarla yüz yüze konuşurken zavallı bir korkak olmakla suçlamalarına gönderme yapıyor (2Ko. 10:10, 11). Zayıflık gibi görünen şeyin güçlü bir yumuşak başlılık ve Mesih'inki gibi bir nezaket olarak görülmesi gerektiğini söylüyor.

Sahte öğretmenlerle, Mesih'in yumuşaklığıyla (2Ko. 10:1) harmanlanmış cesaret ve güvenle (2Ko. 10:2) mücadele edilmelidir. İsa bir keresinde şöyle demişti: “Ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm” (Mat. 11:29). Öte yandan, İsa tapındaki para bozanların masalarını devirerek ve onlara haydut diyerek cesaretle onlara karşı çıkmıştı (Mat. 21:12, 13). Ayrıca Ferisilerin yüzlerine karşı onlara ikiyüzlü ve badanalı mezarlar demişti (Mat. 23:23-27). İsa gibi Pavlus da Tanrı'nın tüm zırhını kullanmayı gerektiren ruhsal bir mücadele içinde olduğumuzu biliyordu (Ef. 6:12-17).

Pavlus'un 2. Korintliler 10. bölümde kullandığı üslup askeri bir üslup türü çünkü hayatlar söz konusudur (2Ko. 10:3-6). Bu sadece insanlar arası bir çekişme değil, insanları Mesih'e kazanmak için verilen ilahi bir mücadeledir. Bu bağlamda, her düşüncenin tutsak edilib “Mesih'e bağımlı” (2Ko. 10:5) kılınabilmesi için, her sahte iddia ve mağrur düşünceyle yüzleşilmeli ve bunlar Tanrı'nın Sözü'ne dayanılarak yok edilmeliydi.

Pavlus bu ruhsal savaşta Mesih'in yetkisiyle hareket ediyordu. Ancak bu yetkinin hedefi yıkım değil, geliştirmedir (2Ko. 10:8). Ruhsal önderler için Tanrı'nın yetkisiyle hareket ettiklerini söylemek kolaydır. Bununla birlikte, yetkilerinin Mesih tarafından verildiğini unutmamalı ve O'nun gibi yumuşak başlı ve alçakgönüllü olmalıdırlar. Pavlus'un, yetkisinin Mesih tarafından verildiğini söylemesi, Korintliler'in yanlış kişileri dinleyerek Mesih'e olan sadakatlerini riske atmalarından duyduğu endişeden kaynaklanıyordu.

Sahte öğretmenlerle mücadele ederken nasıl aynı zamanda hem nazik hem de cesur olabiliriz? Neden her ikisi de olmak zorundayız?

Rab'le Övünmek

Dün Pavlus ve çalışma arkadaşlarının hizmetlerini ruhsal bir mücadele olarak yürüttüklerini ve bunu Tanrı'nın silahlarını kullanarak yaptıklarını gördük. Bugün ise sahte öğretmenlerin beşeri kıstaslara göre hareket ettiklerini göreceğiz. Onlar yersiz bir şekilde övünüyorlar. Buna karşılık Pavlus sadece Rab'le övünüyor. Yazdığı gibi: “Övünen, Rab'le övünsün” (2Ko. 10:17).

2. Korintliler 10:13-17 ayetlerini okuyun. Yarışmacı bir ortam müjdenin duyurulmasına nasıl zarar verebilir?

Pavlus'un kendisini öven bir üslup kullanması yüzyıllar boyunca yorumcuların ilgisini çekmiştir. Ancak, kendini övmek eski dünyada yaygın bir davranıştı ve dinleyenleri gücendirmemek için toplumsal kurallar çerçevesinde denetleniyordu. Pavlus bu tür kuralları biliyor ve onlara uyuyordu. Buna ek olarak, Pavlus kendi övünme biçiminin sahte öğretmenlerinkinden farklı olduğunu açıkça belirtmiştir. O Rab'le övünüyordu (2Ko. 10:17). Bu Eski Ahit'ten bir alıntıdır: “Dünyada iyilik yapanın, adaleti, doğruluğu sağlayanın Ben RAB olduğumu anlamakla ve beni tanımakla övünsün övünen. Çünkü ben bunlardan hoşlanırım” diyor RAB (Yer. 9:24). Pavlus Yereya'dan bu alıntıyı yaparak, odakta olanın Mesih olduğunu gösteriyor –Mesih'in sevgisi, adaleti ve doğruluğu.

Başka bir deyişle, Pavlus'un övünmesi Tanrı'nın Mesih'teki işlerine odaklanıyordu. Bu nedenle, övünmesi Kutsal Kitap'a uygundur ve dolayısıyla gücendirici değildir. Öte yandan, muhalifleri kendilerini birbirleriyle kıyaslayarak bir rekabet havasına girmişlerdi. Bu akılsızlıktır! (2Ko.10:12).

2. Korintliler 10:14-16 ayetlerinde Pavlus, hem Korint'te hem de Korint'in ötesindeki bölgelerde müjdeyi duyurmanın hizmetinin öncelikli odağı olduğunu ima ediyor. Pavlus'un İsa'ya olan sevgisi onu sürekli olarak Mesih'in ölümü ve dirilişinde bulunan kurtuluş müjdesinden bahsetmeye yönlendiriyordu.

Korint'te kendilerini öven sahte öğretmenlerin aksine, Pavlus Tanrı tarafından tavsiye edilmiş ve onaylanmıştı (2Ko. 10:12, 18). O, “Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi olmaya çağrılan” Pavlus'tu (1Ko. 1:1). Yaşamının sonuna kadar bu çağrıya sadık kaldı (2Tİ. 4:7).

2. Korintliler 10:12-18 ayetlerini tekrar okuyun. Kilise önderleri ve hatta üyeleri rekabet ortamından nasıl uzak durabilirler? Gerçekten önemli olmayan şeylere kapılmak neden bu kadar kolaydır?

Sahte Öğretmenler Tespit Ediliyor

Yeni Ahit, Hristiyan topluluklarındaki sahte öğretmenlere karşı çeşitli uyarılar içermektedir. İsa'nın Kendisi de öğrencilerini aynı konuda uyarıştı (*Mat. 7:15-20*). Elçiler de buna dikkat çekmişlerdir (*Gal. 1:6-9, 1Tİ. 6:3-5, 2Pe. 2:1-3*).

2. Korintliler 11:1-15 ayetlerini okuyun. Pavlus bu sahte öğretmenlerle mücadele ederken karşılaştığı zorlukları nasıl tasvir ediyor?

Pavlus sahte öğretmenlerin maskesini düşürüyor. Aynı zamanda, hizmetinin merkezinde Mesih'in bulunduğunu belirtiyor. Korint'teki kiliseyi bir geline benzeterek, kendisini de onu Mesih'e sunma sorumluluğunu taşıyan babası olarak tanımlıyor (*2Ko. 11:2*). Bunu kiliseyi sevdiği için yapıyor (*2Ko. 11:11*). Bu yüzden, kilise tarafından maddi olarak desteklenmeye hakkı olduğu halde, kiliseye yük olmamaya bile istekliydi (*2Ko. 11:7-12*).

Öte yandan, "üstün elçiler" (bu muhtemelen alaycı bir şekilde sahte öğretmenleri kastetmektedir) Havva'yı kandıran yılanla karşılaştırılıyor (*2Ko. 11:3*). Aden Bahçesi'ndeki Şeytan gibi, Korint'teki sahte öğretmenler de hilekârlık ve bozgunculukla nitelendiriliyorlar (*2Ko. 11:3, 4*). Pavlus'un asıl endişesi, Korintliler'i Mesih'e olan içten bağlılıklarından ve sadakatlerinden saptırabilecek olmalarıydı.

Bu davetsiz misafirler Pavlus'un vaaz ettiği farklı bir mesaj, farklı bir İsa ve farklı bir müjde vaaz ediyorlardı (*2Ko. 11:4*). Bu, İsa'yı vaaz eden her kişinin Tanrı tarafından görevlendirilmiş bir temsilci olmadığını göstermektedir. İsa'nın Kendisi bu konuda şöyle demişti, "Bana, 'Ya Rab, ya Rab!' diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir" (*Mat. 7:21*). Galatyalılar 1:6-9 ayetlerinde Pavlus, farklı bir müjde vaaz edenlerin kendi üzerlerine lanet getirdiklerini, ancak Korint'te bazılarının bu tür bir yanlış hoş gördüklerini söylüyor.

Pavlus sahte elçileri, onların "düzenbaz işçiler, kendilerine Mesih'in elçisi süsü verenler" olduklarını söyleyerek ifşa ediyor (*2Ko. 11:13*). Tıpkı Şeytan'ın "kendisine ışık meleği süsü" vermesi ve "ona hizmet edenlerin de kendilerine doğruluğun hizmetkârları süsü vermesi" (*2Ko. 11:14, 15*) gibi, onlar da kendilerini Mesih'in elçileri kılığına sokmaktadırlar. Ne kadar feci bir durum: Mesih'in hizmetkarı olduğunu iddia eden kişiler Şeytan'ın temsilcileri olarak çalışıyorlar. Pavlus düşüncelerini, "Onların sonu yaptıklarına göre olacaktır" (*2Ko. 11:15*) diyerek sonlandırıyor.

Kilisedeki yanlışlığa ne kadar sert tepki gösterdiğine bakın! Bu bize de ne söylemelidir?

Müjde Uğruna Çekilen Acılar

Sahte öğretmenlerin Şeytan'ın temsilcileri olduklarını ifşa ettikten sonra (2Ko. 11:1-15), Pavlus şimdi de Korintliler sahte öğretmenlerin konuşmalarına kulak vermenin ne kadar anlamsız olduğunu görebilsinler diye, bir akılsızın yapacağı gibi biraz övünerek onların oyununu oynuyor (2Ko. 11:16-21). Eğer Korintliler onlara büyük bir saygı duyuyorlarsa, Pavlus daha büyük bir saygıyı hak ediyordu. Müjde uğruna çektiği acılar onun Mesih'in sadık bir hizmetkârı olduğunu gösteriyordu (2Ko. 11:22, 23).

2. Korintliler 11:22-28 ayetlerini okuyun. Burada ne anlatmak istiyor?

Pavlus'un Yahudi kökenleri sahte öğretmenleriyle aynı olsa da (2Ko. 11:22), Mesih'e hizmetleri onlarınkini aşıyordu (2Ko. 11:23). Onlar "Mesih'in hizmetkârları mıdır?" diye soruyor. "Ben O'nun daha üstün bir hizmetkârıyım" diye cevap veriyor. Daha çok emek vermişti, hapse daha çok girmişti, sayısız dayak yemişti.

Fakat hepsi bu değildi. Çektiği acılar listesinde ayrıca beş kez otuz dokuz kırbaç yemesi (2Ko. 11:24), değnekle dövülmesi, taşlanması, deniz kazaları, açık denizde yaşadığı tehlikeler (2Ko. 11:25), yolculuklarında, ırmaklarda, haydutlar arasında, gerek soydaşlarının gerekse öteki ulusların arasında yaşadığı tehlikeler, kalabalık kentlerde, ıssız yerlerde, denizde, sahte kardeşler arasında düştüğü tehlikeler (2Ko. 11:26), yorucu işler, sıkıntılı uğraşlar, uykusuz geceler, açlık, susuzluk, yiyecek sıkıntısı, soğuk, çıplaklık (2Ko. 11:27) bulunuyordu. Bunlar yetmezmiş gibi, kiliseler için duyduğu yoğun kaygı nedeniyle zihinsel baskıyla da baş etmek zorundaydı (2Ko. 11:28).

Sadece Mesih'in hakiki bir hizmetkârı Müjde uğruna bu şekilde acı çekmeye istekli olabilir. Eğer Pavlus çektiği acılarla gerçekten övünmek isteseydi, söyleyecek çok şeyi vardı. Ancak mektubun bir sonraki bölümü, övünme nedeninin kendisinin Mesih için yaptıklarına değil, Mesih'in kendisi için yaptıklarına dayandığını gösteriyor. Pavlus, Tanrı'nın gücünün insanın güçsüzlüğünde daha belirgin bir şekilde ortaya çıktığını biliyordu (2Ko. 12:9, 10). Tanrı ona bedeninde bir diken vererek (2Ko. 12:7), Pavlus'u başarılarıyla gururlanmaktan koruyordu. Bu onu alçakgönüllü, zayıflığının farkında, ilahi güce bağımlı ve Tanrı'nın lütuf ve merhametini daha fazla alabilecek bir durumda tutuyordu.

Siz de müjde uğruna acı çektiniz mi? Bu tecrübeden ne öğrendiniz? Pavlus'un kendi acılarıyla başa çıkma yöntemi kendi acılarınızla başa çıkmanıza nasıl yardımcı olabilir?

Tövbe Etmeyenlere Çağrı

2. Korintliler 12:14-13:10 ayetlerinde Pavlus kiliseyi üçüncü ziyareti hakkında bilgilendiriyor (2Ko. 12:14, 2Ko. 13:1). Kendisinin sahte elçilerden daha aşağı olmadığını göstermişti ve şimdi bir kez daha Korint'e gelerek tövbe etmemiş üyeleri yeniden kazanmaya çalışmak konusunda kendisine güveniyordu. Aslında bu ziyaretin başlıca hedeflerinden biri de buydu. *Pavlus'un yaftığı ve söylediği her şey kilisenin gelişmesi içindi* (2Ko. 12:19).

2. Korintliler 12:20, 21 ayetlerini okuyun. Hangi günahlar Korint kilisesinin ruhsal durumunu tehlikeye atıyordu?

2. Korintliler 12:20, 21 ayetlerindeki günahların listesi Pavlus'un mektuplarında başka yerlerde bulunan listelere benziyor (Rom. 1:29-31, Gal. 5:19-21). İlk iki madde, Pavlus'un Korint'teki üyeler arasındaki kıskançlık ve çekişmeden söz ettiği 1. Korintliler 3:3 ayetinde yer almaktadır. Pavlus üçüncü ziyaretinde de durumun çok farklı olmayacağından korkuyordu. "Geldiğimde sizi istediğim durumda bulamayacağımdan korkuyorum" diyor. Aynı şekilde, "Sizler de beni istediğiniz durumda bulamayabilirsiniz" diyor (2Ko. 12:20). Bu, onlarla "Mesih'teki alçakgönüllülük ve yumuşaklıkla" (2Ko. 10:1) ilgilenmek bir yana dursun, artık "O'na bağımlı olmayan her eylemi cezalandırmaya hazır" (2Ko. 10:6) olacağı anlamına geliyordu.

Asıl endişesi, pisliklere, fuhşa ve sefahate bulaşmış olan üyelerin tövbe etmemiş olmalarıydı (2Ko. 12:21). Kilisede bölünmelere neden olan da bu gibi günahlardı.

Pavlus daha sonra, günah işleyenlerin geri kazanılması için kilise disiplini- nin üstlendiği işleve odaklanıyor (2Ko. 13:1-4). Zayıflık günahkâr bir yaşam tarzı için mazeret değildir. Muzaffer bir yaşam sürmek isteyenler için güç mevcuttur (2Ko. 13:4). Korint'teki bazı kişilerin cinsel günah işlemesi, onların yaşamlarında Tanrı'nın gücünün var olmadığını bir kanıttır. Pavlus onların tövbe etmelerini ve itaate yönlendiren gücü tecrübe etmelerini istiyordu. Onları terbiye etmek yapmak istediği son şeydi. Şöyle diyor: "Kötü bir şey yapmamanız için Tanrı'ya dua ediyoruz. Dileğimiz... sizin iyi olanı yapmanızdır... Yetkin olmanız için de dua ediyoruz" (2Ko. 13:7-9). Ne kadar güzel bir dilek! Onlardan iman yolunda olup olmadıklarını anlamak için kendilerini sınamalarını istiyor.

2. Korintliler 13:5 ayetini okuyun. İman yolunda olmak ne anlama geliyor? İman yolunda olduğunuzu nasıl bilebilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 30 Eylül 1873 sayısından, 125. sayfadaki “Laodikya Kilisesi” makalesini okuyun.

“Rab, halkını geçmişteki hataların ve yanlışların tekrarlanmasına karşı koruyor. Yanlış öğretileri ve kutsallık dışı uygulamaları savunan ve en aldatıcı, üstü kapalı, yanıltıcı şekilde sahte ilkeler üzerinde çalışarak, seçilmişleri mümkün olduğunca kandırmaya gayret eden sahte öğretmenler her zaman çok olmuştur.”—Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 7 Ocak 1904.

“Rab, iman yolunda olup olmadığımızı anlamak için yaşam dolu sözleri yakından incelemenin gerekli olduğunu görelim diye, düşüncelerimizin sınımasını tasarlıyor. Gerçeğe iman ettiğini iddia eden birçok kişi, ‘Zenginim, malım mülküm çok, hiçbir şeye ihtiyacım yok’ diyerek rahatlarına bakıyorlar.”—Ellen G. White, *Yazarlara ve Editörlere Öğütler*, s. 36.

“Gerçek açıkça ortadayken, insanlar yanlışlara kapılıyorlar; öğretilerini Tanrı’nın sözüne dayandırsalardı ve fikirlerinin doğruluğunu kanıtlamak için Tanrı’nın sözünü kendi öğretilerinin ışığında okumaktan vazgeçeselerdi, karanlık ve körlük içinde yürüyor ya da yanlışları besliyor olmazlardı. Pek çok kişi Kutsal Yazı’nın sözlerine kendi görüşlerine uygun bir anlam yüklüyor ve Tanrı’nın sözünü yanlış yorumlayarak hem kendilerini hem de başkalarını yoldan çıkarıyorlar. Tanrı’nın sözünü incelemeye koyduğumuzda, bunu alçakgönüllü yüreklerle yapmalıyız. Tüm bencilliği, tüm özgünlük sevdasını bir kenara bırakmalıyız. Uzun süredir benimsenen görüşler güvenilir olarak kabul edilmemelidir.”—Ellen G. White, *Yazarlara ve Editörlere Öğütler*, s. 36, 37.

Tartışma Soruları:

1. Korintliler 10:1-6 ayetlerini bir daha okuyun. Pavlus’un Tanrı’nın gerçeği uğruna ruhsal “savaşlarla” mücadele taktiği nedir ve biz bunu kendi ruhsal savaşlarımıza nasıl uygulayabiliriz?
2. Kutsal Kitap son gelmeden önce birçok sahte öğretmenin insanları gerçeklerden saptırmaya çalışacağını söylüyor. Yerel kiliseniz, üyelerinin aynı kilisede bile olabilecek sahte öğretmenler tarafından kandırılmasını önlemek için ne yapabilir? Kilisenin görevini yerine getirmesi için bu neden son derece önemlidir?
3. Pavlus neden uzun bir çekilen acılar listesiyle övünmeyi gerekli bulmuştur (2Ko. 11:16-33)? Ayrıca, “Rab’le övünmek” ne demektir?
4. Kilise üyelerinin iman yolunda olup olmadıklarını anlamak için kendilerini sınamaları neden önemlidir (2Ko. 13:5)? Bu neyi değiştirir?

Rab Seni Bereketlesin – Bölüm 2

Adventist Hizmet Ofisi

Rob ve Bethany, Danimarka, Kopenhag'da kilise kurucularıdır. Ancak bundan önce, Britanya Kolombiyası, Squamish'te bir kilise kurarken ilişki temelli hizmetin ilkelerini öğrendiler.

Orada, Adventist bir evde büyümüş ancak deneyimleri onu şüpheci ve bezgin bırakmış bir arkadaş edindiler. Kendisine gösterilen Hristiyan yolu dengesizdi; kehanet çalışmaları komplo teorileriyle iç içe geçmiş ve kurtuluşun huzurunun yerini kaygı almıştı. Yetişkin olduğunda ise kendini tamamen uzaklaştırdı.

Ancak zamanla, Rob ve Bethany'nin yaşam tarzlarındaki bir şey, savunmalarını yıkmaya başladı. Onu hayatlarına davet ettiler: yemekler, sohbetler, ortak rutinler.

Onları izledi. Dinledi. "Yaptığımız şeyin gerçek olduğunu hissedebiliyordu," dedi Rob. "Sadece birtakım davranışları yerine getirmiyorduk. İsa gibi yaşamaya çalışıyorduk. Onu gerçekten önemsiyorduk ve onun arkadaşı olmak istiyorduk."

Adam kişisel bir kriz yaşadığında bir kiliseye değil, güvenmeyi öğrendiği bu aileye yöneldi. Sorular sormaya başladı. Ve sonunda tekrar inanmayı seçti ama bu sefer daha önce hiç tanımadığı bir İsa'ya.

Şimdi tutkulu bir Hristiyan, kendini adanmış ve dönüşmüş biri.

Ve her şey basit şeylerle başladı: dinlemek, hizmet etmek ve günlük yaşamda müjdeyi yaşamak.

"Birinin manevi yolculuğunun parçası olmaktan daha heyecan verici bir şey yoktur," diye düşündü Rob. "Temellerle başlayın, dua edin, dinleyin, yiyin, hizmet edin ve zamanı geldiğinde paylaşın. İsa bunu böyle yaptı. Ve kalpler bugün de böyle değişiyor."

Şimdi Kopenhag'da olan Rob ve Bethany, mahallelerinde ve yerel etkinlikler aracılığıyla yeni arkadaşlar ediniyor. Evleri düzenli olarak sohbet ve ortak yemekler için açık. Kime yatırım yapabileceklerini sürekli arıyorlar: dinlemek, hizmet etmek, desteklemek, paylaşmak için. Geçmiş deneyimlerinden, bunun bugün insanları sevmenin en etkili yolu olduğunu biliyorlar. Ve bu kilise kurma yolculuğunda Tanrı'nın onları gerçek dostluklarla bereketlemesi için her gün dua ediyorlar.

Kilisemizin bugün karşı karşıya olduğu en büyük misyon zorluklarından biri olan Hristiyanlık Sonrası Pencere'de hizmet veren misyonerlerimiz için lütfen dua edin. Daha fazla bilgi edinmek için GMSda.org/refocus adresini ziyaret edin.

Lütuf, Sevgi ve Kardeşlik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2Ko. 8:9; Rom. 16:20; 1Yu. 4:8-11; 2Ko. 13:11; Flp. 2:1, 2; Gal. 4:4-6.

HATIRLAMA METNİ: “Rab İsa Mesih’in lütfu, Tanrı’nın sevgisi ve Kutsal Ruh’un paydaşlığı hepinizle birlikte olsun” (2. Korintliler 13:14).

Pavlus 2. Korintliler’i mektuplarında bahsettiği temel konuları tekrar vurgulayarak sonlandırıyor. Bunu beş buyruk yoluyla yapıyor (2Ko. 13:11).

İlk buyruk olan “hoşça kalın”, mektuplardaki daha önceki ayetleri hatırlatıyor. İkinci buyruk olan “Yaşantınızı düzeltin”, burada ve 1. Korintliler 1:10 ayetinde kullanılan Grekçe tek bir sözcüğün (*katartizō*) tercümesidir.

Üçüncüsü, “çağırma kulak verin [birbirinizi yüreklendirin]”, 2 Korintliler 1:3-7 ayetlerini devam ettiriyor. Pavlus ikinci mektubuna yüreklendirmeye başlıyor ve bitiriyor. Başkalarını yüreklendirmek için Tanrı’nın yüreklendirmesini alıyoruz (2Ko. 1:4, 6).

Dördüncü ve beşinci buyruklar, “düşüncelerinizde birlik olun, esenlik içinde yaşayın” (2Ko. 13:11), birliğe çağrıdır. Bu sevinç, yenilenme, yüreklendirme, birlik ve esenlik ortamı, “Sevgi ve esenlik kaynağı olan” (2Ko. 13:11) Tanrı’nın mevcudiyetinin koşuludur. Üçlü Tanrımızın insan yüreğindeki çalışmasının sonucudur (2Ko. 13:14).

Lütuf, sevgi ve paydaşlık üçlü Tanrı’nın bizim için yaptığı işin sonucudur. Bu üç Hristiyan özelliği, Tanrı’nın mevcudiyetiyle nitelendirilen bir ortamı teşvik eder.

*26 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İsa'nın Lütflu

Tıpkı 2. Korintliler mektubun girişinde olduğu gibi (2Ko. 1:2, 2Ko. 13:14), sonunda da İsa'nın lütfundan söz edilmesi ilham vericidir. Pavlus bu mektuba O'nun lütfuna atıfta bulunarak başlıyor ve mektubunu O'nun lütfuyla sonlandırıyor. Bu çeyreğin başında gördüğümüz gibi, Pavlus İsa hakkında düşünmekten ve konuşmaktan kendini alamıyordu.

“Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunu bilirsiniz. O'nun yoksulluğuyla siz zengin olarsınız diye, zengin olduğunuz halde sizin uğruna yoksul oldu” (2Ko. 8:9).

İsa'nın lütflu ne kadar hayranlık uyandırıcı ve karşı konulamazdır. O, yoksul olmak için gökteki sonsuz varlığının zenginliklerini terk etti. Kadim Celile'nin tozlu yollarında yürüdü. “Ölüme, çarmlık üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı” (Flp. 2:8). Bunu biz “zengin” olalım diye, yani gökte O'nunla birlikte olma şansına sahip olalım diye yaptı. Sadece günah, ölüm ve acı dolu bu dünyayı bilen bizler için, bizim için yaşamını feda etmek üzere göğün saraylarını terk edip buraya gelmenin İsa için ne anlama geldiğini kavramak bile güçtür.

Romalılar 16:20, Galatyalılar 6:18, Filipililer 4:23 ve 1. Selanikliler 5:28 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde hangi önemli öğretiyi görüyorsunuz?

Pavlus mektuplarında İsa'nın lütfundan çok sık söz ediyor. Bazı cevherler şunlardır: “İsa Mesih'in lütfuyla verilen bağış birçokları yararına daha da çoğaldı” (Rom. 5:15). Bu bol lütflu alanların “İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenlik sürecekleri çok daha kesindir” (Rom. 5:17). Pavlus, 2. Korintliler mektubunda olduğu gibi, diğer mektuplarına da İsa'nın lütfundan bahsederek başlayıp bitirmiştir (Rom. 1:7, Rom. 16:20, 1Ko. 1:3, 1Ko. 16:23, Gal. 1:3, Gal. 6:18, Flp. 1:2, Flp. 4:23). Onun zihnini bu konu meşgul ediyordu ve Korintliler'in zihnini de bu konunun meşgul etmesini istiyordu.

O tüm kiliseler için bunu diliyordu. Efesliler'e ne söylediğine dikkat edin: “Tanrı'nın lütflu Rabbimiz İsa Mesih'i ölümsüz sevgiyle sevenlerin hepsiyle birlikte olsun” (Ef. 6:24). İsa'yı bundan, ölümsüz bir sevgiden daha az sevmemizi ister miydi? Kesinlikle istemezdi. Sonuçta onun dileği İsa'nın lütfunun “çoğalıp daha çok insana” (2Ko. 4:15) ulaşması ve kendisi için olduğu gibi onlar için de yeterli olmasıydı (2Ko. 12:9).

Tanrı'nın size olan lütfunu düşünün. Söylediğiniz ve yaptığımız şeyler için ne hak ediyorsunuz? Ancak onun yerine Tanrı'nın lütflu size ne sunuyor?

Tanrı'nın Sevgisi

“Rab İsa Mesih'in lütfu, Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepimizle birlikte olsun” (2Ko. 13:14). Bu ayetle birlikte Pavlus ikinci mektubunu sonlandırıyor. Üçlübirliğin üç Kişisinden şu sırayla bahsettiğine dikkat edin –Oğul, Baba ve Kutsal Ruh. Tanrı'nın nasıl bir varlık olduğunu ve bizim için neler yaptığını bu üç kişinin hepsinin yaptıkları sayesinde daha iyi anlayabiliriz.

Yuhanna 3:16, 17; Romalılar 8:37-39; ve 1. Yuhanna 4:8-II ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın sevgisi hakkında bize ne söylüyor?

Birinci Yuhanna 4:8 ayeti “Tanrı sevgidir” diyor. Sevgi Tanrı'nın temel bir niteliğidir. Yuhanna, Tanrı'nın biricik Oğlu'nu bizim uğrumuza ölmesi için vermesi bakımından sevgiyi tanıyabileceğimizi vurguluyor (Yu. 3:16). Tanrı İsa'yı bir kurtarma görevi için gönderdi (Yu. 3:17) ve bu kurtuluş tasarısının bir parçasıydı (Elç. 3:20, 21; 1Yu. 4:10, 14). İsa, Müjdelerde birkaç kez Baba'dan Kendisini gönderen Kişi olarak söz etmiştir (Mat. 10:40, Mar. 9:37).

Pavlus çarpıcı bir ifadeyle şöyle diyor: “Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü” (Rom. 5:8). Tanrı'nın sevgisini karı koca, anne baba ve çocukları arasındaki sıcak ilişkide, samimi dostluklarda vb. görebiliriz. Tanrı'nın sevgisini doğada da görebiliriz. Bu bağlamda Ellen G. White şöyle diyor, “Tanrı sevgidir” sözleri her açan çiçeğin, yerden fıskıran her yaprak çimenin üzerinde yazılıdır. Mutlu şarkılarıyla havaya ses veren güzel kuşlar, mükemmel halleriyle etrafa hoş kokularını salan özenle boyanmış çiçekler, ormanın yaşayan yeşilliği olan ulu ağaçlar –hepsi Tanrı'nın müşfik, babacan ilgisine ve çocuklarını mutlu etme isteğine tanıklık eder.”—*Yöl, Gerçek ve Yaşam*, s. 4.

Ancak hiçbir şey Tanrı'nın İsa'yı günahlarımız için kurban olarak vermesinden daha ikna edici olamaz. Tanrı'nın bizi, İsa'yı bizim için canını feda etmeye gönderecek kadar sevdiğini anladığımızda, bizim cevabımız da “kardeşlerimiz için canımızı” vermeye istekli olmaktır (1Yu. 3:16).

Pavlus Korintlilerin birlik içinde yaşamalarını istiyordu. Ancak sevgi olmadan birlik de olmaz. Bu nedenle onlara “sevgi bina eder” (1Ko. 8:1 KM) demiş ve sevgi olmadan her şeyin faydasız ve boş olduğunu söylemiştir (1Ko. 13:1-3). Dolayısıyla, yaptığımız her şey sevgiyle, Tanrı'nın sevgisinin bir uzantısı olan sevgiyle yapılmalıdır (1Ko. 16:14).

Eğer İsa'nın Kendisi bütünüyle ve sonsuza dek Tanrı olmasaydı, müjdede ne kaybederdik?

Sevgi Kaynağı Olan Tanrı

Kadim putperest dünyada insanlar tanrıların insanları sevdiğine inanmazdı. Tersine, tanrılar kötü niyetli ve öfkeliydi ve yatıştırılmaları gerekiyordu. Kutsal Kitap'ta gördüğümüz sevgi kaynağı olan Tanrı fikri bir yenilikti. Kendi zamanında bu ifade ne kadar şaşırtıcı olsa da, Pavlus Tanrımızı "Sevgi ve esenlik kaynağı olan Tanrı" diye nitelendiriyor (2Ko. 13:11).

2. Korintliler 13:11 ayetini okuyun. Burada söylenenlerden nasıl umutlanabilirsiniz? Bu ayetin öğrettiklerini daha iyi nasıl hayata geçirebilirsiniz?

"Sevgi ve esenlik kaynağı olan Tanrı" ifadesi iki farklı şekilde yorumlanabilir. Bir açıdan Tanrı sevgi ve esenliğin kaynağı olarak görülmektedir. Diğer açıdan ise Tanrı sevgi ve esenlikle nitelendirilmektedir [KM]. Ancak bu ikisi arasında karar vermek şart değildir. Sevgi ve esenlik Tanrı'nın özünde var olan nitelikler olduğu için, O bize sevgi ve esenlik vermektedir.

Pavlus başka yerlerde Tanrı'dan "Sabır ve cesaret kaynağı olan Tanrı" (Rom. 15:5); "Umut kaynağı olan Tanrı" (Rom. 15:13); "Esenlik veren Tanrı" (Rom. 15:33, Rom. 16:20, 1Ko. 14:33, Fil. 4:9, 1Se. 5:23), "merhametli Baba" (2Ko. 1:3) ve "Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı" (2Ko. 1:3) diye söz ediyor. Bütün bu lütufların kaynağı Tanrı'dır. Bunların hepsini bize sınırsız sevgisinden dolayı vermektedir.

Ayrıca, esenlik Tanrısı ifadesi Kutsal Kitap'ta oldukça yaygın olmasına rağmen, Sevgi kaynağı olan Tanrı ifadesi sadece burada geçmektedir (2Ko. 13:11) ve bu nedenle üzerinde derin derin düşünmeyi hak etmektedir.

Birçok yorumcunun fark ettiği üzere, Pavlus'un 2. Korintliler 13:14 ayetindeki üçlü kutsamadan birkaç ayet önce sevgi kaynağı olan Tanrı'ya atıfta bulunması, Tanrı'yı üç Kişi olarak algıladığını göstermektedir. "Tanrı" sözcüğünü burada üç kişiden biri olarak kullanıyor olsa da, mektuplarında başka yerlerde bulunan İsa ve Ruh hakkındaki görüşleri, bizi tüm ifadeyi ilk kilisenin üç yönlü olarak görmeye alıştığı tek Tanrı'yı tarif ediyor şeklinde görmeye zorlamaktadır. İlahiyatçıların 'üçleme' gibi sözcükleri Pavlus'un halihazırda ifade ettiği şeyi ifade etmenin kısa bir yolu olarak kullanmaya başlamaları bir yüzyıldan uzun bir süre sonra olacaktır." —Tom Wright, *Herkes için Pavlus: 2 Korintliler*, s. 148.

Sonsuza dek bir sevgi ilişkisi içinde yaşayan üç Kişinin birliği olan tek bir Tanrı'ya inanıyoruz. Bu üçlü Tanrı bizi sever ve Tanrılığın Üç Üyesi arasındaki sevgiyi yansıtacak şekilde birbirimizi sevmeye çağırıyor.

Kutsal Ruh'un Paydaşlığı

İsa'nın lütfü sadece Tanrı'nın bize olan sevgisini ortaya koymakla kalmıyor, aynı zamanda bu sevginin daha ileri bir etkisi olarak Ruh'un paydaşlığını da getiriyor. Aynı zamanda paydaşlığın kaynağı da Tanrı'nın sevgisidir. Çünkü sevgi olmadan paydaşlık da olmaz. Pavlus'un yazdığı gibi: "Böylece Mesih'ten gelen bir cesaret, sevgiden doğan bir teselli ve Ruh'la bir paydaşlık varsa, yürekte bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşüncede, sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın" (*Filp. 2:1, 2*).

Bazı insanlar Kutsal Ruh'un sadece bir kuvvet ya da etki olduğunu söylüyorlar, ama bu doğru olamaz. Öyle olsa, Pavlus neden iki kişiden -Baba ve Oğul- ve sadece bir " kuvvetten" üçlü bir yapı şeklinde bahsetsin ki? Bu çok anlamsız olurdu. Tıpkı Baba ve Oğul'un kişisel bir ilişki içinde gösterilmesi gibi (*2Ko. 1:3, 2Ko. 11:31*), Ruh'un kişilerle olan ilişkisi bizi O'nun da bir kişi olduğu sonucuna götürmektedir (*Rom. 8:15, 16; ayrıca bkz. Yu. 14:16, 17, 26; Yu. 15:26*).

"Ruh'la bir paydaşlık" (*Filp. 2:1*) ifadesi iki şekilde anlaşılabilir. Ruh tarafından sağlanan birbirimizle paydaşlık ("Ruh'ta bir paydaşlık" [TC]) ya da Ruh'un Kendisiyle paydaşlık anlamına gelebilir. Bazı Kutsal Kitap yorumcuları bu anlamların birbirini dışlamadığını savunmaktadır. Sonuçta, birbirimizle paydaşlık Ruh'la paydaşlığın bir sonucudur.

1. Korintliler 2:10, 11; 1. Korintliler 3:16; 1. Korintliler 12:11; ve 2. Korintliler 3:6, 17 ayetlerini okuyun. Pavlus Korintliler'e Ruh hakkında ne öğretiyordu?

Pavlus'un Ruh'un işi hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. 1. ve 2. Korintliler mektuplarında Kutsal Ruh'a kırktan fazla atıf bulunmaktadır. Kutsal Ruh kilisenin gelişmesini sağlar (*1Ko. 14:12*), insanları görev için etkinleştirir (*1Ko. 2:4, 5*), Tanrı'nın derin düşüncelerini bize açıklar (*1Ko. 2:10, 11*) ve öğretir (*1Ko. 2:13*), içimizde yaşar (*1Ko. 3:16, 1Ko. 6:19*), aklanmamız için Mesih'le birlikte çalışır (*1Ko. 6:11*), kiliseye ruhsal armağanlar bağışlar (*1Ko. 12-14*), bizi kurtuluş için mühürler (*2Ko. 1:22*), yasayı insan yüreğine yazar (*2Ko. 3:3*), Mesih'te yeni yaşam verir (*2Ko. 3:6*) ve günahtan kurtulma özgürlüğü sağlar (*2Ko. 3:17*). Kutsal Ruh olmadan yaşayamayacağımız kesindir.

Kutsal Ruh'un tanrısallığını anlamak da Tanrı'nın bize olan sevgisini tam olarak kavramak için neden önemlidir?

Bizim Üçlü Tanrımız

2. Korintliler 13:14 ayetini okurken, Mesih'in lütfun tek kaynağı, Tanrı'nın sevginin tek kaynağı ve Kutsal Ruh'un paydaşlığın tek kaynağı olduğu düşünülebilir, ancak bununla gerçekte hiçbir ilgisi yoktur.

1. Korintliler 1:3, 4, 9; 1. Korintliler 10:16; 2. Korintliler 1:2, 12; Romalılar 8:35; Romalılar 15:30; Galatyalılar 2:20 ve Efesliler 3:19 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Üçlübirliğin üyeleriyle ilişkili olarak lütf, sevgi ve paydaşlık hakkında ne söylüyor?

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh kurtuluşumuz için birlikte çalışmaktadır. Lütf, sevgi ve paydaşlık yalnızca Tanrılığın bir Üyesinden değil, Üç Üyesinden de kaynaklanmaktadır. Yine de her birinin kurtuluş tarihinde özel işlevleri vardır. Pavlus bunun farkındaydı ve mektuplarında bu öğretiyi vurguluyordu. Örneğin, Galatyalılar 4:4-6 ayetlerinde kurtuluş planı, Tanrılığın Üç Üyesinin her birinin ayrı ayrı katılımıyla, inanılmaz bir sözcük tasarrufuyla anlatılmıştır. İsa'yı Baba Tanrı göndermiştir, bu da bu planın kaynağının Baba olduğunu göstermektedir (*Gal. 4:4*). Oğul bir kadından doğmuştur (*Gal. 4:4*), bu da beden almaya bir atıftır ve eski bir vaadin tamamlandığına işaret etmektedir (*Yar. 3:15*). Oğul bizi kurtardı ve Şeytan'ın hakkında yalan söylediği Baba ile bizi yeniden doğru ilişkiye kavuşturdu (*Yar. 3:5*). Ve Kutsal Ruhda, Tanrı'nın çocukları olarak kimliklerimizi onaylıyor (*Gal. 4:6*).

Pavlus'un mektuplarında Üçlübirliğe başka atıflar da bulunuyor. Üçü birlikte hareket ederek kilisenin görevini yerine getirmesini sağlamakta (*1Ko. 12:4-6*), bize ruhsal güç vermekte (*Ef. 3:14-19*) ve kilise üyeleri arasında, Tanrılığın üyelerinin birbirleriyle ilişkisini tanımlayan birliği yansıtan derin bir birliği teşvik etmektedir (*Ef. 4:4-6*). Pavlus'un anlayışına göre, Tanrı sadece üçlü olmakla kalmamakta, aynı zamanda Tanrılığın üç Kişisi kurtuluşumuz için birlikte çalışmaktadır (*Ef. 1:3, 13, 14*). Efesliler mektubunda Pavlus, Baba'nın (*Ef. 3:19*), Oğul'un (*Ef. 4:13*) ve Kutsal Ruh'un (*Ef. 5:18*) doluluğuyla dolmamız gerektiğini söyleyecek kadar ileri gidiyor.

Pavlus, Korintliler'le olan mektuplaşmasını sonlandırırken (*2Ko. 13:14*), daha iyi bir sonla bitiremezdi –evrenin üç Önderinin, göksel Üçlü'nün, şimdi ve gelecek çağda bizimle birlikte olacağına dair bir vaat.

Kilise üyeleri arasındaki kardeşlik Tanrılığın sevgi dolu ilişkisini ne şekilde yansıtmalıdır?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından 657-675. sayfalarındaki “Yüreğiniz Sıkılmasın” bölümünü okuyun.

“Yalnızca İsa Mesih’in lütfü taşlaşmış bir yüreği etten bir yüreğe dönüştürebilir ve onu Tanrı’nın karşısında diri kılabılır. . . . İnsanların canı aklama, yüreği kutsama gücü yoktur. Ahlaki bozukluk, yüce Hekimin gücü olmadan iyileştirilemez. Yalnızca göğün en yüce armağanı, Baba’nın lütuf ve gerçekle dolu Biricik Oğlu, kaybolmuş olanları kurtarma gücüne sahiptir.”—Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 2 Mayıs 1892.

“‘Tanrı sevgidir.’ 1. Yuhanna 4:16. O’nun tabiatı, O’nun yasası sevgidir. Her zaman öyle idi; her zaman öyle olacaktır. ‘Yüksek ve kutsal yerde yaşa[yan],’ ‘yolları ebedî’ olan Kişi değişmez. O’nda ‘değişkenlik ya da dönemlik gölgesi’ yoktur. Yeşaya 57:15; Habakkuk 3:6; Yakup 1:17. Yaratıcı gücün her tezahürü, sınırsız sevginin bir ifadesidir. Tanrı’nın egemenliği tüm yaratılmış varlıklara bereketin doluluğunu vermeyi ihtiva eder. . . . İyilik ile kötülük arasındaki büyük çatışmanın tarihçesi, gökte ilk başladığı zamandan isyanın son kez bastırılmasına ve günahın tamamen silinmesine kadar, aynı zamanda Allah’ın değişmez sevgisinin bir kanıtıdır.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 8, 9.

“Tanrı ne kadar bir kişi ise, Kutsal Ruh’un da o kadar bir kişi olduğunu anlamamız gerekiyor. . . . Kutsal Ruh’un bir kişiliği vardır, aksi takdirde ruhlarımıza ve ruhlarımızla birlikte Tanrı’nın çocukları olduğumuza tanıklık edemezdi. Ayrıca, O ilahi bir kişi olmalıdır, aksi takdirde Tanrı’nın zihninde saklı olan sırları araştıramazdı.”—Ellen G. White, *Yaşadığım İman*, s. 52.

“Göksel üçlünün yaşayan üç kişisi vardır; bu üç büyük güç –Baba, Oğul ve Kutsal Ruh– adına, yaşayan imanla Mesih’i kabul edenler vaftiz olurlar ve bu güçler, Mesih’teki yeni hayatı yaşama çabalarında göğün itaatkâr kullarıyla işbirliği yaparlar.”—Ellen G. White, *Müjdecilik*, s. 615.

Tartışma Soruları:

1. “Harika Lütuf” iyi bilinen bir Hristiyan ilahisidir. İsa’nın lütfü ile ilgili harika olan nedir?
2. Tanrı’nın sevgisinin güzel bir tasviri kayıp oğul benzetmesinde bulunabilir. Bu benzetmedeki babanın sevgi dolu bir baba olduğunu nereden biliyoruz?
3. Yerel kiliseler “Ruh’un paydaşlığının” yaşanan bir gerçeklik olduğunu nasıl sergileyebilirler?

Bir Barda Başladı

Yazan: Rick Kajjura

Köydeki insanlar alay etti. "Bu Hristiyanlar, böylesine kötü bir geçmişe sahip bir binada Tanrı'ya ibadet edeceğimizi düşünerek aldanmış olmalılar," diye konuştular.

Kenya'da Küresel Hizmet öncüsü olan Leenus, gelişen bir topluluk oluşturmak için beklenmedik bir ortama sahipti: eskiden bar olan küçük bir oda. Küresel Hizmet öncüsü olarak hizmetinin de beklenmedik bir başlangıcı vardı. Farklı bir inancın kilise pastörüydü, ancak Yedinci Gün Adventistlerinden oluşan yeni bir grup yetiştiriyordu.

Leenus, müjdecilik toplantılara katılıp Peygamberlik Sesi (Voice Of Prophecy) Kutsal Kitap derslerini inceledikten sonra Adventist oldu. "Onlarda hakikat olduğunu gördüm," dedi. Vaftiz olur olmaz bu hakikati eski üyeleriyle paylaşmaya koyuldu.

Leenus, VOP Kutsal Kitap çalışma kursuna 360 kişi kaydetti. Kursu tamamlayana kadar ev ev dolaşarak sorularını yanıtladı. Çok sevinerek, bunlardan 15'i vaftiz talebinde bulundu.

Konferans liderleri vaftizleri yönetti ve Leenus'a yeni topluluğa liderlik edeceğini söylediler. Ama sonra fikirlerini değiştirdiler. Leenus'un başkalarına ulaşma yeteneğinden o kadar etkilendiler ki onu Küresel Hizmet öncüsü yaptılar. "İç kısımlara gidip daha fazla insan getirmemi söylediler," dedi Leenus gülümseyerek.

Leenus yeni şehre vardığında, etrafta Adventist yoktu. Kapı kapı dolaşım Adventist inancını paylaştı. Uzun çabalardan sonra bir kişi mesajı kabul etti. "Bu adama, 'Elimi tut, birlikte başkalarına ulaşacağız' dedi."

Leenus bir dizi müjdecilik toplantısı düzenledi ve birkaç topluluk üyesi katıldı. "Kiliseniz nerede?" diye sorduklarında, Leenus onlara bir dükkânda toplanmalarını söylemek zorunda kaldı.

"Hayır, hayır!" diye kesin bir şekilde yanıtladılar ve dükkânın bir zamanlar bar olduğunu öğrendiler. "Orada Tanrı'ya ibadet edemeyiz. Bu imkansız."

Leenus cesaretini kaybetmek üzereydi, ancak kısa süre sonra Tanrı'nın bir planı olduğunu fark etti. "Tanrı, gücünü ve insanlarını kullanarak bizi destekleyebilmek için bir barda başlamamızı istedi" dedi.

Leenus bir kiliseye sahip olmak için dua etti ve sonunda Tanrı, yapıyı inşa etmesine yardımcı olacak arazi sağladı ve yardım edecek insanları gönderdi.

Artık 10 üye her hafta Şabat günü yepyeni kilisede buluşuyor. Bazıları ise 12 kilometre öteden geliyor.

Leenus, toplulukta müjdecilik toplantıları düzenlemeyi planlıyor. "Böylece insanlar burada olduğumuzu görüp anlayabilir," diye açıkladı. Yeni bir kiliseye sahip olmanın, insanların Tanrı'nın kilisenin kuruluşunda olduğunu hissetmelerine yardımcı olduğuna inanıyor. "Tanrı'nın bizim için bir şeyler yaptığını görebiliyorlar. Bizi genişletiyor ve büyümemize yardımcı oluyor."

Leenus gibi, dünyanın dört bir yanındaki ulaşılmamış insan grupları arasında kiliseler kurma zorluğunu kabul eden Küresel Hizmet Öncüleri için lütfen dua edin. Küresel Hizmet Öncüleri hakkında daha fazla bilgi edinin: bit.ly/GMPioneers.